

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS O P E R A G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

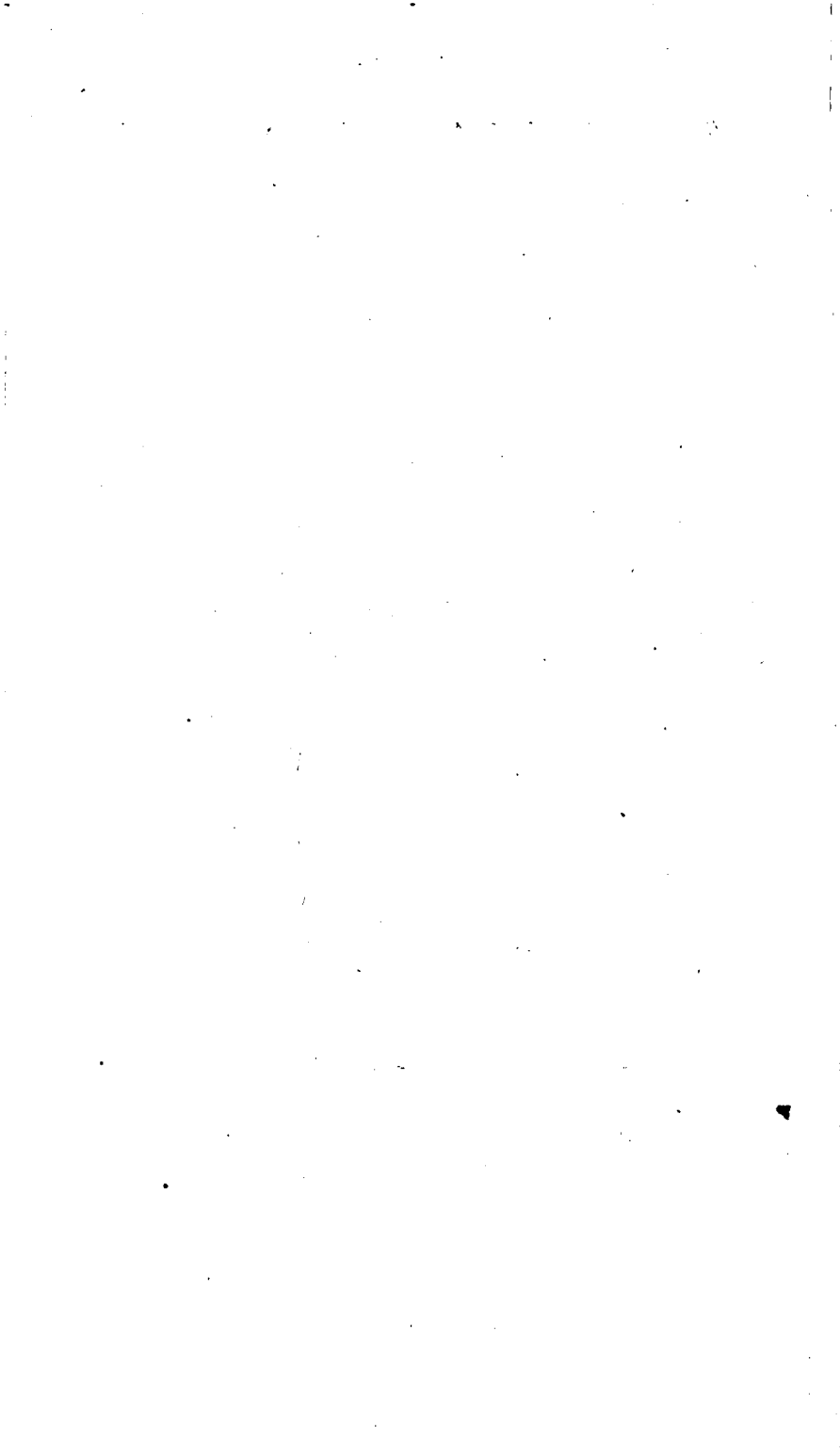
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I D I D C C X C

E I K O N E Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἢ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶν ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλῃ τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκείνου μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφύεις τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

1 EIKONES) Vid. Schol. 1 ΥΠ. ΕΙΚ.

I M A G I N E S.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

A

πάσχεις ὥστε θᾶττον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἔστι, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς Θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπετηγένοι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιώπῃς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκίνητοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἦττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ κακείνη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα αὖ ἐβέλη, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σιδήρον.

1 Σίπυλον) *Ὅρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιῖται. V.

sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat; quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidbis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δόξῃ, παρὰ
τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παρασκευὴ λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μείζον γέ, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τοῦνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
Τοιαῦτά μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentofam pulchritudinem effin-
gere; fed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillīs in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnaenses*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκείνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ αὖ οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅραῖς ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, αὖ ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἡ εἴ τις Φειδίας, ἡ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ Φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως αὖ τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσῃ μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπὸ τῆς Ζωγράφου ὑπόμνητος παλαιῶν καὶ σμυρναίων. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenus esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculofus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturum videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

I M A G I N E S. 5

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ῥαδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ἀκνήσῃς ἀποκρίνεσθαι τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθεῖη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi respondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-ves, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus esset in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero, (hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque responde

κριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἐώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ραθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσμαι σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τιθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τούνομα ὁ Φειδίας ἤξιωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπεριδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεῆση. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus; si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sofandram contempletus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed fatis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ἔγνοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῶ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, Φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεκνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τίνα συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὐγραμμον, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habentem.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportionem & varietatem.

Pol. Recte. Sumat sane atque ostendat. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amissum facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὀψέως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφήν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίωμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνιδῷ ἐκείνην μάλιστ'· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli visum est, fervabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam, & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quatenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi,

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέλοιπας τι 7
κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΛΥΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δοξεί
ἀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶ, καὶ τὸ ἐκάστω
πρέπον ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν
καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἐτι ἡμῖν προσ-
δεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέ-
σαι μὲν δηλαδὴ τοὺς γραφέας, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐ-
τῶν ἄριστοι ἐγένοντο κέρασασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὖ-
καιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακε-
κλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀ-
πελλῆς, καὶ Αἰτίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν
Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime, si accuratissima ratione perficiatur?

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei decentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion. At hi divisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁ Φρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἷαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε ταῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δεῖξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄχαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἀριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ δεδэгμεβα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηρῖς τὸ χρῶμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἡρέμα πεφονιγμένῳ, τοῖόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θεβαῖος ποιητής, ὥς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομείδῃ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδακτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ 7 Ῥαξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori ea comparans leniter purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspiciam: adiuuabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισεύς. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφῶν καὶ 9
ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις,
ἢ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅποσαι χάριτες,
καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι
δύναιτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ᾧ Λυκῖνε, Φῆς, καὶ
διίπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ
πράσσουσαν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημέ-
νον· καὶ ἑώκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ
ἤδη ἀνεγνώκεναι. μετὰ δὲ προϊῶσα, διελέγετο τῶν
παρομαρτούντων τινι, οὐκ οἶδ' ὅ, τι οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον
ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ᾧ Πολύστρατε, ὁδόν-
τας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅ-
πως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμέ-
νους; εἴπου κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων,
καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχου ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficient.
Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia,
quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt
Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a love revera
demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coe-
litus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, vi-
debaturque alteram quidem partem illius legere, alteram ve-
ro iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo co-
mitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset,
loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat,
quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi
invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vi-
disti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαν' ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῶ τῶν χειλέων ἐρυθρή-
ματι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῶ τοῦ Ὀμήρου ἐλέ-
φαντι τῶ πριστῶ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν,
οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλ-
λά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροα, καὶ μέγεθος
ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινας
καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας,
καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐνούχους δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ
ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συν-
οὔσαν, ᾧ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ᾧ Λυκῖνε, καὶ
ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ ταῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nitebant, *scilicet* apud Homerum *eborē*
similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes,
aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium
aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequae iun-
cti: in universum autem magnum quoddam miraculum spe-
ctaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mu-
lierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam
quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-
mam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabi-
le. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. No-

νη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεμαι, ὁπόταν κατ' ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῃ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινεῖν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γὰρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γὰρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ Φιλάνθραπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινώ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita fane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπότεν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὥς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεισθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινὶ δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὁμοιαί μοι δεκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος ἔνδον δὲ ἢ ζήτησιν τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστιν. οὐ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὲ οὐκ ἐσθῆτι αἰλουργεῖ, καὶ ὅρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, & marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignitatem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibusque pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. Intus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamentis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτ-
τεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ
τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κανόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐδήεσσα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὰ
γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

5 Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ἔστι
δὲ παρομειώδης. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον· ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πᾶν λε-
 πτός, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβασκόντι, ἥδυσ, καὶ προση-
 γής, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ
 παυσαμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ᾧτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσιν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμους α'
 γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἶπης,
 ἰδιώτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν Φω-
 14 νὴν ἀφίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγω-

14 Καὶ τὴν Πανδίωνος εἶπης) Τὴν χην λέγει ἡ φιλομήλην· εἴτου ἀπ-
 Πρέκην, ἥτοι τὴν ἀνδρόνα. V. Πρό- δόνα καὶ χελιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pyllo illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producat auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquit. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis filiam nomines, ignara etiam illa, & rudis, etiam multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γότατοι ἐγένοντο τῶν ἀπρσατῶν, ὡς καὶ τὰ αἵψυχα ἐπι-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἀρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρηῆσθαι τὸ
ᾄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ
γλώττῃ τὸ πλήκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακί ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαριῶνα μεταξὺ βου-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὃ
Λυκίνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γορ-
γόνων μόνον εἶη πεπρωθὲς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶση, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ
γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτε, κεκληλημένος, πατρίδος καὶ οἰκεῶν ἐπι-
λαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεῖ. V.
10 Τὸν Κιθαριῶνα) Ἀμφίονα λέ-

γει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιω-
τίας, ὑπὸ αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaero-
nem inter boum curam meditati citharam? Itaque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi,
delinixus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

Lucian. Vol. VI.

B

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, Φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιούσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσει χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὀμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ὠδῆς εἰκὼν, ὡς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ ὅτ' καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille fermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
διέγνωκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν,
κάλλητοςαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
χῆς ἀρεταί, καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία γεγράφεται, πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον μεμιμήμενη.

ΛΥΚ. Ἐορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λαῖον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
φέρει καὶ ταύτην ἤδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς
πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis cō-
positam offendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam
propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, &
multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum
ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine
sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum
imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum pro-
mittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditu-
rus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me
gratiam inire possis.

• *Pol.* Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium
principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim,
quae meditatione constant; age, hanc quoque iam consti-
tuamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac
parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχοντα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐκάστη ἐπισταμένη, ἀλλὰ πάσων, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμού καὶ Ἀπέλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιητὰι μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξεννόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαθεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ ἀνακείσθω καὶ αὕτη οὐ μεμπτή γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΤΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 Ἐν τι ἐκάστη) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλην ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετικὴν εἶναι φασί, Θαλείαν κωμῳδίας,

Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατώ κωμῳδίων, Πολυμνίαν ὁρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecunque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δέησει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδείγματων, ἀρχαίων τῶν πλείων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλό-
 τατοι τεχνικῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἑρατος, ἔγραφον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λυμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, αὐ Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προδέμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ οἰκτικῆς ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προῆν, τοῦτο πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακίῳ ἐχέγραπτο, αὕτη δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστὶ.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι Φημι τὰς

Pol. Post haec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso. Ionico: pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accurata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in parva quasi tabella picta erat, haec autem Colossaea magnitudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

- εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὐτὴ, ὥς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανὴν τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὰ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν· ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπῆνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσιν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.
- 19 ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὔσα, σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές.

8 Ἡ Σαπφὼ δὲ) Ὅσον εἰς σῶ- ἄλλο ἢ ἀπὸδῶν, ἀμόρφοις τοῖς πτίλοις
 μα εἰδιχθιστάτη Σαπφὼ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιειλημένη.
 καὶ μέλαρα ὀρωμένη. καὶ τί γὰρ, V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesentis Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbica poëtria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εικάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἰσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20 σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σῶφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, ἢ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπανσαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαῖων.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίων 21 περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενόμενῃν αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πι-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenor's uxori, tum Aretae & eius filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ex-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· Φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσΦέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ ΦιλοΦροσύνας ΦιλοΦρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδious τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσω καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὅμως γένομεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς
ὅπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἀλλὰ
καὶ πρὸς εὐποίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὰ ἐπίΦθονον διαφύγοιεν. αὐδεῖς γὰρ
ἂν Φθονήσῃε τῷ ὑπερέχοντι, ἣν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἀτὴν
ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πᾶσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτων ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Οὐδὲν τραγικόν) Οὐ προσ- τον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς
ποιήτων ἢ μὲθ' ὑποκρίσεως γινόμε- γνώμης κατορθούμενον. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque
praeftat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invidet, si moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunæ, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναπτες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπέπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαίνεσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερά, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰγαθά.

ΛΤΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum fustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas soli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὔσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίη ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, φησὶν Ὀμηρος, οὔτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα.

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἣν τε σὺ ἐπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra sit, sed pulchritudinem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὔσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἑσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασταί, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhasii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ι ΠΟΛ. **Ε**ΓΩ' σοι, ὦ Λυκίνε, φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαῖνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαίῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιοῦμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

Ι ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάριον τὴν Συμυταίαν, γυναικὰ δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἐστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράφειν. V. (In Cod. M. additur: ἡ καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς αὐτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνται.) In altero vero *Vossiano* in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schol. Κάλλους γυναικὸς ἀπαρμιλλοῦ πλάσις. πρὸς τοὺς θηαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἥκουσι κακῶς ὡς ἀπαδὸν συγκρίτας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνύς συναδούς ταλικάυτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὤτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεῦν μᾶλλον ἢ
 ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2
 ἀνεκτοὶ εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον
 τῶν λεγομένων προσὲν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλό-
 τριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα,
 ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι
 προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονί-
 ζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφους οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ
 Φάωνος περιθείη. οἰόνται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλα-
 γήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν
 αὐθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3
 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐ-
 τῷ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς.
 τῶν δὲ ὁμοιὸν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ
 τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμόρφον ἐπιθείη τις φέρων, ὃ
 δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα περιαιρετῷ

vera, erubescō, & tantum non obturo aures: eaque res ir-
 risioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum
 enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui lauda-
 tur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra
 est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam
 multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus
 ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi cau-
 sa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedi-
 cet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis cir-
 cumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mu-
 tatum iri, & futurum ut iuvenescent denuo, velut spera-
 bat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pre-
 tii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam il-
 lius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu
 illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini per-
 sonam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε καὶ γελοιότερος ἀν' γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὧν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὧν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιοῦτου τινός. Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δέ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέισθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ᾧσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγεῖρά δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκείνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρβιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν· τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἤδοιτο ἐπαινοῦ μένη, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστῆναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poeta in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram crederet, & manum movere: poetam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum latidibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine,*

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶ τού- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαινοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσιν.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστά, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξιως τῆς πλεῖστοι ὄσοι, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῇ προῳ, τὸ

μὲν γὰρ πλεῖστοι ὄσοι ἴσθι, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ρη-
θεῖεν. V.

quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat execrables poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
therent cincinnorum, & apud eos, qui neque essent omni-
nino, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque; non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis

αὐν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσσωσιν· εἶναι δέ τινες, οἱ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀΦελεῖν τι τῆς ρι-
νός, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι αὐν
ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐ-
τοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
7 εἰκυίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ Φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἦρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκασας.
ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρω-
πίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκείνα ἡξίουں,
ταῖς ἡρώϊναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταῖς, καὶ γὰρ αὐ-
καὶ τότε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
καὶ φοβούμεως ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσιν ἐκείνῃ ἀντεξετάζετο, Ἦραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθεωρεῖν με) Ἀντὶ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κη-
φίως λέγει γαμετήν. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & meticolose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae farum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admisero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην εἰσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίῃ, μεταγράψαι σε τὰ 8
 τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἥ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
 ὡς ἀκούσθης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
 αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
 κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσιῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς.
 ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δῆ-
 ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
 γεσθαι. καὶ σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
 βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μέτρίαν καὶ ἄτυφον ἔφησ
 αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
 λά πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
 ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ
 θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σε μηδὲ ἀξυνετατέ- 9
 ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅς τοῦ ἀρχιτέκτο-
 νος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω ἅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπιστον καὶ συνετὸν
 καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
 mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari; contra suam
 voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
 bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
 pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
 tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
 diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneti similem se dici
 patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa
 a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
 quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
 volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
 ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
 etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
 dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
 se, toto Arho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφώσιν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἠγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν εἶν ἐκέλευσε, μηδὲ κατασμικρύνειν ὅρος
οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῆρει δὲ
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μί-
ζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
αἰεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγυς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὔσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis;
duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eo-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despicere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
 ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με, Φησὶν, ἐμ-
 περιπατοῦσαν αὐτῷ. καὶ κείνο δὲ σοι εἶπεῖν ἐνετείλατο.
 Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
 ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
 ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
 ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
 βαληταὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
 ἀκριβεστέραν γίνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
 ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
 μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
 κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
 νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
 τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὥς ἐκείνη πάνυ
 γε αὐτὰ ἐδυσχέραине, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
 σκομένων, καὶ παρητέτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ,
 καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρόν
 (1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Παροι- τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν
 μία ἐπὶ τῶν ὑπερτείναν ἀξιούτων φιλοῦσιν οἱ ἀρχημαῖαι. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
 me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
 praecepit. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum
 sit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
 iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
 cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
 men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
 vide, inquit, ne accusetur mendacii circa mensuram, ac
 nostram deinde imaginem Hellanodicae deiiciant. Haec illa.
 Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia aufe-
 ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
 tulerit, & cohorruerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
 pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
 quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum faten-

τάληθές εἶπεν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἶπεν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκω περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλησίον τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάζουσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ αὐτῷ τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραβάσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον ὅσον, εἴ τινες ἅμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπιστῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν πατέρου τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrudere Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπεραναινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, κὰν ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπιγείρῃ ἑαυτὸν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτὸν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνθρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάσῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδόν ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοντο τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπὶ 14
Φθονὸν ἀφαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥαδίος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ἂν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἷδ' ὅπως ἀβρόαν
πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδειφιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως φειδομένου ἄσματος ἐν τοῖς ἐπαῖνοις ἀναπέφῃ-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in fummos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minuī necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promptus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὅποτε ἐξείργασατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάν-
 τὰ γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὅποτε τοπρῶτον ἀνα-
 πετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων
 τι, ἣ ἐπαινούντων· ἡτιάτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥίνα, ὡς πα-
 χεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος
 ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐθις τὸν
 Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμί-
 ζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ
 ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ'
 αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττώτερον ὁρᾶν
 τοῦ ἐνός, καὶν Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω,
 καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἱταῖρός τε, καὶ εὐνοῦς ὢν.

15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ρήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν
 γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνο-
 χας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoqui-
 dem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis ela-
 borasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum
 illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes ali-
 quid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem
 nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius
 aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclu-
 sum emendasse & correxisse signum de plurium sententia.
 Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi,
 sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel
 sit Phidias. Haec tibi ab illa affero, & ipse hortor sodalis
 tuus atque amicus.

ΛΥΚ. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Ora-
 tionem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum
 meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε σὺ
δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δικατήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγά-
ρου. ῥᾶστον δέ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐβέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινωδίαν τινὰ συγ-
γράῳ; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὥς σὺ Φῆς, ἀλλ' ἐν Φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπό-
λογίαν. ἐγὼ δέ, καὶ συνέξετάζεσθαι σοὶ ἑτοιμὸς ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στράβωνα λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesert-
te ipsius avvocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuistis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
stris quiescam, an Himerensis poetae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσονται τοὺς λόγους· μακρῶν γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιτο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησai, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὥς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δέ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοῖσιν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem : longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine : nec enim malum me defensionis tuæ apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa præsente habē orationem : tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα,
ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν
δευτέρων λόγων ἐνάρχασθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω
πρὸς σέ· εἰπεῖν ὃ πέποιθα, οὐκ οἶδ' ὅπως Φοβερώτερόν
μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὄρας, ἰδρῶ τε ἤδη,
καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὄραν αὐτὴν οἶμαι, καὶ
τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξο-
μαι δ' ὅμως· οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρουσῆς.

ΠΟΛ. Καὶ, ἡ Δία, πολλὴν τὴν εὐμέλειαν ἐπιφαί-
νει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὄρας, καὶ προσηνῆς·
ὥστε Φαίρων λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σέ, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλι-
κῶτα ἐπῆνεσα, ἤλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ
σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ
τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὢν εἰρηκα

adeſt, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipſa mihi
renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere in-
cipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget,
quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc
negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo iam, & perti-
mui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, mul-
tamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen
incipiam: nam subducere me, ipſa iam praesente, non est
integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipſo
vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est.
Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer,
ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re lau-
daverim tantum, quantum ipſa de te praeconium illud pro-
tulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέεστέρον μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὥς παρμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὥς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀρε-
 στοὶ ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δεοὶ τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἀγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὥς τινὰ κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἶδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μὴδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνε-
 ποιήσέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exce-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuius, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc sit, quod praetermisi, quam immensum ad boni mor-
 is, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praefens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτίαςαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστάσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐταῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογέους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένου τινος, ὅπως ἂν τις ἐνδοξος γένοιτο; εἰ δοξῆς, ἔφη, καταφρονήσεις· φαῖν γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξα- 18 γώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum aecusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi conveniant, dicere, *id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est*. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam,

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀν-
 ευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινούντας
 καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ
 ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. ἐλεύθερον γὰρ τι
 ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύ-
 τητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπατος ὄρᾳ,
 ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαι-
 νούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δό-
 19 ξαι ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ ὄρᾳν. Ἐκεῖνο δέ σε φημί, τοιαύ-
 τας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων,
 ὡς χρὴ τὸν ἐπαινούντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιάσεσι προσ-
 χρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰ-
 κᾶσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιστο· οὐκ ἦν τις τοῖς
 ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῇ-
 ται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν
 τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicen-
 dam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hos-
 que minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, ora-
 tione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus
 est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem
 lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in sum-
 ma admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat
 eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne
alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At il-
 lud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is,
 qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc
laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro
 illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus ali-
 quid comparet, neque si ad vilius quid collationem insti-
 tuat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius
 fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

ἄνθρωπος ἀλάπτερος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρᾳ
 σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινέειν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις, ἀλλὰ
 μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ Φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω
 μεγάλως τι ἐπῆνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου
 ἀποτελεῖται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ
 μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὥς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη
 ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής
 ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ
 Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι
 θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναι-
 κὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀ-
 μείνω εἶναι αὐτόν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαι-
 νον; ἀλλὰ πῶς ἐπῆνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον,
 οὐδὲ Πολυδεύκης βίαν Φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ
 ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνης τέκος;
 ὅρᾳς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; μᾶλλον ὅτε καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut felle;
 numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris.
 Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno
 operè quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est
 laudis, efficitur? Si canis leonī par dicatur & magnitudine
 & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domi-*
tiorem vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et
 rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Ca-
 rysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, for-
 tiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum
 illum iri putas. ob laudis vecordiam? cum etiam si uno il-
 lum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad
 laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Ne-*
que Pollucis vim, dicens, *protensuram adversarias illi manus*,
neque ferreum Alcmenaε natum. Vides, qualibus illum Diis com-

ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύνακτο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμάσης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἷεται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ πρεστιβεῖς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiore etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poetam ulti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poeta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiciiente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διόμοσάιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἣν περ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαστο τί, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι Δέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θένει, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατέσκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὀξυγκώτερον) Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξυγκός. V.

dando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae natura illi bona insunt, etiamsi non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maiora. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equorum: & si domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
 βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
 σειεν· ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
 λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακειάν κατανα-
 λωμένων, ἐπῆναι ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
 21 ὅτι ἐμμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου
 αὐτῶν γνῶρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
 καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
 νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶ-
 σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
 μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
 βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
 φρονεῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὁρῶν μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
 πολλῶν ὀλίγα κολακειᾶς καὶ ἐπαινοῦ ἀληθεῖς δείγμα-
 τα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
 διακρίνης, καὶ παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat;
 si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus
 Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationi-
 bus consumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium,
 quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque ge-
 neris character est, quod adultores non dubitant mentiri
 etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem
 extollere student, quae adfunt: verum etiam illa re non
 parva distant, quod adultores, quantum possunt, utuntur
 hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt,
 & intra terminos se continent: Haec tibi pauca de multis
 sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omni-
 no laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσταγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὥς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔβην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναῖθου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζομένην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἥδη εἴ 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γὰρ με
 προάξεται τάληδες εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἴ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεπονημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβεῖς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν·
 ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his;
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non sane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἔμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολ-
 λοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι·
 ἢ εὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοίνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιούσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἑρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο ὁδοκεῖ, ὅπῃ περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ ἈΦρο-
 δίτῃ ἱκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἴτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ ἈΦροδίτῃ εἰκυῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησί) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic fatur, inquit, lacrimans per sanctis femina Divis.

ἐπύθαν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστιγᾷς τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνᾷμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφειθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾷ, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃν αὐτὸς 25 Φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, Φησι, καὶ κεφαλὴν ἔκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεὶ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μαστιγᾷς) Ὁμηρομάσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν ὀμῆστις ὁ Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem cum dicat Iovi, quod ad balneum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τοσούτων Θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολογῶν Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω, Θεαεῖδῃ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, Θεαεῖκελον πολλάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὐθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷῃ δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπέικασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὥς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς Θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ κακῆϊνα ἐξαηλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐΦείσθω. οὐτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὀμηρος καὶ τὰς Θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie Phrygem Priami, Dei similem saepe natum Pelei*. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infestam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἶκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέ-
 Φαρον τὴν Ἀφροδίτῃν ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλὸν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαι-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖος
 προσαγορευόμενοι; Λητὼ δέ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. ἐὼ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἐστίν. Ὡστε οὐ πρόσγε σοῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνέυθυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 cilis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel paucillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quae ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagorae Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοί, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνονται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον τῶν Φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνας θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατόν ἐστι, ὦ Λυκίνε· μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὄρας, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὥτα, ὡς μὴ τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῶ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνη· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δῶμα παραδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὅποταν δὲ

4 Ἄριστον τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causa definam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, &, ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exhibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ἀπαῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν· οὐ μὲν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀπεθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **Α**ΙΝ' tu, Toxari, sacra facitis Orestis ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim sane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

θεῖς εἶεν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἴο-
μεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες
ἀποθανόντας. ἡγοῦμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς
ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ ἡλυδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύβαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς
τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιβέμενοι τοῖς δεσμοφύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱερείαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν Φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὖ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἱπὶ τὰ ὅμοια
παρακαλίσσῃ. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius
nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestan-
tissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequen-
tes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum
similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine ad-
mirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque,
apud vos advenae cum essent, &, quod maximum, hostes?
qui quidem, cum illos naufragio eiectionos, qui tum erant
Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dia-
nae, insidiari carceris custodibus, superatoque praesidio,
& regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa
derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege,
evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri
non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν περιλοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἤκοντας ἀνδράς ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν αὔσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ᾧ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαί οὐ θεοὺς εἶναι δικαίωσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δοξείε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαί.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ᾧ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impij ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabit, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mnēſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἀ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσούτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρῆσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπήσας εἰ διαφεύξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum facta, quae enarraſti. Quod enim, duo cum essent; magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum susceperere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſſi* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur; feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum essent, viriliter adeo in ea re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mnes. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλω καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμποροὺς, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπὲν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν. οὐς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

- 5 ΤΟΞ. Ἀκουε δὴ, ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴ γε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδαξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδέδεται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γε οὖσι καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectiōnemque, multos ego tibi diviniōres illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, fero actumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

Τοx. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat fodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξέ-
 νοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ
 ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦ-
 μεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες
 δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα.
 ὁ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων
 ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι οὔτοι δὴ
 ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέ-
 ται καταστῆναι, ὥς χρὴ τοῖς φίλοις ἀπάσης τύχης κοι-
 νωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.
 Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀνα- 6
 γράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέ-
 θεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον
 τοῦτο μᾶθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις
 εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα
 διαμνημονεύσαι. θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fue-
 runt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim in-
 quirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invide-
 mus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum
 vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res
 gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis
 laudamus, hoc est, quod nobis, visi sunt amici hi optimi
 omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quo-
 modo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis
 venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et,
 quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in li-
 teras maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Ore-
 steo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris
 nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt,
 uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἡ στήλη δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέικνται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν Θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν Θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃ ὑπὲρ ἀλλήλων εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in conspecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes incendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conspectu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θάτερῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδέν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὴ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7 δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ Φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθημεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ σὺν καὶ τότε ὅπως εἰδῆς, οὐδέν Σκύθαι Φιλίας μείζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῃ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδέν 7 Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quem-

ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανάτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῶ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾔσθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracōs appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere videntini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ἄτε γὰρ ἄξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἂν περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖν πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥάδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθιδά μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανεόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γὰρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἅμεων ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diose coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis semper versari illos arbitrabar, & ira, & exandescencia; amicitiam vero neque inter coniunctissimos suscipi; colligens ista tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Τοx. Utrum in reliquis etiam nos & iustiores adversum parentes Graecis, & religiosiores sumus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & maiorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestus me audias, si quid eorum dixerō, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθὸν ἔστιν· ἐν δὲ ταῖς χρεαῖαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅποταν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεκνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δειθεῖς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδῖαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις εἰκότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον Φβέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ραψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὥς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἑλλήνος, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

MNΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo annumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae gentis poena est, quam deterior alio in amicitia iudicari, idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Mnes. Est quidem, Toxari, opus minime contemptibile,

ἀνδρὶ οἷω σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχους καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνθεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιον ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας· Ἑλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ αἰλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλίκων τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσω ἂν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαίνονται αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Verumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo ante praeclare, velut in tragica scena enarraſti: Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multitudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meis, aequ-

τερα δηλονότι ἐργάσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅποσαι ἱκαναὲ πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἐκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμῶμαι σοι ἐν τῷ ἑμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅποσον οἶόν τε ἦν, δι' ἀκριβοῦς ἐκπυθασόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἑμαυτοῦ ἐπιτραγῶδαν. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixerō, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσομαι, αἰδόμενον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἑδείξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς τὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτεϊ ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκός, νέοπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντα. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ Φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων αἰὲ τῶν προγόνων, καὶ Φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

clis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyfionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo convivio parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

σάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώ-
 μους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώ-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄβλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώῃ αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῶ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλ' αἵ τιν' ἀποδοδηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγω-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρ' ἂν λάβωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος αἰεὶ, καὶ εἰ πάντ' ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθύς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 ctis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae fe-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificii amoris illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποί ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τάλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἑταίρων ἐπισπάσασθαι ἔραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπάνταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν.

- 14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεिरάκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμάδουν, συνωβούντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοῖκόν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περ-

12 Ἐκτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνθη-
θείᾳ παιζόμενον ἐκδιράσαι. V.

16 Ἐκ τῶν ὀνύχ.) Ὡς ἐπὶ ἀγρας ἐ-
ράκων ἢ ἀετῶν μετέλθε τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc effret, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adfiscunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπεύρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει εαυτὴν ἡ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπεΐσθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 που συνηέχθη παλλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάξαι, καὶ ἀπίνοντας ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ που καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus *cum ea* concreditur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & *inter* sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγε-
νημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄβλιον ἀπώλ-
λυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦ-
το, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα
πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πε-
πυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέβ' οἶός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγ-
μα, οὐδὲ ἡνείχετο μὴ ὀρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ
τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τοῦνομα τῆς Χαρικλείας
ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο
δὲ λίθου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν
εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγ-
μα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους
ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ
θεράπαιλαι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὅπσον
ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνο-
μαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore molli-
tumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum,
nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc
etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec am-
plius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui au-
dierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse,
quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adu-
latores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuat
(de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tan-
dem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furo-
rem exit. Dona enim non pro portione malorum & co-
rollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & fer-
vae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid
multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Io-
niam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως διηγείτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθύς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adulatores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὐθις ἢ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ
 μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλα-
 κες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτε
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἤξειν παρ' αὐτὴν, καὶ
 ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ
 τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε
 καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγε-
 ται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀπο-
 κλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ
 καὶ μίστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπα-
 σάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλη-
 σίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημό-
 νακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν,
 οὐ μίᾳ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλά-
 κισ, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημόνακτος ὑστερον. οἱ δ' οἰκέ-
 ται τέως μὲν ἐστήκεισαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & re-
 prehensio, quod diu non venisset: adulatorum etiam con-
 currere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Di-
 niam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se
 ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, &
 inus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere il-
 lud fenserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim
 dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam
 aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella,
 strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quan-
 tis in malis esset, correpto vesti quodam prope iacente,
 tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum
 Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vestis saepius,
 & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti ad-
 huc adstiterant inopinata re percussi, iam comprehendere

μάτος ἐκπεπληγμένοι, εἴτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ Ξίφους, ἐκείνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, (ἥδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονεύκεναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἄρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμβθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον ἡῶσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αἰὲς τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἥδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid brevis esse aliquid.* Iuvenal. G. *nibus Gyaris & carcere dignum, Si* *ibid.* Φεύγειν) *Exfulare.* G. illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adfunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praefidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exfulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exfularet Dinias, neque cum a sodali destitutus est, qui velut ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐβέραπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠβέλῃσεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρὸ πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

ΤΟΞ. Καὶ εἶπε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσά· πλὴν δέοι μὴ τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἶπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἀκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξари, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδέα. διηγείτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσιν, ὡς τὸ πορφυρεῖν αἶθος. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraști. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἐωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθῆναιζε περὶ δύσιν Πληϊάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἐταῖρον
 αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπώχρον καὶ ἀσθενικόν,
 ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σφᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπτεσεῖν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπεύρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόδιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarenfis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpañi-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisset. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad imperum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

- Δάμωνα, ἐμείν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλί-
 θείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐ-
 τὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν
 ἄθλιον, ὥς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷν
 πνιγόμενον, καὶ μόγῃς ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.
- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὥς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ
 ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόν-
 τα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ
 ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμ-
 παρανήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν
 μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν,
 μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους·
 πλὴν ἐκεῖνά γε πειῆσαι, φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεί-
 ναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὥς ἐπὶ τούτων ἀπονή-
 ξαιτο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀπο-
 βάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὖσαν. ἐννόησον τοῖνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubue-
 rat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem ex-
 cidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare
 posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, &
 vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum au-
 disset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in
 mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti
 animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna)
 adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem
 opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse,
 a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra mul-
 ta illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enata-
 rent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique na-
 vis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

Θεῶν, ἢν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπесόντα εἰς πέλαγος οὕτως ἡγρικωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀποπνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακλύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 21 ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε οὐ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξари, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθηναῖσι, ἅμω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπωσις αἰζητικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmitus benevolentiae adversus amicum, delapsum noctu in mare adeo efferatum, quam si in mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo fluctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero defilientem statim, & natantem una, ac metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Euthydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: fervati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

μιλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους, εἰς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ δηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, Φελλοῖς τισὶ περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχασθαι πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἥδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάοντας, εὐμαρῶς προσενηχῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ Φαύλας ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἀν εἴποιμι, ἀκουσον ἥδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χεῖρωνα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ Χαριξείῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι, πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγγράπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

folâ habuit dicere; quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natâre ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque consensu, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deteriorum. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηραιομεῖν, Χαριζείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅπόσῃ ἂν πλείστην ἐπιδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἔχεται ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριξείνος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23
ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὥς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριξείνος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβιούς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα
5 (Ἐν τοσούτῳ) Ἀπὸ τοῦ, ἐν τῇ μεταξὺ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδούς, καὶ τὸν γάμον γε
αὐτὰν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἡξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδούς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδαν
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὁ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίην ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiam si non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μεγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμενη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπράσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς αὐτὸς καὶ ὠραίος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὃ δείξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ἐμότημος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφηρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψιεν. ἐλυ-
 πεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πτωχότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πτωχότατα.

flus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appro-
 pinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admiraret,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurate
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente vero tem-*
pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis senatoribus ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδοξοῦ ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὔσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἡξίωσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ραδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν οὔσιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφῖον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξῶν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινὰ τῶν ἑταίρων πεπεικῶς ὑποστήναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto*, *Menecrates*, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν· ἄξιμαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἄπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μανείην, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὥς ὄρατ' περι- 26 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὥς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἡμέψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & viginti. Illo vero dicente; Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre, ablata sponfa in thalamum abit, & inde prodit paulo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam ipsi praemium fortuna rettulit: puer enim illi pulcherri-
mus

εἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρῶην γε, ἐπεὶ
 ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον,
 θαλλῶ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς
 ἐλεεινότερον φανεῖν ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος
 ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χει-
 ρί· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ
 Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐτίμιμός ἐστι, τη-
 λικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦ-
 τα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι
 ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὅρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν
 ἀν' Σκυθῶν γεγόμενα· οἷγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ
 πέμπτος· καὶ μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ
 Σουνιέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆῃ, ἐταί-
 ρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφῆβῳ, συνῆν καὶ συνεπαι-
 δεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum fuis illum ma-
 nibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum,
 & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo
deprecans, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus de-
 dit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem re-
 misit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advoca-
 to tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta
 a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque
 a Scythis multis exspectanda, qui quidem pellices etiam pul-
 cherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quin-
 tus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio
 praetermissio. Cum navigasset enim in Aegyptum Deme-
 trius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde sodali &
 aequali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτὲ ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχουσαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, ἔκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντας πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφilon. Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορὰ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τοῦνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλῆσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπέ-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memnonem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad orientem solem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deteruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo, phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque, & canino capite sigilla Dei argentea, aliaque id genus, depouunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θυς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φώρια ἐξέ-
 φερν ὑπὸ κλίνῃ τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθύς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφίλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεῖς ἐβοήθει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνεστιάβησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφίλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἅπαν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακούργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαιώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτο

(deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim,
 rota cum torquerentur, faſſi ſunt, duſtique in hoſpiti-
 um Antiphili venerunt, protuleruntque reſ furtivas ſub lectu-
 lo quodam in obſcuro iacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim
 eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum
 audit, abſtractus, auxiliante nemine, ſodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem ſacrilegio violaf-
 ſet, averſantibus, impiatoſque ſe putantibus, ſi quando
 cum ipſo computationem aut coenam obiſſent. Ceteri au-
 tem fervi duo, convaleſcentiſ, quae in domo erant, omni-
 bus, auſugere. Vinctus igitur miſer Antiphilus iam ſaris
 diu, & pro impuriſſimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentarienſis Aegyptius,
 ſuperſtitioſus homo, putabat gratum facere ſe Dep, & il-
 lius ulciſci iniurias, ſi gravis inſtaret Antiphilo. Si vero

πότε λέγων, ὥς οὐδὲν τοιοῦτον εἰργασται, ἀναίσχυντος
 ἔδοκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῶν πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπα- 30
 γορεύαντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀΦικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὥς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη,

quando causam diceret, se nihil tale fecisse, impudens vi-
 debatur, maiorque eam ipsam ob causam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdiu enim numella sufficebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infuero talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum sciens, quae contigissent. Ubi vero rescivit ut
 erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν καὶ ὁ θεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισμένος τὴν θύραν ἐκάβευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιῶν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἥδη ἐάλων ὄντων ἀπαζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τοῦνομά ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὥς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσίοντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ θεᾷ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτὸν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκτυθόμενος παρ' αὐτοῦ, παρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium, diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκεῖνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31 νος αὐτοῦ καὶ θεραπέων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ- ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι- θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι- πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπέαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε- νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ- ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφίλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore; quocunque modo poterat, cum illo erat, eura illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ληστὸς τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἑδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆει τις εἰς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κοι-
 νωνηκῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμοτήριον, καὶ ἀχθεῖς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεδόσθαι)
 ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶεν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιόνδ' τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae focius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβῶν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεκτο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς Φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 ἐδύνατο ἕκαστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί· ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιδόντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι·
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφῶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαίνῳ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, dissecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praesens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστήν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικούντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάννυ θάυμασας, ἀφίησι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἐκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον, δῖς τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

- 34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμῶνας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστός ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν Φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημέων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent. Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos*

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ἐλόγους 35
ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χεῖρους ἐρεῖς τοὺς Σκυθας, ἀλλὰ
πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
λὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις,
Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέ-
σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνησιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μάλον, εἰ ἀποτμη-
θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesippe, quod etiam incitas me ad
orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-
Lucian. Vol. VI.

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερΦθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξέληλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροιον ἔγήμεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ἐπὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελεῖ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι Φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἢ εἰδῆς ὡς παιδία τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθός

cipiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per lovem, si quis vincendum se praebuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per ferenum discas, bonusne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπε-
 λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
 σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχομέβα· ἔνθα μάλιστα δεῖ
 φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθε-
 μέβα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρότερον δὲ σοι εἰπεῖν βού- 37
 λομαι, ὃν τρόπον ποιούμεβα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πτότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέΦηβός τις, ἢ γείτων
 ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἰδῶμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν φίλων ποιεῖν ἀξιούμεν, ἐπιτολὴ μνηστευόμενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπέβληται δόξωμεν εἶναι. καὶ περὶ δὲν προκρι-
 θεῖς τις ἦδη φίλος ἦ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος
 ὁ μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiculi esse videamur. Et si quis prae-
 latus aliis, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἂν οὐ γὰρ ἐντεμάντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίνωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφείτῃ δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας εἰσέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὁμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 38 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν Φίλων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, visiturum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus fémel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permíssum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ira me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πᾶν σου ὁμνύοντος ἐδέομην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὃ Ἄνεμος καὶ ὃ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν σὺν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὁμνύομεν, ταῦτα ὁμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἰτίον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἀνέχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὃ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν οἰστὸν, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' αὐτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικαντικόν, ὑποκρουὼν μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σὺ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ᾧ Τόξαρι, παίησω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitæ causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praeber, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Φαρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπετώκεσαν· ἦγον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἰππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἶα δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἡμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὀχθὰς τοῦ Τανναΐδος. εὐθὺς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνας διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me intrepuiſſi. Itaque audacter, quae ſequuntur, dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

Tox. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invaſionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multoſque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis ceteriter in alteram ripam fluminis tranſnataret, ubi nobis dimidiuſ exercituſ, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanaiſ. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

ἑμάζας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλικορμένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας, ἡμεῖς δὲ ἡνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλῶκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμί-
 μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησται ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακέντη-
 σοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἶπη, εὐκέτι
 Φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτρας ἥκοι-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆτει τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεται, εἰ μὴ μέ-
 γαλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὸς ἀποτελέσσαι, ἔτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vesti-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublati impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, quae habebam, inquit,
 ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
 vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβὼν, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, αἰγοῦ τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καίπειδ' ἔξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύβας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῶν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις, καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆτ' ὅτε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλείστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi collibueris, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes, data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vellet accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos praeberet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoce reedit illo innixus; & simul transfrañantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent maximum honorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μὲντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἡνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάθηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ
 πολλὰ ἐπιψευδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 δα, ὅποσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soletis. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Balthen amicum videret, (una autem erant

πλακείς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν
 ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτός, ἐπιπίπτει κατ-
 ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων,
 καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξύ διείρων τοὺς
 δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν
 πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκεῖνον
 ἡμιβηῆτα ἦδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμ-
 πλακείς ἀπέκτεινε καὶ κείνῳ· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν
 τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ
 στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψα-
 μεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν
 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δὲ σοι
 διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ
 Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
 ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος
 ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius
 invalisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quo-
 que a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum
 irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos,
 & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui temptans:
 donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan,
 eumque complexus, ipsam quoque interemit. Atque ille
 iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore per-
 cussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus
 illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno ami-
 corum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enar-
 rabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatæ, & Ar-
 facomæ. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazææ-
 Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad
 eum esset tributī causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανοὶ αἰεὶ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπὲρ-
 ἡμεροὶ ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δὲ ἐστὶ ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἳ τινες ὄντες
 ἀξιούσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστήρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυνίης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Θιάλῃ ἐπισπεῖσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum
 debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam
 & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger
 esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat:
 iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio il-
 lum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in
 coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in af-
 finitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coe-
 na proci aessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, & Adyrinachus Machlyinae prin-
 cept, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque,
 cum se indicavit, nimirum nuptiarum se causa venisse, coe-
 nare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis
 poculum poscere, libare in mensam, & proci se puellae
 profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμειος ἔχοι. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πῶν δὲ
 ἀμυστι, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιοτέρῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδα-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens sit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 ftu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? hae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: *sed sunt mihi amici duo honesti bo-*
nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Altero
 autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἶκαδε, μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι,
 εἶφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅποσος ἐστὶ
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοίαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορατῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλῳ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιεργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδικῆ-

Eturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemptim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantaе sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim cor-
 ruptio

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστῳ ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἅφ' οὗ συνεληχύθαμεν, εἰς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελόμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνούμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκανόρος, σὲ δὲ χρὴ τὴν κύμῳην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένειν συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτὸς τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καβέροιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coimus, unus sumus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Lonchates, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, pergit, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Placuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἰκοὶ μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιομαχος ὢν, βούν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπέτάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἐστὶν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μαῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχρεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὅποσους ἂν δύνῃται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates : Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat : tandem etiam pellem infidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ira se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificari bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositurum vero carniū bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumpta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quintque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat ; alius decem ; alius plures ; alius armatos, *aut* pedites, quotcunque possit ; alius, pauperrimus

τος. ἀβροίζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνιότῃ
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιοτάτον τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τρεῖς ἔχθροῖς, ἅτε καὶ ἑνορκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὄρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡβροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοὶ,
 49 συναμφοτέροι δισμύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ δισι-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύβαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιούσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδῖον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν τοὺς δὲ ληστας, οὓς αἰτιάσθῃ
 ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἑκαστος ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δὲ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his er-
 go occupatus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, *Scythae*, inquit, *com-*
munia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suas cam-
pos transgrediantur, sed intra Trachonem maneat: latrones au-
tem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant
publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa
latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penas se esse il-

εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκέينو ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶτην πᾶρά
 σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχοῦμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδὲς γενόμενος· ἔγωγ γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserunt. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arfacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem infidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 facoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arfacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferrī ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiores. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barceitin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arfacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI.

λως ὑπέπτησεν αἰε τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὁμοσον, ἔφη, ἢ μὴν Φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶδῃται τῶν ὁράντων ἐφ' ὧν ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος ταυτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσὶώμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρώατάω μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἐτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμῶν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te passa, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat. Arsacomas, metuo, ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adfit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, &, statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
 ταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν
 Σκυθίαν. διώξας δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπαλὺ ἀγνοη-
 σάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
 ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
 χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
 Ἀρσακόμῃ παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ
 Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
 μενα, ἦκεν ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας
 αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
 λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν,
 τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
 κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶον γὰρ οὕτω
 προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
 κάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδί
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὔσαν τὴν Μά-
 στειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἤκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scy-
 thiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum
 quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporan-
 nis: rum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. At-
 que ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum
 tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa
 via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes,
 &, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te,
 Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem
 praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium:
 puella vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim sic Bospo-
 ranorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego
 vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri ge-
 neris Masfiram duxit Leucanor. Et iam a Masfirae tibi fratri-

Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανία, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῦδῃν ἐς Εὐβίοντον περιελθούσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὅπου σον εἰκὸς ἦν ἑλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μα-
 52 ζαίας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοὶ ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐθέλης, μένειν τε εἰ θεοὶ, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἦς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἰππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerissime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythae comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Etiam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἀν. γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὔσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβήμενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἵππῆα ἔπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θράματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με παιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τῷον

mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustrum ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposta, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque infilisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas pereggit. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stenisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arfacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis,

δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδέῃ τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνύσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιῶμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὥς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξε τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμῃ χάριν ὁμολογήσαντι.

54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἥδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιάν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίζαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες

id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, & quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentès locutus est cum agente sibi gratias Arfacoma. Adyrmachus vero, auditis insidiis, in Bosporum non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis viciis millenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἵπποτοξόται.
 ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐ-
 τοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν)
 οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱπ.πύσι συν-
 αβροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ
 Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντ-
 ἐπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπι-
 πολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ
 παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ
 Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς
 ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ
 Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ
 ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον
 πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφίεντες τῶν οἰστῶν καὶ ἀκοντίων,
 ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περισχημένοι, καὶ ἤδη
 προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum
 tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quo-
 que expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equi-
 tes meo stipendio militantes centum) triginta millibus non
 multo pauciores, computatis quidem equitibus, imperum
 eorum Arfacoma duce excepiimus: & cum admoventes vi-
 deremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum
 diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam pertum-
 pi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exer-
 citus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa qui-
 dem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum ne-
 que Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero
 partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Ma-
 chlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorum-
 que vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita con-
 clusi tenerentur, iamque multi arma proicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελάκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἠγησάμενος, εἰ ἅπεισι καταλιπὼν
τοὺς Φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυνας μὴδὲ ὑποστήναι τὸ ρόθιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτῆσάμενος τοὺς Φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάσας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ αἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obrulissent, ambuffo *falarica*
femore Lonchates, Macentes autem *percusso* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublato clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδέοντο Φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποράνοὶ μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυνες
δὲ ὁμήρους δάσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχατῇ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἱλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἀνεμος εἶεν, οὓς ὥμο-
σας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοίῃ αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δοξεῖεν ἄν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὄρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ· πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἀ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἀριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obfides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus;
cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Loncha-
ti, & ipsi tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesticpe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφ'έτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπὼν, εἴτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
 57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα Φίλος, Σισίννης τούνομα, ὑπρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἰκοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δέ ἐστι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καραμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου εἰς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τούτῳ δὲ κλωπῆς τινες ἀνασπᾶσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μὴδὲ τὰ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα

ufus sermonibus, ut modo fursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es.

Τοx. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profisceretur Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οὔκαδὲ, καὶ τὸ γεγονὸς
μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὔσιν, ἢ
τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δό-
ξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις
Δαρεϊκοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τά-
πιδας τινὰς, καὶ τᾶλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58
δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράζομεν, ἄποροι παντάπα-
σιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶ-
χον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην
ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννὲς τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ
δίψει πιεσθῆντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέ-
τευε μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσειν ἔλεγεν,
ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ
λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπι-
στιτίζαμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομ-
πὴν τινὰ, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vo-
care vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non pla-
cuit, veritis ne fycophantae plerisque videremur, si dice-
remus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, &
vestem multam, & stragula quaedam, & quae habuera-
mus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione
nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione
peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e
vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam
humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At
Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid tale facerem:
se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum
ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de
portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Al-
tero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut di-
cebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἑς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιεύσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφανῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θεάς, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γὰρ με ὡς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθῃ νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre interiecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iamque spectamus affidentes, primo bestias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinclos quosdam homines, maleficos, ut coniciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progredetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desilisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὰς, τὰς μυρίας, ἐμοὶ
 φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκούντα· ἦν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκώκυον. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτός, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύν, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετθνήκειν
 ᾗδῃ τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παίει εἰς τὸ στήρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάβριζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν
 ἀνέστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ᾗδῃ νεני-
 κηκῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero*, *Toxari*, *si-
 mul abimus*, *habituri quod satis est*: *sin vero cecidero*, *me sepul-
 to ad Scythas revertere*. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non impo-
 suit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense fuccifus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussus illius pectus transfadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, infidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus; vixit il-

Σκύβαις, γήμας τὴν ἑμὴν ἀδελφὴν, χολὸς δὲ ἔστιν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πά-
 ρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίν-
 61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδιὰ δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστίδιον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὁ ἑτέ-
 ρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adfunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sisinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contiguatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἅπανταχόθεν τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παῖδια κλαυθμυριζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀράμενος τὸν ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼ μὴδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδαὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαι μοι ῥάδιον, καὶ ἄσῃλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης ἐστὶ, πείραν μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχημένος. Εἰ- 62

2 Διανεγρόμενος) Ἀπὸ τοῦ διανεγρόμετος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in humeros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transfiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnēsip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμήσθαι δεοί. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἰς· οὐ γὰρ ἐκαθίσασμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξεύκαμεν, αὐθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νῳ εἰπώμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἦττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄβλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἐκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
fessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
stigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς Φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον Φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖ γε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν Φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δὲ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & *sanctitate*, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam sumus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πόρρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις Φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ᾧ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι τ
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμενη οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ἵπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες καὶ ἄλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνῃ τὴν
 ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴτερ ἐπίστανται ἄνδρα
 οἰκοῦντα ἐς τὰ Ἵπατα, Ἱππαρχον τοῦνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ
 οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Theffaliam aliquando eram profectus : erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum seque-
 batur unus. Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Theffaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Theffalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 farer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυράτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἴππαρχος ᾔκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
 μενοί με ᾔχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν,
 καὶ μάλιστα μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἴ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἴππαρ-
 χος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ;
 γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ
 Πατρίως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν
 θύραν συγκλείσασα ᾔχετο εἰσω πάλιν· καὶ ποτε ἐξελ-
 θούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰσω
 ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
 δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ᾶν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
 δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέ-
 τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θάρρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
 effemus, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
 ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
 ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
 sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
 go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
 a Decriano Patrehsi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
 saque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
 me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
 Forte autem coenare inceperat, in angustó accumbens le-
 ctulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa
 vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mi-
 hi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fi-

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θές λαβοῦ-
σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
νεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
τῆς κλίνης κοιμήσῃ; τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ
παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
σης ἡμεῖς ἀπῆειμεν λουσάμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων
τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἶσω,
καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἶ-
σω εὐθύς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχος με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
οὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ

17 Λιτόν) Εὐτελής. V.

*denter suos ad me mittit sodales. Vidēs autem domunculam meam,
Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
sorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patient-
terque diverferis. Et vocata ancilla, Palæstra, inquit, ostende
meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcini-
ulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.
Hæc ubi dixisset, ancillula Palæstra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
posito etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiimus,
dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
lata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.*

ἔδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δείπνῳ
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὕστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ἔσικα δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ
 λιπούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεᾶς ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναῖκά τινα ὄρῳ προσιοῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβα-
 λεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συγχροὶ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν, ὥς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσάγο-
 ρεῦε με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκῆψις) Πρὸφασις. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus computationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, &, an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? *Abeo, inquam, Larissam: puto autem hic me mansurum*
tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans;
 circumeo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem inces-
 su licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutat
 me mulier, ego illam vicissim. Tum, *Ego, inquit, Abroæa*

σιν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρός Φίλῃν ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶ, ὥσπερ οὐς ἔτεκον αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνὸρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἴππαρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μήτερ, τοῦτο ἔκπῃς· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μειδιάσασα, καὶ με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμὲ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἴππαρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 Ἄγχι ἀπωτέρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accusem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθύς ἀρέσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὡς δὲ ποτε ἀφείθην, ἀπῆειν οἶκαδε, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 της τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὔρισκε σοφὴν, ἥ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐράς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἴστασο· καὶ πὶ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆειν οἶκαδε. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχον οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ
 Παλαίστρα τῇ ἐστίᾳ παρήδρευε, δειπνον ἡμῖν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθύς ἔνθεν ἀρξάμενος, ὧς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam p̄mo curet
 magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospititis & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concipne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῶν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφάδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴ γε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὥς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἄψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δὲ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὀδύνην Φεύξῃ. τί γελάς; ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγώ γε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχχνων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς

3 Ἰταμὸν) Ἀναίδις, σκληρὸν, ἄμυν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσθιν ὁρμῶν. τοιοῦτοι γὰρ καὶ ἀναιδέεις. V.

fra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae aduffero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquā. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλω ἔμπρησμάω
 ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ
 Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰ μὰ ρίψασα,
 Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν,
 ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ
 ἡδέαις Θεραπείαις· καί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦ-
 σα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐβέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδίστον ἐκ
 τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκει-
 το ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας,
 7 ἔλθῃ εἰσὼ παρ' ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ. Καί περ δὲ ἀφίκετό
 ποτε ὁ Ἰππάρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς
 ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλούντων. εἴτα ὕπνου καταψευδάμε-
 νος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ὤκου. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδόν εὖ παρεσκευάστο. τῷ μὲν παιδί ἔξω ὑπέστρωτο.
 τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ
 αἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν,
 καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ τῆς Παλαίστρας παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
coniecto, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamur,
crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
-surgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-

σκευή. τῶν δὲ στραμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνά καθ' αὐτά, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὺν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεῦειν, ὡς νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργός, καὶ παλαισμάτα πολλὰ ἑμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, Φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀποδύσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφην, ὥς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὣν ἐθέλω, εὐρούσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιῆν πᾶν τὸ κελευό-

II Γοργός) Φοβερός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis conserptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic compotationem invenissem, compotorem iam meum expectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praefidis, non vna numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratius esto ad obe-*

μενον. Ἀλλ' ἐπίταπτε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαιόματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσασμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔν-
 θεν ἤρξατο ἐπιτάπτειν, ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπᾶσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τεί-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλῶ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἥδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφύς ἰσχυέτω, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν
 συνῶθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτε· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἥδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἥδη ἀπολέλυσαι. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιόστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia. Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota additans imperare hinc incepit, Adolescentula, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque supinam reclina: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistsens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam undique, donec defatigeris: robusti sint etiam lumbi: tum extractum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris, tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, & tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre. Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obsecutus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαισμάτα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πληξασά με, ὦς Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβης, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονοῦς παλαιστῆς, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἐπὶ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄρμα σφίγγε, εἴτα ἀνακλάσας ἐμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. εἰάν δὲ χαλᾶται, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβης, καὶ κρούσας κρῦψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσης θᾶττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Πιρτίας. V.

13 Ἄρμα) Δόγμα. V.

que ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subicias: alia enim post alia iniungis. Illa vero alapam mihi infligens, Quam nugacem, inquit, recepi iironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti ibi erunt, numeros lusteris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, luctatine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecho concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer altius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-*

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῆς τὴν παρεμβολήν, συνέχε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες
 αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι
 σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δέ, ἥδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέ-
 λω, ἔΦην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀ-
 λίγ' ἅττα ἐπιτάσσαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα,
 καὶ κᾶθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, παράψαι τὸ λοι-
 πόν, καὶ καταμάττου, καὶ με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
 11 περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ
 παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶ-
 νας ἔστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή·
 ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελή-
 σμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα
 ἤθλου, καὶ Φημί πρὸς αὐτὴν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι
 μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θεάς ἐπιθυμῶ, μᾶλλον
 εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε Φανῆναί μοι

7 Πάραψαι) Γραι. παρακύψαι. G.

trahas: sed multum incurvans illum, subtrahere; ac infra rursus
 irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.
 Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego
 vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Ma-
 gister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge,
 & affide, deinde manu praebeas, tracta ceterum, & subige, &
 me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus,
 & ludicris colluctationibus, nocturna certantes certamina,
 coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re volu-
 ptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem
 in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa
 veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praesti-
 gias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cu-
 pidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσ-
 δε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
 λὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ μὲ τὸν
 πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδε-
 μίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτε ἐκτεί-
 ναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις,
 ἐρωτικῶ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα,
 Παύσαι, Φησί, προσπαίζων. τίς γὰρ ὥδ' δύναται μα-
 γεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ
 Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν
 σὴν, καὶ τήνδ' τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμμα-
 τα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς
 τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσο-
 μαι παρασχεῖν σοι εἶδέν μεταμορφωμένην τὴν κεκτη-
 μένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν. Ἡμέραις 12
 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαί-
 στρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

*praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te
 nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed
 a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum il-
 lum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam
 mulierem oculos hosce amatorie intenderim, comprehensum illa ar-
 te tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa
 devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim car-
 men conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero,
 dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & fe-
 licem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & invida
 hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit,
 studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, do-
 minam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero
 non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,*

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρὸς ὦ Παλαιστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἥ νῦν ἔχεις τὸν σαυ-
τῆς ἰκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη· καὶ περὶ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν
θύραν τοῦ δαματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάβευδον καὶ κελεύει
με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκο-
πεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ σὺν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομέ-
νην, εἴτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους
δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου
ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν·
εἴτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυ-
ξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἥ δὲ
εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως
αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦ-
σα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥῖν κερατίνῃ καὶ

II (Ἀδρὸν) Πολὺ, μίγα, δαφιλίς, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iubetque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae:*

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ
 σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτε-
 ρινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινόν,
 καὶ οἷον ἐκείνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὥχετο πετομένη
 ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκείνο οἰόμενος ὁρᾶν, 13
 τοῖς δακτύλοις τῶν ἐμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμην, οὐ πι-
 στεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν,
 οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπέισθην
 ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιίστρας πτερῶ-
 σαι καί με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἐᾶ-
 σαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ με-
 ταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρ-
 νις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν
 πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐ-
 μαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι
 οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὥχοντο,
 οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον,

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque
 quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem
 pennatam se videret, terribile quiddam crocicans, & sicut
 illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui
 somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas
 contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel
 videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde
 mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram,
 ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento un-
 ctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere,
 utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad
 animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubi-
 culo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum
 me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi
 de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρὰ καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, ἑαυτὸν ἐώρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κἀτῶ, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιώ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δυνάμεις, ὄνος ἀντὶ ὀρνίθου γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα ἐργασμαι κακὸν σπεύσασα γὰρ ἡμαρτὸν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξιδῶν, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ᾧ φίλτατε ῥᾶων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μό-
 καν εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐ-
 ραστήν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, φίλ-
 τατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμειναν ἐν τῷ ὄνῳ ὀρθροῦ δὲ
 δραμοῦσαι οἷται· σοὶ ῥόδα, καὶ φαχὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἰ-

gues autem univēros non nisi quatuor habeo, eosque ni-
 hil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentī
 pedēs fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circum-
 circa me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem
 hominis ad conquierendū cum Palaestra non amplius ha-
 beo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque ha-
 bitu, ut asinus; vultu deiecto, illam accusabam, quod asi-
 nus pro volucri factus essem. At illa ambabus manibus fa-
 ciem suam percutiens, Misera ego, inquit, magnum feci ma-
 lum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, &
 aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es ani-
 mo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas mo-
 do comederis, exues e vestigio iumentum, amatoresque mihi meum
 reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura
 in asino: summo mane eusticulo tibi rosas afferam, quibus corne-

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μέμψαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ, δακῶν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην
 ἐστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παρίοντα, δέισαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωὺς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνέεις, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτνης ὑποχω-
 ρήσας, ἐστὼς ἐγέλων, ὃ δέ μοι γέλως ὀγκηβμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μὴδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐνοῶν ἠγγνύουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἤδη νῦξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραΰνουσα. Γραι. καταψιλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διαωρυττόμενος, καὶ διαωρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέ-
 ξασθαι δυνάμενη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρήει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 τήν, ἀδελῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τὰ τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάδτασαν, ἐπικατε-
 ἔδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς. ξύ-
 λους παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ φεύ-
 γειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῶν, πέ-
 τραις ὀξεύαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξω κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 fervo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & supellectilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum,
 & equum, clutellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεινῶν, καὶ εὐθύς ἄλλος ὀπίσθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε αἰὲς ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὧς Καῖσαρ, ἀναβοῇσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀγκώμην, καὶ τὰ μὲν ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδούς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθῆναι. μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παύεσθαι. Ἐπὶ ταύτῃ ἡμέρᾳ τε ἦν ἡδὴ, καὶ ἡμεῖς 17 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιβοσκόμεναι τὴν ὁδὸν ἐς τὰ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν. ὥστε ἔστιν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνηθῶν ἐκεῖνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐν τῇ ἔπαυλει, καὶ παρέβηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριβί-

12 Ἐπαυλιν συνηθῶν ἐκεῖνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλις ἡ οἰκία ἢ κοίτη. V. ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται αὐλὶς ἢ

statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque faepe, o *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo, me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexī tunc, & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo illos iuebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἥριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἥριστήκειν, ἐσκοπούμενην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθισόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμενη γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἴτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄναι τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. **18** Φασι γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obiiiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego verò misere esurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comedis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agresti enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὀλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπότηρος, κλέπτῃ λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὠτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔΦευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκταις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσσονται με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἴσειμι αὐθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀΦῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτῳθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτερα. 19

tum ingressus, videntque hostem & perniciem olerum, non aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuisse concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret, me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos esse: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείθεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἥδη,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὀπλὰς
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μὴδ' αὖν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλεύματος· ᾤσθη γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἑπ' ὧ, καὶ τῷ ἡμιόνῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ εἰσούσι κείσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνὲς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἀβλίον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνουν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκῶς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem redituram ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 fueros inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidium quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὄρῳ ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἐνδὸν καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέβηκαν. εἶτα ἤροντο τὴν γραῦν διὰ τί οὕτω καβέζη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄρι-
ς σπαίροντα) Ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, sarcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miseram vero captivitatis pariter & gestandorum onerum consortemprehendentes, succis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris consiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque retiperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοί, οἶνου παλαιοῦ πίβοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-
 21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκευὴ πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινωνοῦν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριβάς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριβάς κατέπινε, δαδῶς, οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιούσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὑστεραία καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ

Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini veteris dosia, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collaudata anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extemporalis isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt multi, supellestitem afferentes plurimam auream, argenteam, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena fuit copiosa, & fermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπῆσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῇ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραῶς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ Φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ Φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ Ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσούτης σχεδὸν τῆς νυκτός, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρεϊν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἠθέλεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαιε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένω. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνου. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοῦς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτίων. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum, puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat, adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων. ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
 τη παρίεναι μέλλοι, καὶ πόλυν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
 οὕτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μὲ καὶ
 τὸν ἵππον ἐπιστάζαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχής, ἐπι-
 στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνη-
 ρῶς προΐειν, ἐνθεν ἐπασιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπείγομένων αὐ-
 τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
 σειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
 ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοι ἐπέβηκαν· τὰ
 δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἔπειτα
 ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπείγομενος, καὶ τῷ
 ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτραν ὀξείαν,
 καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
 χωλεῦν ἐνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
 ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
 του, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare forte obvenerat, venit nuntians,
 peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
 ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me au-
 tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
 lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
 ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
 autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
 irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
 terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
 ponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
 sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
 sti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
 vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
 incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquit,
nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum,

μνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ῥίψωμεν αὐτὸν, κα-
 θαρισμόν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο
 ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναί-
 σθητον τῆς ἐδύνης ἔθηκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰσὼ, ἐνθα 23
 κατελύομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόν-
 τες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδεῖπνον. καὶ
 ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήεσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνα-
 σῶσαι· τὸν δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ-
 άγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ἐπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν
 ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος καὶ ἀπήεσαν, τὸν ἵππον
 ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα;
 γύπες σε καὶ γυνῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις
 οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπε-
 σεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οὔχονται
 ἀπιόντες, Φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

*male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiciamus illum
 piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coi-
 bant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vul-
 nus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi
 doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium no-
 strum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant,
 ipseque coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reli-
 quas sarcinas servandas abeunt. Miserum vero asinum, inquit
 illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcina-
 rum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt.
 Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Mi-
 selle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vultu-
 rum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt?
 visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna cla-
 ra: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.*

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι αὐδὲ προσεδεδέμεν οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς, καὶ εἴχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον· ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπανηνομένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, ἦ με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλευθέρων μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse ullam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreffus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Infilit enim in me, infidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἑμαυτοῦ Φευξόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θερα-
 πείαν ἐκ τῆς ἀνασθδείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔβρον τοῦ
 τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24
 πλὴ ὁδὸς, οἱ πολέμοιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέ-
 Φοντες, καὶ πόρρωθεν εὐδὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν
 τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμ-
 βάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καγαθὴ σὺ παρ-
 θένος, ποῖ βαδίζεις ἁωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμό-
 νια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς
 οἰκειοῖς ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καί-
 με ἀποστρέψαντες, εἵλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ πο-
 δὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ,
 Νῦν, ἔφασαν, χολὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας;
 ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιον γελῶντες). Σαρδὼ
 νῆος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας,
 ἐνθα βοτάναι γίνονται ὅμοιαι σελί-
 νοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ κατ-
 εχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὐ-
 τω τελευτῶσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν,
 ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἐτη γεγονότας
 γονεῖς αὐτῶν δύνουσι τῷ Κρίνῃ, γε-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ
 πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταβούντες,
 ὅθεν Σαρδόνιος γέλωος ἐκλήθη. Ἀλ-
 λοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δῖησκον-
 τες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς
 τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπ-
 ἀνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροι-
 μία. V.

*medimnus erit tibi in singulos dies prandium. Ego vero & meos
 ipseus interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cul-
 tus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulne-
 ris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,
 prehendunt nos hostes redeuntēs, & e longinquo statim
 ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentēs, pre-
 hendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, in-
 tempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni
 ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: &
 meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vul-
 neris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, clau-
 dus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere ibi collibuit,*

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ
ἐαυτὴν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
εἰς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίην;
τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραὶ ταύτῃ κάτω ἐπιρ-
ρήσωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὕτη εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοινίῳ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπελάβετο. V.

*Janus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam. ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reverfi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa utuntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugiiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capiti enim essemus omnes, ex praeparato ir-*

ἐάλωμέν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲν τὴν πολέμιαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥαδίως ἀποθῆσκέτω, πεσούσα ἐπὶ τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀλγεινέτατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ Φυλάξας, ὕστερον ἀπολεί. εἴτα ἐξήτουν θάνατον, καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ διάκονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάζαντες, ἀνατέμνωμεν ἐκ τῆς γαστροῦ, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλλωμεν, τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν, τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχερον, ὥς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἅμῳ ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τῆς βασάνου τὸ δεινόν· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quae-rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos latidaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero & claudicationem mentium, & fugae virginis adiutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eiectioneque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatu illius acerbiteratem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesti-

θέρους ὥρα θερμότητι ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι, καὶ λιμῶ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, σηπομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁσμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένη, ἔῳ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν 26 ἔτι διασπᾶσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατῶδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστηνον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀβλίαν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μισαροὺς τούτους ἀφειγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμον, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

11 Θῆκη) Τάφος. V. 16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

tis tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Clamoribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem iacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Iam illucebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, οὕτως ἤγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῶνται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προογκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰς ὡ. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκείνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλω ικανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαιστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνά τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἐώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατήρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχεῖριον.V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπατρύγοντας.V.

virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigureret. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponso- rum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

θερὸν ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσω. ἐπεὶ
 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 28 ξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύγνυνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄβλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦ μὲν ἀριστοῦ Φρύγουσα, καὶ μοὶ

cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Ex haec iustissima
tum gratiae relatio videbatur, si res asino iudice acta es-
set. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gau-
dente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero
rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gre-
gem, pastum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
dauli, usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Me-
gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
omne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
diocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis
magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco po-
scens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
prandium, fruxa, ipsa quoque molenda mihi infudit, fa-

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν ἐμοὶ δὲ, πῆχυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιδόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπωλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἵππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραϊνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεχέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκαθάρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλα

15 Καινῶς (Παραδόξως. V. *ibid.* 'Εκάστοτε') 'Asi. V.

Etasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero fursures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adukerum-susplicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utrasque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatius ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus eram in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ αἰεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέωκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ράβδῳ, ὃ δὲ αἰεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὃ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουφότερῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατήγειν ἄβηλος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν αἰένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὃ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδόμενος, ἐπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρᾶ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de *summo* arduus; at ille hic etiam pulfabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adji-
 cere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi insidens rivum traiciebat. Si quando vero prae lassit-
 tudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inii-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δεοί· ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὠτῶν ἀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συννεγκῶν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὅπισθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπρόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὅπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων αἰεί μοι ἐπομένων, καμμοῦ ἡρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ Φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀποκτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitaret, & onere, ficubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebat, dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem, & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissimum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus, me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λαῖξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰεὶ τοῦτο
τὸ λαῖξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἐτέ-
ρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με,
καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκών, κατέδησεν ἐπὶ
ἐμέ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρέυων. ἐπεὶ δὲ προίεναι λοι-
πὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλέψας δαλὸν ἔτι θερμόν, ἐπει-
δὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνεκρύψεν εἰς
τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύναται;) εὐθύς ἀνά-
πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετοκ-
μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι
βαθεῖ ἐντυχὼν, ρίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρό-
τατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμόν ἐκεῖ-
νο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στόππην. V.
6. Τυρέυων) Κατασκευάζων. V.
10 Ἀπλετοκ) Μέγα, ἀπείρον,
ἐχώρητον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-
λώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος, ὅ
βάθρα· Ἰσουλός δὲ εἶπε τὰ γεωργή-
εμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movif-
sem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iussus ali-
quando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit
me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, vali-
doque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de
foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
recesseramus, eum torrem in stuppā abscondit: illa vero,
quī enim posset aliter? subito ignem concipit: illicet, nihil
fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me
in via affandum, observata forte lacuna palustri, in liqui-
diffimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam,
meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo
ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

ἕτερον ἐβαδίζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
 ψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππείου πηλῷ ὑγρῷ
 πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
 ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
 σείσαιμι τῇ ἐστία· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μὴδὲ
 ἐλπίζων, ὑπέξῃλθον. Ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦ- 32
 ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γὰρ με ἐς τὸ ὄρος,
 καὶ μοι Φορτίον ἀδρὸν ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
 πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
 ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύθεταί μου πρὸς τὸν αἰ-
 τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δεσποτα, τὸν ὄνον
 οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν.
 ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτῇ γυναι-
 κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παιῖδα, ἀπολα-
 κτίσας ἐπεταὶ δρόμῳ ἐπ' αὐταὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
 πος ἄρῃν, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἐκβρίχω, πλύνω, συγχέω, ταρασ-
 3 Πιφυρμένου) Φύρω, μολύνω, σα, μιγνύω. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
 iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
 certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
 lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuiffe me foco.
 Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
 purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
 tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
 ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
 lignis domum deductum apud communem dominum nefandī
 facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here, inquit, asi-*
num, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bis cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficat, &

ἐν Φιλήματοσ σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιούσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα ἐς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμῆν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ. Ὅ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μῆτε βαδίζειν, ἔφη, ἐβέ-
 λει, μῆτε Φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάζατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα
 τοῖς ἐργάταις Φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τούτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάβαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤθελεν
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset,
 cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans,
 conspecta muliere rus eunte, humi disperfit excussa ligna omnia, cum
 muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.

ξῆς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οὔστρῳ
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμέ· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμέρος τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δευ-
 ρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τοῦτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον
 ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐβέλιν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνούχος. ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἑμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἀγρὸν, καὶ τὴν ἑπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 Ἀκέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitiorem illa sectione praeſtabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere affeverantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δέιλῃν οἴκῳ ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκ-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὸ
 ἔνδον, Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ με πα-
 ραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχθόμην μὲν, φέ-
 ρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶ-

nuptiam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipse
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

οἱς ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωῖνος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἑστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστω ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐτῷ ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καί μοι τὸν δεσπότην, οἶον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότη εἰπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γεν, ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem *emitores* inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud aliud emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτά· ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα εἰς τὸν Φιλήβον ἐσκώπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴν δ' εἰς κώμην τινὰ προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ιστάμην, ὃ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵ-

13 "Ομιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

Etum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum servum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum, o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum accesseramus, ego Deae gerulus infistebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante, illi capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulnérant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sanguini-

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακόψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιεστηκότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἐσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἴνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον. Καί ποτε 38 εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἰςω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμῆ-
 • του, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναιδαίοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σκέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delaris nobis, captum de vicinis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdidē-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα (ζητοῦντες) ἀκούσαντες μὲν
 μέγα βοήσαντες, παρέρχονται εἰσω, οὐδενὶ οὐδεν εἰπόν-
 τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
 τοὺς κιναιίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
 τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
 τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
 γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
 ἐπιούσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
 νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
 ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
 ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
 μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
 καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
 τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ με-
 γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
 οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
 ποῦ ἄφῳνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴ καὶ ἀπασφάζας

rant, requirētes amissum, audito me validum clamante;
 intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
 rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
 tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
 oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
 ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
 ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
 de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
 & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
 que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
 audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
 enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
 meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
 illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
 iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quia

μετὰ τὰς μαστίγας ἐβουλεύσαντο, ὥς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
ὅπως ὀδεύοι. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μαστίγας λαβὼν 39
τὴν δέσποιναν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἤδη κατα-
λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἔν-
δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τῶν
ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μῆρόν· τοῦτον ὁ μά-
γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαβραῖως εἰσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω
κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
φίλτατε, μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· πειθόμε-

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
minis divitis. Domi hic erat commodum, lubensque Deam
domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
perditum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
inauspdatum mihi malum, *Tu vero carissime, inquit, mori
noli, nec desperationi tali te tradideris. Mihi enim obsecutus bene*
Lucian. Vol. VI. M

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄνον
 λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καὶ πεῖτα σφάζας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμῶν, κόμῃζε δεῦρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που εἰς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖε γὰρ ἀποδράς
 οἷχεσθαι ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὅρας δὲ ὡς ἔστιν εὖσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρά-
 ζεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἔστως, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σῶζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ρήξας τὸν ἱμάντα, ὡς διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν,
 καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην κομψόν τι τοῦτο

omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abscissum huc affer, curatumque redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Videbitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem, quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus, laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfectum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto, quo ducebar, loro, & exsultans, curriculo irrumpo, ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam

πρὸς σατηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀ-
 γρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλι-
 σθῆντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομίζον, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δόξαν-
 τές με, ξίφι πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἰσω παρ-
 ἔρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότες κοιμηθήσεσθαι ἐμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἦδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐτῆς ἀπῆεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ἣ καὶ
 καινότερόν τι ἑτερατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μείναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἄσ-
 μενοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἴππιμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζόσιν, ἀπατίωσιν. V. 13 Ἑτερατεύσαντο) Ἐφιεύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecaturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praestigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
 των. ἐνταῦθα συχναὶ ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν Θεὸν ἀπ-
 ήτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρέλ-
 θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλείψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 Θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ καμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς
 ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπέν ἀνάθημα·
 καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὔρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Θεοῦ.
 δῆσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ Θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, ναῶ ἄλλῃ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον
 42 τῇ πολίτιδι Θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τὰ
 τε σκεύη καὶ μὲν πιπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακὴν V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perse-
 quuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium repossunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniiciunt in vincula; Deam meo
 gestaram tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum supellectili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὥς ἐαυ-
τὸν ἤλαινεν ὁδὸν ἀργαλέον, ὥς δὲ ἤκορσεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μετὰ ἦν ἀλεύραν. καὶ τότε
μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἐν-
δον ἀφῆκάν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδὸν τῶν ὀμμασιν ἐπιπε-
τάσαντες ὑποζυγνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἡ-
λαινον· ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρηῖσθαι, πολλάκις
μαθὼν· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπι-
σα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
στανται με, καὶ μὴ προσδοκῆσάντα, ὥς οὐχ ὀρῶντα,
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥς-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.

10 Ὁδόν... Γραι. ὁδὸν τὰ
ὀμμάτα μου σκεπάσαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenisse-
mus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
lis meis velo, remoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulsan, adeo ut a plagis tro-

- περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφουσθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
σαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἵ-
χομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθεῖς μοι τὰ λάχνα-
να, ἐκόμεζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα
πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἴτα ἐκεῖνος
μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δε-
νῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
ἦν, καὶ κεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στραῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκλη-
ρὸν, καὶ ἄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
όντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

ehi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum exspectare heri. Emaciatius ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus negotii. Dominus nimirum mane imposta mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehementer molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi emerret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum modo humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λει πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερ-
 ορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὰ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει
 πόρρω, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δείσας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπα-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemptui habitus esset, flagello pulsat olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfectorum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δοῖαν αὐτοῖς οὕτω ποιούσι τὸν
 μὲν ἐμὸν δεσπότην κιβωτῶ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἶκημα
 ὑπερῶον, καὶ κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν. λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μαυρίζουσιν ἔνθα
 ἡμεῖν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἀρχοντας. οἱ δὲ εἰσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδὸν ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν·
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. αἱ μὲν σὺν
 στρατιώταις ἐνδὸν ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρόν, καὶ μὲ τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελειφθαι ἔλεγον, οὔτε
 ὠνθρωπον, οὔτε ὄνον. θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς Ὑπερῶν) Ἀνάγειαν. V. 8 Ἀπόνοιαν) Ὑβριτ. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas sursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi licto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δὲ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσὼ παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κεείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφέζοντα· ἐμε δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπεράων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κακτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ οὐο παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότηι ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illō de
 tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κινῶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταυτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μετ' ἴστασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἅμφω εἰσὼ ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ Φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζομένην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσὼ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καί μοι ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἀνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quare, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carniū alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradō; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπόπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον· καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47. καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστειλβεν. οἱ δὲ γενναῖότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταυτῶ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὥς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπίοντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες ὅπῃ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τάνδρον. καὶ γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, ἡρίστων προσελθὼν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἴτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως

herrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum iam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac sollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem fervare mensuram, in suspensionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi, tanquam in balneum abirent, occlusa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo riserunt, incredibile videntes prandium: deinde conservos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἰσὼ, ὁρᾷ με σὺς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλῳτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἰσὼ. καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθρόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἰσὼ ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραβεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ λάπυϊ ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλὸν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καί ται ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὰ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspeciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum salutis futurum, licet iam impletus cibus tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πῖεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἣν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος ἐπι-
 δῶ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προσερχθῆν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τίνι καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιεῖν μάλιστα ψυχασγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γε ράδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθύς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαιών, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνὰς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραινῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ κῆρ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πειῖν δέ, ὅποτε θελήσαι-
 μι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν
 ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄν-
 θρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν
 ἐκείνων ἀγνοίαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ
 κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον
 ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευὴ
 μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾷ ἐπιβάλλο-
 μαί· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμεν ἄργυρῳ καὶ χρυσῷ πε-
 ποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσι-
 49 κῶτατον ἐκφωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν,
 ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ'
 αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῖαν παρέξειν ἀν-
 δρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μενομαχεῖν εἰδότεων. καὶ οἱ
 μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀΐ-
 κτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην
 ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-
 16 Ἡ πορεία) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: & si quando bibere vel-
 lem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi qui-
 dem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent
 hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas ute-
 bar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam,
 & tergo portare dominum, & cursum currere minime mo-
 lestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat
 sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & fre-
 na recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabu-
 la mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.
 Venerat autem Meneclis noster herus, ut dixi, Thessalo-
 nice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladi-
 atorum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exer-
 cebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, &
 ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θῆαν οὐκ ἠπέιγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδίσμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἡσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότη, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συν-αριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praececurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἔρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου·
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἄδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεῖ-
 51 νη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἐσπέρα τε ἦδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁδοσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὗρομεν πάλαι ἀφύγμεν ἔπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώ-
 ματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπρόμενον· ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa,
 ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi-
 dum, partim specie afini capta, partim inusitatis meis arti-
 bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo
 meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice-
 tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif-
 set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret,
 sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio
 nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi-
 mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu-
 bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia,
 & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis
 decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam
 cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam,
 igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda

ἔσται τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ μὲ δὲ μυρίζει,
ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥινὰ μου μύρων ἐνέπλησεν, εἰτά με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐράμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεῦνιον εἵλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
σοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαιψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς θεὸς οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δάσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς θεὸν δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὥς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥς-

integra, fusloque de alabaistro unguento se ungit, & me quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulat, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo muliorem in-scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-crem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur, & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis of-culis, iisque amatorius, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδόκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὀσφύος τῆς ἐμῆς εἶχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ Φεύγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρετοῦν, ἐννοούμενος, ὥς οὐδέν εἴην κακίων τοῦ τῆς Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνή, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἄμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶσιν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἄμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticolosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem fatis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τινὸς ὁπῆς τῆς θύρας δαίκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μεύρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένᾳ ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινι τῶν κατα-
 δεδικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσίεναι τε ἐκέλευον, καὶ ψάυειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 53
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς Φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον καὶ εἰσῆειν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbeba-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiari, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa editurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt, & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἶσω εἰς τὸ θεάτρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 φῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 ειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευε
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδούμην ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεόδιεν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἄνθρωπος φέροντος παρο-
 δεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁρᾷ καὶ ρόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ' ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ρόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποσπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκείνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde urfus aut leo exsili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me confurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrens *naribus* florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumenti
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖσθαι θεὰ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θεάτρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίου ἐνὺς ἔνδον πυρὶ με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἰδ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρῶν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλῃ, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσῃ. καὶ ἰκέτευσεν αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδομαι οὕτω γεγρονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

55

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theffala mulier, Theffalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te quis genere tibi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆρ μὲν, ἔφη, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
Γαίῳ. ἅμω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ
ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
ἡμῶν, Πάτραι τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
ᾧ. καὶ τοῦ διΨρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ
πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν ναῦν ἐσκειψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖ-
κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίαν αὐτῇ φανεῖ-
σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὢν. ἡ δὲ μὲν ἀσμένῃ τε εἰς-

*mihi est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reli-
qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimo-
rum longe mihi hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
& domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
mentiri novi, horum qui sis filius: exsilensque de sella ample-
ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
niam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me
publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
scendentes navim circumspicimus, sarcinaeque in eam im-
ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
chriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem,*

εἰδὲξάτο, τῷ παραδόξῳ, εἶρας, τοῦ πράγματος ἐπιτε-
πομένη, καὶ δειπνῆν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευε,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον
ἀγαπηθέντα, νῦν γεγόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφῃν, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφουμαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν εἶδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερὶ μέγα τι ποῖων ἀγαθόν, ἀποδύουμαι, καὶ
ἵσταμαι γυμνός, ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
δρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρώσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ
σοῖ, συνεκάλευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
fequor ego, indignum ratus, si is, qui in asino amatus es-
set, nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam
despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum iam
profunda nox esset, & somni tempus, surgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum factururus, exuo me, ac nudus adsto,
magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me,
Non, inquit, in malam rem a me meaque damo faceffis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commisi? At ego, inquit, non tui, sed
asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne ser-

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου ἐς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐ-
 θύς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἑστέφανωμένος; καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθ-
 ευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔειπεν ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλωτι
 συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔδυον, καὶ
 ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἴκαδ' ἀνασωθείς.

*vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanisque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem redissem.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. **Ε**ΓΩ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω 1
σε, πλοῦτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐ-
κταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ράδια παρα-
σχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων
αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ
μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχή-
σεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὥς ἔφης, δεόμενος.

ΚΥΝ. Ἀπόκριναι δὴ μοι πρὸς τινὰ οὐ χαλεπὴν ἐρώ-
τησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὥς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχει-
ρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα αὖ ἐθέλης.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἐπιεικής. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. **E**GO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero mo-
lestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo
maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non
omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi
non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a
te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres,
praesertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem
non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur inter-
roga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότε καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἶπε οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψωδήκασιν, ἄφυστα εἶναι, ὅποσα ἂν αὐταὶ ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἐκάστω.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὃ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅποσα γίνεταί, ὑπὸ τῶν τούτων ἀτράκτω στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκάστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2. ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπάται ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγει,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκαται,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ αὐτῷ γένοιτ' ἂν ἕξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν) Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ὁ θεός. ἐνδ. Ζ.

θεός. οὐδ. Ζ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habens exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, tories nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὀπά-
σα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ
ταῦτά ἐστιν. ὅπότεν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ'
αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναν-
τία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἀνθρω-
ποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τάληβες, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως
παρὸν, ἔρραιψάδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κεί-
νό μοι ἀπόκριναι. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὼ, Λά-
χεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλ- 3
λητοι γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσιν, ἢ τί δύναται αὐτῶν
ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

5 Διεξέρχονται Διεξίσσι. G.
11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ'
Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύ-
νεται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς
μεγάλῃς οὐσιν τῆς ἀπορίας, ἐποίη-
σε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορη-
θῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum
afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a
Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, &
contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscen-
dum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, dif-
cedente illo, quod, quamdiu praefens erat, per ipsos fun-
debat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi
responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, pu-
to, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista
quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum
aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κείνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσαι αὐτῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὥς ἀπὸ σειρᾶς τίνος χρυσοῦς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλονται ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπᾶσιν γε, σὺ δὲ, ὁπότεαν ἐβελήσης, ραδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήματος ἡρτήμεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγέλαι. V.

13 Καθίσκειν) Κρεμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπερέ-
 Φριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη
 ἄρῳ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
 ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
 αὖν ἢ Κλωθὰ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
 σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρω- 5
 τήματα.

ΚΥΝ. Ἐπεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
 τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 μου τάληθῃ μετὰ παρρησίας λεγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
 ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν αὖν
 ὑπ' οὐδενὸς ἐτι ἀλλαγίῃ τῶν ἀπαξ δοξάντων αὐταῖς,
 τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
 προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύταμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
 praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
 Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
 nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
 iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
 pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
 sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Farum ob-
 secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
 cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
 in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
 semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
 iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
 bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπὰς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὴδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων Φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπείσθεις, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας Φησίν. αὐθις δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Δηλοῦντι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Iup. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνα-
σθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη.

ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ΖΕΥΣ. Φημι γάρ.

ΚΥΝ. Ὑμῖν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν τὰυτα, καὶ ἀνα-
κλώθειν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ
δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ΖΕΥΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἔνε-
κα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιοῦμενοι, καὶ ὥσπερ
ᾠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ
βέλτιον.

ΚΥΝ. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ
ὀκνήσης, ἢ ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέστε-
ρον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀπὸ ὧν λαμβά-
νουσιν ἀγαθὰ τὰς θυσίας παρέχον-
τες. V.

videtur, paucis te rogabo : tu vero respondere ne graveris,
& fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & re-
tractare?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum
id est, etiamsi non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant;
non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quan-
dam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alio-
quin honore praestantiores naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῇν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ τὰυτὰ ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χειρόν ἐστιν, εἶγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδῖος ἡ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

- 8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώριστα καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνεστί· σὺ μὲν γὰρ εὐδαιμών, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causā fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interroget, quamam re praeftare dicas Deos, idque cum hominum sint confervi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali

σπάν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάνανσός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνέσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δὲ φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγε-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ σχοι-
νίου γοῦν ἀντλησις. ἀδύτι καὶ ἱμάς
λέγεται, κυρίας μὲν ὁ λῶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Λέγουσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυσπεν, καὶ οὐκ ἠεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δίδωκε, καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς ἐδῆκεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθῆειν τὸ
ἦπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. οὗτος ἐγνώ-
κας ὡς εἰς τὰν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπει-
δὴν ἔσχεν υἱὸν, κατήσθιεν αὐτόν.
τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἀδῇ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ
Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δι-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξέμεσεν. αὐξήθει-
ς οὖν ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἰδὼν, καὶ δεσμούς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέδε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφὸν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, μὴ φέρων βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρύνειν ἄρ-
χειν αὐτόν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς
δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐτιμαρῆσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἐ-
πιμύψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύσαι
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνή-
σκοντας ἠγείρειν. καὶ ὀργισθεῖς ὁ
Ζεὺς ἐκραύνασεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκευάζειν
τοὺς κεραυνούς, κατετόξευσε, καὶ
θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμήτης ἦν βασιλεὺς Θισσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εὐόκασιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὖμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐγὼ
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τὰτα
εἴμαρτο δηλαδὴ.

- 9 ΖΕΥΣ. Ὅρας; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
Φῆς· καὶ σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φεῖδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριῶν τῶν μὲν κα-
λέγεται δι' ἀκαρεῖς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδλας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου ἔνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἴπω, οἷε ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάληθες, ἢ 10 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας, οὐ παύη τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι οὐδενὸς ἡμῶς προνοῦντας τῶν ἀνθρώπων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαρμένην.

5 Μοῖρά τις, ἢ) Πάνυ γυναικίς μέν καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V. καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπίρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστη με- σεν. ὅτε ἄλλο τι δύναται ἢ εἰμαρ- τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae- nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas eiusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκείναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναὺς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν· καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δεόν τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰγαθὰ· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκέπαρνον) Ὁ πέλκυς, καὶ τὸ ἔριον, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρτα. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Verumtamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἡ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψει τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοῖμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάξασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ ταῦτα Φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ παρὰ ταῦτο Φῆς) Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖστος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄγυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήσκει. Φοβηθεὶς οὖν οὐ συνεχάρει τῷ παιδίῳ οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπέληθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐκρέματο σίδηρος. σὺς δὲ κατὰ τὴν χάραν φανέντος, πεισθεὶς ἔπαμψεν εἰς Θῆραν τὸν παῖδα, καὶ ἐν τῇ Θηρεύσειν Ἀδραστος εἰς τῶν Θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τοῦ σὺς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτεν, ἀταίρει δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. V.

Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censēs, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcā, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc valere dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήσκει, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον καθεύρων ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν Ἀφείδην τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἀμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν Φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαΐου καὶ γελοῖον, τό·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς· ὁ Φύς, περὶ τὴν γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φύς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἂν θ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. Ἐγὼ γὰρ λέγειν ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθεύρας) Ἐγχευόμενος. V.

ναῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν αὐλακα, ὅ ἐστιν ἀρετρευθῆσαι γῆν, λίγει δὲ τὴν γυν-

12 Τοι γὰρ τοι) Τοῦ ἵκεν. V. Τούτου ἵκεν. τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laiq etiam ridiculum:

Ne sparge sulcum liberum, vetant Dii:

Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quæ omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, & qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto dicere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πάνυ ἀποσαφϋντες, εἰ ὁ τὸν Ἄλυν διαβάς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροῖσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἀρνεῖα κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψων.

ΚΤΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέ-
πρωτο, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντι-
κὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί 15
ἔσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγμα-
τα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀλη-
θῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφϋντες) Φανεροῦντες. ἰποῖσιν ἀπειθεῖν τινες πρὸς αὐτὸν,
V. καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ
5 Ἀρνεῖα κρέα) Ὁ Κροῖσος δί- ἀπεκρίναντο· Ὁδμή μ' ἐς φρίνας ἤλ-
λων πείραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύε- θε κραταιρίνοιο χελώνης Ἐφομένης
ται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἀρνεα κρέα ἐν χαλκῷ ἄμ' ἀρνείοισι κρέεσι. V.
καὶ ἀπὸ χελώνης, ἥψει αὐτά· καὶ 6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit,
an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat
oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynisce, Apollini irae causa contra
Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus
& testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem.
Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut de-
ciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide fu-
tura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius
pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus,
neque providentiam adhibemus rebus, neque digni fumus
victimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὀραῖς, διηγκυλημένος ἀνέχομαι σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθῶ τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι· ἀνέμνη-
 16 σας γάρ με ἀπειλήσας. Τί δὴ ποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ ληστὰς, αἰφέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, ὄρῳν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἰσθόν, οὐδὲν ἀδικούσης; ἐνίοτε δὲ χρηστόν τινα καὶ ὅσιον ὁδοπάρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰστοίῳ Διηγκυλόμένος) Ἀντὶ τοῦ ἐν μα-
 ὅλῳι. V. σχῆλι κρατῶν ἄσπερ τὸ ὕδρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis. Qui tandem, omisiss sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & periuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μηδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοϊαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δῆποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τῷ αὐτῇ πενία καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτονάς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά, Μελίτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλος ὢν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ) Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβονίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἰσπονίου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπισπῆγεν ἱταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῇ Ἰσπονίᾳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζον εἰς τοὺς τῶν ἑραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔβη μετὰ τῶν ἑραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπιμήχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουν, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χορίου ἦν. V.

8 Παρεδόθη τοῖς ἑνδεκά) Οἱ ἑνδεκά ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τῶν ἐν τῷ δεσποτηρίῳ ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστάς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτου ζημιούσιν. ἰὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιῶσι. καὶ εἴ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκά τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἐνάρτεος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιῶν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν;

-ΚΥΝ. Ἄσθην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφές ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀποθανῶν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Λητὴν γυναικὰ οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπέλλωνος καὶ Ἀρτίμιδος, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται.

ται ἐν τῷ ἥπαρ, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῷ ἥπαρ ἐξαιπλωμένου, παρακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἥπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. V.

dicam, percurrrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum infulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καὶ μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἱεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

γ Τί δὲ κἀκεῖνον ἐρωτᾷς) Ἀγτὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον, V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretenfi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KYN. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ZETΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

KYN. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ZETΣ. Πῶς οὐδένα;

KYN. Ὅτι οὐδεν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιῶμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ὁμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἣν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἣν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον αὐτῷ δρᾶν. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιόν τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
ειμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὔσαι;
ἐπίτονον γὰρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἵρεσις δοθεῖη, οὐκ ἂν ἀλλαξάιμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλάϊθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μεστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ράδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-
ς Ἐφικνοῦνται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῆσό-
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
& ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fusum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

212 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent :

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μάλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere, magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mihi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. Ω Ζεῦ, τί σύννοους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, Ἰ
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Γονοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξάυδα, μὴ κεύθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἴλε παρειάς;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ὧδ' εἵπειν ἔπος,

ἢ ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγ-
 οῦδία πιπλῆρωται συμφορῶν. ἐπεὶ
 οὐκ ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἴστιν,
 εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγωδοὶ ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἰάμβων
 τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρα
 καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἰάμ-
 βων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGÓRAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. QUID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum
 ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem ha-
 bens? mecum communica, me cape laborum tuorum con-
 siliarium: noli nugas servuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodat praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

Iup. Non est malū quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,
Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις Φροϊμίσις ἄρχη λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύτ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ καμωδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπῶκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστί σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
νέκτος ὅλος ὁ σίχχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖν μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ὅλης, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιούτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεισιν ἐναρμότ-
των, ἅτε τοῖς ἥδη πεπραγμένοις
ἀφομοιούμενα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδᾶν. C.)

*Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cuius Deum natura onus non sentiat.*

Min. Apollo! quanta ordire iam prooemia?

Iup. O pessimi, terrena gens Sophistica,

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. Quid ergo? quin dicis choro domestico?

Iup. Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?

*Min. Compesce imperum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. Ignorare nos putas causam tui doloris?

Iup. Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.

HPA. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστίν, οὐ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβρισθεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι Δανάην τινά, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώσπην αὐθις εὐρόντα σε ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦτον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ZEUS. Ω μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις παιδῖαῖς οἶσι τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

HPA. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ZEUS. Ἐν ἰσχάτοισι, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3 καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἐστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἐτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἡμελησθαι παντάπασι, καὶ τὸ μῆδ' ἐν εἶναι δοκεῖν.

14. Ἐπὶ ξυροῦ ἐστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἰσχάτι ὄντων κιν- δύνη λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὸν ξυρὸν ἰστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeferis. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per regulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lufibus res nostras versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἶρονται τὰ ὄπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρβην ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἡ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

- 4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμης ὁ Ἐπικουρείος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμης οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἡ διατάττειν ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειράτο ζυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρβην) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἐκτὶ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες εἰδέντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τούτου εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγῳδαίαις καὶ κομηδαίαις καὶ θεοῦς, καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρατουμένη ὀλιγοψία, καὶ ὅτι ὅλως θείων ὑπισκίρονται πρίσωπα ὑποκνιζομένη περιπαθεῖς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce: nil metus Diis ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt, inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς
 συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ
 λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς
 τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει
 λέγειν. ὁρᾷτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ
 ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον,
 ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶ-
 ναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἦν ὁ Τιμοκλῆς
 ὑπέρσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, 5
 ἐπετραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾧου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
 ναί μοι λόγον ἐν ταραχῇ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῇ,
 καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
 καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice,
 aut Scholii pars reliqua periit. *Solan.*)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat mul-
 tus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim,
 condito, reliqua etiam se consideraturos. Et iam suspensi
 omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & verio-
 ra dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint
 omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque
 alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina
 tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles
 superaverit.

Iun. Gravissima fane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec fru-
 stra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae
 rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid
 ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite &
 vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Καί μοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τούτῳ.

ΑΘΗΝ. Ἄλλ' ἐμοὶ τάναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναι σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φαίερᾳ ἔσομένης τῆς ἑρίδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικός εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασι.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοὶ μὴ

9 Ἄλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίᾳ τι πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχο-
ἀγνοήσεται, ἀπὸ τοῦ ἀγνοήσεται. μόνις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν
σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἀρχοῖς κατ' δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem huius rei referendam, convocata concione.

Iun. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbari coelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfanto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάσομεν.

ZETΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ERM. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ZETΣ. Ὅπως ἀξιῶ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθοιεν.

ERM. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψῳδῶν τὰ
ταῦτα ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι ὥστε διαφθερᾶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γαῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπιερυπτύσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσα-

3 Ἀπλοῖκὰ) Ἀπλούστατα, εὐτελῆ. V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ. V. *ibid.* Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis convenient.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poetica: itaque
corruperō praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνήσθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μῆτε τις οὖν Θήλεια θεός, τόγε μῆτε τις ἄρσην,

Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,

Μηδέ τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες

Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας

Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ὅλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες) Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μάλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πριάπον τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνας μεμυθολογῆκασιν, ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διόνυσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μνασίᾳς δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρμαφρόδιτον τὸν Πριάπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν·

καὶ ἔρριπεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μυθίων αἰδοῦν ἐχομένην. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ἡ κρατῶν γλῶσσης καὶ γαστέρος καὶ μίξεως, ἀμιμπτειν ἔχει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι, τούτου ἔστιν ἀνευ ὕμνων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homerī carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedit. Periculum tamen faciam.

— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,

Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!

Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesta
Concilium, quotquot celebres edibus hecatombas:

Qui mediū, qui postremi, qui nonine nullo,

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ἀπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμῆσθαι· οἱ συρφετάδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἀτεχνοὶ πόρρω που συνωστίζοντες καθεδρύνονται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδρύνονταί ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἦν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὅλην, οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συναίσι) Γράφεται συνθίου-
 ει. V.

7 Οἱ Φειδίου μὲν) Οἱ τοὶ ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

Iup. Euge, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrufi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille fit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς 8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὅποιοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἐνδόν ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προτιμητέαν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δ'

ἀντὶ τοῦ πλουσίως. V.

14 Ἐπιλυγάζεσθαι) Ἠλύγη ἢ

σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycteti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praeslantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi foli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore industi tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, regunt. At illa Ben-

τες. ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ὅλοι ὀλόχρυσαι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ
ταῦτα Ποσειδάωνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκαῶν ὁ
Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός
ἐστιν. ἀνέχεσθαι εὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγα-
νακτεῖν εἴ τις ρῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων πρατιμήσε-
ταί σου.

Ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ Ἡ μὲν Βεν-
δὶς Θρακία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις
Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνο-
πρόσωπον φασίν. Ὁ Μιθρὸν Περσι-
κός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μι-
θρὸν, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ,
ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν
οἱ βάρβαροι πλούτῳ ἐκόμην, εἰκό-
τως καὶ πολυτελεῖς τοὺς ἑαυτῶν
θεοὺς μαυροσκυῖαζον. Τὸν Ἄττιν δὲ
Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ
Διούσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυ-
δρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκο-
πίτα μητρὸς ἐφ' ᾗτε ἐράμενοι αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐνίοι δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν
αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνην παθεῖν αὐτὸν
φασί. τούτῳ ἱερατικῶς λειτουργοῦν-
τες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννη-
τικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως. διὰ
ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ
πάντων εὐνούχων, ὡς τῷ Ἄττιδι
ἐπιτηδεύειν ἀκαχεῖσθαι, ἀρμοδιέτε-
ροι δὲ, εἰ χιναιδεύοιντο, καθ' ὅτι καὶ
αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ
τῷ μύσει ἐξεταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἐστὶ
παρὰ Πέρσαις ὁ ἡλῖος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Attis & Mithres, ex
auro solido tori, & graves, & multi revera pretii.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vul-
tu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego
Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Ly-
sippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore au-
rum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre ita-
que oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum
ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καί με λαβὼν, ἐν τοῖς προε-
δρίοις που κάθιζε· χρυσὴ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίβου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιβοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίους παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιώπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσὴν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅφει κάκεινον ἐν τοῖς ζευγύταις που καθήμενον, ἀπαστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρης περισσεύ-

2 Χρυσὴ γάρ εἰμι) Χρυσὴν ἔλα-
γεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλῆν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθί-
σαι, ὅσκι ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημὴ δὲ ἐστὶν ἂ
ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἐστὶ λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα ποιοιμῆνος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιοὺς ἀριστός, ὅστις κατεσκεύασι
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ γυναι. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subsellis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἂν ἐρίσαι τολμήσειεν, ἡλίω τε ὄν- I I
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾷ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἤξιω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοῦς
ἐπεποίητο ἂν ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρή ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπως ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἱππάδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅστις ἔχα-
λῶντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
των πεισέτατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὃ
ἐστὶν μισθῷ δουλεύειν, τριφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πειχρῷ τάγματι. V.

6 Ἰσου τελέσματος) Δαπανήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διήρητο τάγματα
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ
πλούσιοι. εἰς ἱππιεῖς, ἥττον πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἥτις ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πέντας. εἰπάν οὖν
ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πεινχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum : itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant :
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer.
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium.

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque : si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est ; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἰ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην. Φατέρα τῶν πυγῶν ἐπιλαβών; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφώς τῷ συνεδρίῳ.

12. ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἔστων, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος αὐτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλαρικούσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλη-
εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχο-
 σιομεδιδίμους εἶπε τοῦτον ὡς πλού-
 σιον. V. "Εν τινὶ" ὑπὲρ πενταχο-
 σιομεδιδίμους τὴν ἱππευσιν ἂν εἴη)
 "Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ
 τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως
 τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

νης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσιο-
 μεδιδίμοι. G.

5 Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ
 ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὴ
 πεπυκνωσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν
 αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant furgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, solutu difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lysippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

πιάζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζοντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐβέλη, εἰσαυθὺς δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· καὶ γὰρ εἴσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ 13
τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομάς, ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

5 Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰώθεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον. ἐν μέρφας οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θεῶν ἐνοχλούμενον. V.

11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν) Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeat, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes, ubi nectar & ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!*

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius rei causa huc collecti sint, nugis hisce omiffis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari possum, quae etiam Scythae, Persae, Thraeces, & Cetae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ εἰρήεις.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως Θάρραλέος αἰὲ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅποτεν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σερῶν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλθωμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ΖΕΥΣ. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο
προσίμιον ἀναρράψωδήσω πρὸς αὐτούς;

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΖΕΥΣ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θεάιναι.

ΕΡΜ. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηταί
σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπροσπής. V.	10 Πεπαρώνηται) Ὑβριστικῶς
4 Προύσεισθαι) Ἀντὶ τοῦ προίσει-	πίπρακται. V.
σθαι. V.	13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλε-
5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.	ξι. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissimo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptisti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum habent silentium, & aliquod ingens malum se audituros expectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diique Deaeque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Verum, si videtur, carminum illam molestiam omitte; sed illarum Demosthenis contra Philippum concionum quamcunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε· Ἀντὶ πολλῶν ἂν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δῆποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγχετε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει Φωὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγάρως ἔχειν δοκῶμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἥδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλώσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένην περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sum-tum ex I Oratione Demosthe-nis. G.

8 Ὀλιγάρως) Καταφρονητικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρέα) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἕξαι θαλάσῃ Καφηρέα, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχύς, καὶ τεναχέδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἔρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπέβυσιν ἀποράτατος, ἅτε

κρηνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὄλῃς κακοῖς, ἔτι καὶ δινηχίσει τοῖς ἀνέμοις καταπνεύμενος, ὥς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκόπελος, τὸν οὐποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως ἔρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπνεύσθαι ἀνευδύτως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρος Αἶαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἀγχι κεκαφύτα νίκη, οἷονεὶ πνευστιῶντα, ἥτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερῶν νικῆς,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. *Prae multis vos, viri Dii, opibus praeoptatu-ros puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, propter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit propenso animo me audire dicentem. Praesens igitur tempus, Dii, tantum non emissa voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa*

ρέα, εἰστιάμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μησι-
θεὸς ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδας,
ὕμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστω ἔδοξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ,
ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅ-
μα τοῦ Μησιθεοῦ τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐκκαίδεκα θεοὺς
ἔστιν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καὶ κείνον
ἦδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ρινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἦδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ.

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστι-
κοὺς πύρους κατενυνάσκει, καὶ πέρα
τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καὶ τινες
ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ
δυνάμενες τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἵπν-
σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκισε
τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλε-
ρῶσαι. ἢ ὅτι συνἀπέρχεται τῇ εὐδύ-
νῃ τοῦ συμπτόματος πᾶν τὸ ψύ-
χικόν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινος παρά-
λόγως ἐκράγιτος στόματος ἀμέ-

τρως ἐκχεόμενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κε-
ραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν-
ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τό-
πον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκεπτό-
τητα. V.

8 Ἡδὴ καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχίοντα, κορυzaί γὰρ
αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
discessistis. Ego vero (neque enim valde serum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vespere in Ceramico, Mnesi-
thei simul fordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene sane mucida, ut statim exstingerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas
promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-
Lucian. Vol. VI,

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλήθος ἀνθρώπων πάμπαν συνησθηκός· ἐνίους μὲν ἐνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, Φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθη ἐπιστάς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὃ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πᾶγονα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν Φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Σταϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πᾶν ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πειτρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃν στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στοῖκοι δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἔλεγεν διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοῖκοι ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὸν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβεῖναι, τουτίστι πλεγμαῖναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilē venio, video ibi maximam unam stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, fatis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δέ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἐτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπῆνουν
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανᾶκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγα-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφάνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θείσαν διαλύσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδόνιος ἐπιγελῶν) Σαρδόνιος γέλωτος λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόματος. V.

mocles, vocemque clamore iam obruderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datores; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 stem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὕστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίοντων οἰκαδὲ παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιούντες προκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμακλῆς αὐρίον ἔρει. Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, σὺ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὥς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδοξ, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πεισθεῖεν ἢ μηδ' ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἐορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ θεῖν ἅπαντας ἐπιννοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συνακολουθῶν. V.

ferunt igitur, post die se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret post die. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μακλῆς, καὶ δοῖε ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκούοντων ὡς ἔγωγε οὐ πᾶν τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' αὐτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλευοίεν.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὰ μέγεθος τῶν ἡγυελμένων ἐκπεσπληγμένοι;

ΜΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένουσι θε. Ἐγὼ δέ, εἴγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοεῖν, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαρρᾶν. δῆλος γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

5 Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὀφθαλμὸς, ὃς ἰκανὸς γινώσκων εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἑρῶν ὅτι καὶ ἔχει. V.

8 Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκτελεῖται παρ' Ἀθηναίους, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑ' ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τὰ λοιποὺς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίους, νῦν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceatis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμνηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε ταῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιῶ σείε τις ἂν Φρονεῖν, ὅπότεν ὀρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πείνᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Λόγιοι ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λόγοντος, ἀλλ' ὡς ἐνὶ τῷ πράγματι, διεξιόντος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὴν ἰσχυρίαν

ἔλθεῖν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θέμις ἰσότης ἢ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ἄνωσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. V.

15 Τυμπαριζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem expectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, eum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας; εἰκότως τοί-
 νυν ταῦτα ὀρώντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ἄλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων· Ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

Ὡς Φεῖη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψωδῶν ἀκούουσιν, ὅτε
 καὶ ἔρωμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δισκοῦμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελαῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν,

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσῳ τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτήσασι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβὰς μι-
 γάλιν ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας ποίαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπόλλυσεν. V.

7 Ὡς Φεῖη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τούτοις τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος τοῦσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 Φεῖαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἔμελλαν Ἕλληνες, πό-
 λιν οὕσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προημαρτυράτο θάνατον.
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ira
 de nobis cogitant, quasi omnino non simus. Praesertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ἄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῶν ἔτι θύουσιν, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλθον ἐς τοσοῦτον τῶν ἐκ τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τιwes αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἴσῃ· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς ἐκ Τροίης· νος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακυέρ- γους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκάλυ- ζῃν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδίζόντων σφαγαῖς,

2 Δίον ἀγαπᾶν) Ἀρκῆσαι, εὐ- χαριστεῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πᾶντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματεῖᾳ ἐγγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ᾧ πολίτης ἐγγράφη παρ' αἵματι, παρίγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνό- μους. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) Ὁ Αἰ- γαῦς Ἀθηναῖος ᾧ ἐν Τροίᾳ πάλιν τῆς Πελοποννήσου συνεκαδέυθη. Αἶθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πεισέως. ἡ δὲ Αἶθρα ἐγέννησε τὸν Θησεῖα. ὁ τοῦ- νυ Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκ τῶν πατέρων ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρὺν, πάντας ἀπέκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim fumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripti- cios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπνύσανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε ταυτοὶ τὸν αἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργατικὸν ἄνδρα, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὃν
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὑδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἑπὶ τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας. Ἄλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
λεῖπ' ἀγορεύειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστής ὢν ἀνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθήμενους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔριπτον, καὶ ἡ χελώνη δεχόμενη καθήκει. V.

ibid. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ αὗτος ληστής ὢν, ἐκαμπει πῖτον, καὶ ἀνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μετεωρίζονται ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ αὗτος αἰχμῶν ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν ἀνάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλόμενον δειφθεῖρε. καὶ ὁ τόπος παλαιότερα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἦκει, πλάσιον Ἐλευθερῶν. δειφθεῖρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Ὁσίου, ὅστις δὲ κατεπάλασσε αὐτὸν σοφία πλέον.

παλαιστῆς γὰρ εὐρίθα ὅστις καὶ μεγίθει πρῶτον καὶ ὁρμηὶ χράμενος εἰς τὰς παλαιστὰς. ἦν δὲ καὶ ἑτέρος τις ὄνομα Διτυίρης, ὁδὸς σπείραν, ἀνάγκαζε τοὺς παριόντας περὶ τοῦ δέριος ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔχτειν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalarin hic, & Bufiria, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iστ. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχέτος τῆς Ἡπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz. 4 Τουτονὶ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrias Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὴ κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες εὐρίσκωσι, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεῖ ὅψι καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατούμενους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμέτερους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπούμενων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν εἴσωμεν, αἰεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστός Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνισσᾷ) Καπὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπούμενων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνον ἰστιάμενων. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἴσσι γὰρ

ὡς θαυμαστός Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet periculum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεύσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σώζων τοὺς πλείοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γὰρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἑριν ἥκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν· ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consiliarii est : quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noftis, & in
fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo su-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem esse hominem.)
Simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui
talια contra nos disputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in nostra potestate esse, sed nere unicuique *Parcas*, ut alius

ἐκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τῶν δὲ πυρετῷ, ἢ Φθόῃ ἀποθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν αἶε τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ' Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ μνάς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν ἐν Γεραιστῷ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ' Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δοῶμεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, σὺ περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοῶμεν;

4 Ἐξ' Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσας, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγῶν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνάς ἑκάτερον) Ἡ μνά ἔξ δραχμῶν ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνά εἶχε δραχμῶν ρ', ὥς φησι ὁ Πολυδεύκης. Εὐπολις Κίλαξι, δεῖπνον δὲς ρ' δραχμῶν, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὲς ἑτέραν μνάν. δηλονότι μνάν εἰρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμῶν. ἡ μίντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς στ', ὅθεν καὶ ἐπωβελία τὰ ἔκτον ταῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῷ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὺς, πόλις Εὐβοίας, ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. V. (Mominut Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀριασίσεις περὶ τῆς δίκης ἡμίρας, ὃ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tunc ipse neglecturus eras in Geræsto piscatorem ex Oreos, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam iudicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ὥμην ἐπινενση-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναίρειν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποβάλλῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινεσθεῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέδεις ἔτι καὶ ἀγενεοῖς ἡμῖν ἐφέϊ- 26
τοῖς τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἴπὸν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΟΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἀπολλόν, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν προ-
κείσθαι τὸν λόγον. χαρτεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύνους
τοῦ λόγου καὶ ἀμφισβητήσει νικῶμεν,
ἀλλὰ τριαίναις ἀναιρούμεν, εἰχότως
τὸ φρονεῖναι τὸν Δάμνιν θυννῶδες
ἀνίστασθαι. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσα-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)
14 Χαρτεν γὰρ) Γελοιῶδες, ἀνέκ-
τον. V.

Nept. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iur. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est;
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas propofita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμυκρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲν ἐξ ἐφῆβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν. ὥστε μὴ μεираκμιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδέσθεις, εἰ ἀγένειος ὦν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπίον. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρχῆς. V. (De XII Diis lege in ὄρνεσι Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικὸν) Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐνεγράφοιτο ἅμα τῷ γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ, ἡνίκα τῆς ἐννόμου ἡλικίας ἐγίνοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγεγραφομένοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τῆς πατρῴας λήξεως, τοῦτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς υποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπίμετο τὰ πατρῴα, ὥς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροντο τὰ τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδίεπτις οἱ ὀρφανοὶ ἦβσαν, ἔξῃ αὐτοῖς ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πα-

τρῴα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὥς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ, καὶ τοῦτο αἰτίῃ, τὸ μὴ ἔξον εἶναι σοε λέγειν, ἀλλ' οὐν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπιλάβου, ὥς καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι σοι λέγειν καὶ γνώμην εἰσενγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὦν, ἀπὲ τοῦ σχεδὸν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὰν βουλῶν συμπληρούντων δεῖν. ὁκτὰ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὥς καὶ Ἡρόδοτος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσῇ. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὦν) Ὁ Κρόνος, ὥς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτον ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τούτο ἄλλη συνέστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtiliter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam legitimus concionator es, qui ephebis olim excefferis, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionare, praefertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοὶ νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ
μη μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ-
φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίε-
ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ-
μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27
Φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊ-
κοὺς ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφία πολλοῖς τῶν
νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό-
δρα πιθανὸς ὢν, ὅποτεν ἰδία τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο
ἐν πλῆθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ιδιῶ-
της καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ
τοῦτο ἐν ταῖς συναυσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίηναι) Συγχαρεῖν, ἐπιτρί-
πιν. V.

το. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρῆσται, ἀπὸ τοῦ γελᾶται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

præfertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli-
cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare;
sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non
alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus,
dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum
amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul-
tis cum iuvenibus philosophiae causa versatur, mercedef-
que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad-
modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur-
ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti
hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat
in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὑπόταν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούλεται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς φα-
σιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Σταϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρ-
μηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχέει,
οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐσ-
κότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς
τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, κατα-
γελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦ-
του μάλιστα ποιεῖσθαι πολλὴν τῇ πρόνοιαν, ὥς συνή-
σουσιν οἱ ἀκούοντες.

- 28 ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέ-
σας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦ-
το ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ
θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος 2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀντὶ τοῦ δι-
τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἠγέσα-
το, μογιλάος τις ὢν, ἀπὸ τούτου 14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ
καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τραγῇ
κισχημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπι-
σευρμένως φθεγγόμενους, καὶ πα-
ρασήμως, βατταρίζειν φασίν. V. ἀντὶ τοῦ ἀσαφές. V.

& perturbetur : & maxime quoties cum hoc ingenio etiam
venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi
enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant,
qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & ex-
plicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui
non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia
proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata
respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Opor-
tet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam ad-
hibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilu-
cide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oracu-
lis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς
ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐ-
τῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιή-
σασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείμεν αὐ- 29
τῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐρῶντα κατ'
ἄξιαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλῃ.

ΜΟΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἰρηκας, ἔτι παιδ-
αγωγῷ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσό-
φων παραστήσασθαι ἐρμηνεύοντα πρὸς τοὺς παρόντας,
ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμνιν, αὐτοπρόσω-
πον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρῶμε-
νον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα τὸν
ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι
ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴῃ τῷ πλήθει; ἀλλὰ
τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ὦ θαυμάσιε, 30

rantes locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt,
alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid
post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in di-
cendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere
alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quae-
cunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo
adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione
adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles:
ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem
histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur,
subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui
forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non
risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogi-
tabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse,

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἷόςθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῶ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖσος τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγου-
γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐ-
τῷ πλίνθους προσήγαγεν. V. σιν, ἱμανταῦτο. εἰσι δὲ οἱ μὲν Δελ-
φοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto fit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas divinationes, tanquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λεφῶνε, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξοθε δὲ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλον, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἢ ἐρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία ἔψεται· ἀλλὰ οἷσθα περὶ οὗτου ἢ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἔρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμῶ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἢ χροῶ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασοβουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖστος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντιοῦ ἢ ἀληθοῦς εἶναι, ἵπποισι τοιοῦτο. Πτοπόρους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἵταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερῖσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράττων ὁ Κροῖστος; ἵπποισι δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖστος. λίβητα εἰς λίβητα ἐπιμβάλλον, εἰτα χελώνη κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λίβητι τῷ διπλῷ ἐμβάλλον, ἤλει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνέλειν ὡς ἐπράτα τοτο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρέων. ὁδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κρατερήναι χελώνης. V.

11 Ἀνασοβί) Διαραττομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μαντιῶδες. οἱ γὰρ Κορυβαντες δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Ῥίαν. Κατόχιμα δὲ, μαγιστῶν, φοβερά. V.

ne talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura sit victoria: sustinebitis autem, si non fatis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, iam adfunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum posseffī hominis omnia, & horribilia, & mystica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλ-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινόισι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεί κλωγμῶ,
Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπῖος γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόκων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; καὶ μὴν
οὐ γελῶν τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι καπὸδαίμον, ἀποπνιγή-
σῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῶ χρησμῶ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἐρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὃ,
τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
17 Θεμιστοκλῆς) Καὶ γὰρ μό- τις Ἀθηναίους χρησμοῦ, ὅτε περὶ
της ὁ Θεμιστοκλῆς συνέκε τοῦ δοθέν- Ἀθητῶν ἐπὶ Σέρξου ἱματιεύοντι

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Elite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocibus aëra & inde,

Non sine lucentis stivae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam,

Tum sane imbriferæ cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et qui possim desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διαρρήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δίας,
καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, αὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὰν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μάταικός εἰμι, οὐκ 32
ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὅπῃσιν γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηλικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, εἰσώμεν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν·
ἣν δὲ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδ, ὡς μὴ
κατάρματος ὦν ὑβρίζει ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἴ-

Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνείλιν ἡ Πυθία τὸ
Τίχως τριτογενεῖ ἔϋλινεν διδοῖ εὐ-
ρύπα Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖν Σαλαμῖς,
ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς
οὐκ ἔστιν ὁμοῖον Θεμιστοκλέους ἀνιυρόντος
ὁ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα
ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ.

V. (Historia late apud Herodotum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μάταικός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ὢν, ὡς λέγουσι, πρόνῃ γί-
γνηται θεῶι, καὶ εἰς οὐρανὸν μετώκη-
σεν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰσέβασις
ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἴστιν οὖν
ἐπίφθεγμα ἐκκλητικῶν. ἐκκλητῆ-
ριος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo disertè dicit oraculum, hunc praeffigia-
torem esse, nos vero afinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Ηεκ. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere finam institutam pro nobis disputa-
tionem: si vero quid secius evenerit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniiciam,
ne homo execrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίων, ξυναπολέσαι ἐνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναίγειρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, εἰ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυνατόν ἴσως ἦν τι πράξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείναις ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίξῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίων) Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοτο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπει οὖν Ἡρακλῆς Βοιωτὴς, ἐξ' Ἀλκμήνης γὰρ, δριμύτως πάνυ ἐσκώπεται. τὸ μὲν γὰρ προφανές ἐπὶ τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν διασφύρει ὡς Βοιωτῶν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ περὶ Μαραθῶνα ἐγύγνεπτο. διὰ ταῦτα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἰς τῶν ἀριστιουσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασφύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συγχρότερον τούτων μνησμένων οὐδὲν ἴσον ἐν ταῖς δημογραφίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τοῦ χυδαίου ὁμίλου. ὥσπερ καὶ αὐτὸς οὗτος φησὶ διαπαύζων ἐν τῇ Ῥατίων Διδάσκαλος. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum effes, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes.

Here. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Here. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὴν νεὺν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ρας πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροϊκὸς εἰμι, τὴν σκά-
Φην, σκάΦην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μά-
κρ᾽ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἶδωλα. φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων.

ZETΣ. Εὖγε, οἴκαθεν ὁ μάρτυς, φασὶν ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσκὼν οὗτός ἐστικ, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἴκαθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
σιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ ἐξ οἴ-
κου ἢ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρησα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν νῦν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλσει. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως.
δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parcisi
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, sum rusticus: scapham voco simplex scapham.
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Euge, domesticus, aiunt, testis! compendificisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπαιονιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπὸ

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θάραξ δέ μοι γέλσιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ἔχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο

Ὀχρούς κεκράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων,

ἢ Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, εἶδος εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίση,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἱκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσασιν. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίση πλα-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)

15 Κεκραγώτας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudenteribus ortum est?

Herm. Statuariis modo pro more praebui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν. εἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι Φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλους, πόρρωθέν ποθεν λοιδοροῦμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί αὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεῖ, ἡ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὠραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετανύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34 πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήμασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς εὗτος εὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα αὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῶν δυνατότατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοτος εἰπὶν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλία, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβολισμός ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βίβλοι καὶ τοῖς λίθοις. V. (praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Hercules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: corrumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem aufurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμερίων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

35 TIM. Τί Φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

DAM. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκριναί μοι, ὦ τι νι λόγῳ ἐπέισθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀποκρίναι.

DAM. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σύ.

ZEUS. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφρονότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπὶ χεῖ τῶν βλασφημιῶν ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὰ κράτος, ὥς τά γε ἄλλα ἰχθύν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκρινάμην σοι πρότερον.

DAM. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

1 Ἡμερίων) Ἡμεῖν. G.

Sed taciti intra nos, fēriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, inrerroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἶπε οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί φής; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἢ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλείετε τὸν ἀλιτῆριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὕτως οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιαστικὸν ἐπίβλημα συναληθιμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V. C. G. sic habent: Ἰσάνθρωποι, ἰὸ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελές, ἰσὼ καὶ οἱ, σχετλιαστικὸν ἐπίβλημα συναληθιμένον τῷ ἄνθρωποι. Confueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὅποιον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δῆπουσι καθάρλιμον. (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καταλογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελές οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλείετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo execrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempe.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὦν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν Θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἱ γε οὐδὲν δεῖνόν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

- 37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὦν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὅρῳ ἦν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς αὐτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακόν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημόντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὶ) *Ἡ μετέρχονται, ὃ ἴσoti, τιμωροῦνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἵνατι Πράνοια καὶ κληῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει καὶ βούλεται
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνη
πειθεῖν τὴν ἐχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχονται) *Ὁ ἴσoti τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαμύντους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrant? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, equam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obterendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γούν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυρτίαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπέισθης οἷσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰών, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φύόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τάλ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα,

pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum satus, & generationes
animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro*
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριζομένου καὶ ἐπανοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστων. ὥστε κατὰ τὸν κομικόν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῦν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὀμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπέισθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὀ-
9 (Υπομόχθηρον) Ἀνόντον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: asfer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχούσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπέισθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλέήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεῖς.
 αἰδ' ὦν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἔξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποβάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδυνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θίλγειν. V.

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν,
 καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα.

Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πάντῃ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἔντοχον μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poëtam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immissio somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iaculo fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δέ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρενες τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούσιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη μεμψιμοιροῦσα ἠγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐὼ ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὀμηρος πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλήθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὗτως ἰκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἷον ἐλ Σωφίσκος. V.

ibid. Ἑριούσιος) Ὀφείλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφόρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paulo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore, cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

ὥς εἰκεῖ δέδεκε γούν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρ-
εκδὺς ἀποδράσεται.

TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιές,
ὅπταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκη-
νὴν, δεκνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς
πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναϊότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις,
εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγ-
κη δυοῖν θάτερον, ἥτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
Σάτυρον, ἡγεῖσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσω-
πα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδ-
ῆρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προ-
γαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τὰλλ', οἷς ἐκεῖνοι σε-
μνύουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Περικλὺς) Παρεξελθόν. G. 12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ
3 Ἐπιβάσας) Γραι. ἀναβιβασά- ζόμεναι ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας
ματος τοὺς θεοὺς. G. αἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότε-
9 Οἱ τραγῳδοὶ) Οὗτοι ὑπο- ροι. ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν
κρίται ἦσαν ὑποκριτάμενοι τὰ τῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. V.
τραγῳδῶν δράματα. V. 13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγέ-
μενά μανίκια. V.

quantum tremit, & apparet, abiecturum esse clypeum: &
iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur di-
cere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut ser-
vant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qua-
lis tua est, obterunt?

Dam. Séd o générosissimè philosophorum, Timocles, si,
haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alteru-
trum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum,
putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, &
cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, &
ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὅπῃ ταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαιγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρήσιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπείρον' αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τὸνδ' ἡγοῦ Θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύωκ.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξη-
πάτηνται, Θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὐγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
ἂν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ Θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maximè ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc liberè pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξει-
δι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
Φρύγες δὲ Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι
Φάλῃ, καὶ Ἀσσύριοι περιστερᾷ, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασιν κοινὸν τοῖς Αἰ-
γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμιον· καὶ ἄλλοις ἴβις, ἢ
κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἰλουρος, ἢ
πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
λοις κεφαλῇς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμε-
οῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς
τοῦμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγῶν φακί-
λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκῃ ἰδρύσαν-
τες σιδηροῦν, θυσίας ἱππεύους πρόσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἔπῃσαν, νομί-
ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἀρεως τὸ
ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Za-
molxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phry-
ges autem Menae, *id est*, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cyl-
lenii Phāneri; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae
Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omni-
bus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos
est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynoce-
phalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis hu-
merus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, si-
nister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum pocu-
lum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pul-
cher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferren-
tur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ZETΣ. Ἐλεγεῖς, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἔχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμούς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνήσθαι ἀξιοῖς; ἄρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφῇ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἀμφήκης) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤχων, τούτῳσι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς ἐλεγεῖν, ὅτι τὸν Ἄλφον διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήκης, ἢ ἂ ἀφ' ἑκατέρου ἑρῶα ποῶν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν παρὰ τοὺς οὐδὺς ἰδρυμένοι, ἀπὸ πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμυμμένον τὸν ἄλφον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἂν πρόσωπον εἶχεν ἢ κεφαλὴν, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ἴσoti

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους αἰνιττοῦσι δι' αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτοὺς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς οὐδὺς Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἰσημαῖον οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς οὐδοῦ παρεδύλου, σὺν λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπὸ σάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἵποιετο, εἰς ἑμφασιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν οὐδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παρούσι καὶ ἀπούσι ὁμοίως κατὰ διαθεσὴν μένειν. V.

Iup. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac flu-debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, citius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius, quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλέθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίσται.

ΜΩΜ. Αὐτὰ που, ὦ Θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν καθαρωδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτῆριε Δάμι, μονονου- 44
χὶ τὰ ἑστῇ αὐτὰ τῶν Θεῶν ἀκατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάκτας ἔγωγε ταὺς βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ θεῖον ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπείθον ἐκ βάβρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σαρδίων, ἐν Σάρδισι γὰρ ἂν τὰ τοῦ Κρείσσου βασιλεία. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιᾷς χρώμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐπαῦδα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. V.

10 Ἐδῆ αὐτὰ) Ἐδῆ τὰ ἀγάλματα λέγει, παρὰ τὸ ἰδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξίαντας ἴθυσεν τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolvat? Atqui non paucis talentis Sardiana illa perniciēs ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execranda Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed iuxta Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in

λήν ανατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἐχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν; ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ Φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὐροῖς ἐν ἡμῖν· καὶ πᾶν τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἀψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ Θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πᾶς οὐ μάλ' ὧ βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθεν ποθεν παρὰ τῶν Θεῶν ἀφίγμενος. ἐπεὶ οἱ γὰρ ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον

3 Ἐπὶ χεῖρ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἱερῇ τῶν Διονυσίων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἵσταντο ἀλλήλους καὶ ἐλαιοδоруῖντο πᾶσι. Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βαιοτικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἀμάξης. V.

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἂν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγγραπτο ἐν αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτίσεται. V.

caput everfa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est.

Iup. Unde nobis invidium istud malum insonat? ut nullo Deorum vir parcat! sed tanquam e plauastro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insones atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Iuppiter, inveneris inter nos insones. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deorum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰς κείβη δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφειστάναι δηλοῦσασα
ὡς οὐκέτι βροντήσκειν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιστάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θάρρειν χῆρ',
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ἔρως ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ἄτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπότεν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρὴν
χουσεῖν καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

TIM. Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declarer, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim fit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducatur illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
nissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

τῇ ὀθόνῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέττοντες;
ἐκυβέρνηα δὲ εἰς τις ἐφροστῶς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμέ-
νῃ, τὰ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον θίει, καὶ ἀνηγεμόνευ-
τον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε σιωετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυ-
ρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν
κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπινο-
ῶντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ παρασκευαζόμενον, καὶ
προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ οὐδὲ ἄλο-
γον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ
ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς οὗτος
κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νῆϊ ἐφροστάναι ἀξιοῖς,
καὶ οἱ συναῦται αὐτοῦ, οὐδέν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

ἢ Καὶ ἐμπιπλὰς) Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάρσια ἀκά-
μιον τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα- τία φασίν, οἷς ἡ κέρατα ἐνέλκεται
λοῦσιν ἰστίους. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat au-
tem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset guber-
nata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce
ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputa
similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem
illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus para-
re se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabiliter
nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarius
ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem
magnae praesse navi postulas, & focii illius nautae, nihil

ἀξίαν διατάπτουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτετάται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῶραν
ἀμφότεροι καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβοῦς· καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἰδοῖς ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεινόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ράδιον, καὶ εἰδῶτα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοιρίον ᾧ δε-
μοῦσι τὸν ἰστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πρῶρας
μέρος οὗ ἀπέρηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς τρύπιδος ἐστὶν ἀρχή. χη-
νίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὲς κίφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτί-
θισαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐσιωνί-
μου χάριν, ὡς ἀβάπτιστος αὐτοῖς ἢ
ναῦς διατελοῖν, τρόπον χηνὲς ὑπερ-
βίους τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοῖρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἄρχων. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἄρ-
χων. οὕτως δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακολυμβῆται)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοτιόν. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, αὐτο-
χῶσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te *funis* ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exsiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaustire *sentinam* ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, su-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατελιηφότα· χαριέντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεινὰ τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δέ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλιδ' εἶχε γυναῖκα, ἥ καὶ ἰάλω. Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατίνος φησὶν, Ἰππονόικου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελίτεος, πλούσιος καὶ πασχυντῶν καὶ ὑπὸ πορριδίων διαφωρούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατίνος κωμῶδει, ὡς ἵνα τῶν κατάχρειων. οἱ γὰρ δαναϊζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπετίθισαν, καὶ ἐπίγραφον αὐτάς εἰς τὸ

γινώσκεισθαι ὅτι ὑποθῆκαί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρος ἀστικτοὶ χαρίον εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάμνον. κωμῶδει δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὡς Φώκου γυναῖκα μοιχεύουσα καὶ τρία τέλειαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκοπος ἦν, ὡς Πλάτων περιελγεῖ, καὶ ὡς πενηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσφιστὴν Φρύγιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναῖξιν τὸν πάντα βίον ἐκώσπανῶν. διὰ καὶ ἐπὶ τούτου ὁ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi sunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐθεστώσ ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες εἰ χρηστοί, καὶ οἱ τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφαλὴν. ὥστε σοι, ὦ Θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνήτου τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἦδη κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοίχος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλοίου. V.

14 Κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ) Κατὰ ῥοὺν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν

ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. Διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. διὰ τοῦτο καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο. V.

15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger & omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo fane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εικάζεις· ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῆς τὸ παράδειγμα οὐ πανυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον ὅτ' τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἦν οὐδεμίᾳ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

ΤΙΜ. Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινούμαι σοι.

ΤΙΜ. Ἄλλ' εἰκας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν)
Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ,
ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέ-
γας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία
βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ-

λον τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημά-
ταν τὸ πάντων μέγιστον. V.
10 Εἰ γὰρ εἰσὶ βῶμοι) Chrysi-
pi hoc, ut inquit Themistius ἐν
τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iur. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iur. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνη ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεούς, τῷ βωμοῦς εἶναι συνθήσας, ἰσχυρὸν οἷε ποίησασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου Φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπῴωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιάων;

52

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐβέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μήκ' ἐτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

ΤΙΜ. Εἰκωνεύη ταῦτα πρὸς ἐμὲ, τυμβωρύχε, καὶ μιὰρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οὐ γὰρ ἴσμεν οὐδ' ἑνὸς μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορευέτο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μείρακ' ἀποφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐπὶ τομβώρυχι) Καλῶς πάλιν τραπέντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἀποσώζουσιν τὸν Τιμόκλεια εἰς ὕβριν τραμένους. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his habere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter.

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἥδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

- 53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὃ θεοὶ, ἅπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδородούμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὁρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποῖ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τὰναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῷς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμῇ, τὸ τοῦ Δαρείου πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρων κατατρυφῶντα) Πάνυ τὸ τοῦ συρφοῦ ὁ σύρφαξ. V.
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V. 15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς ρείου πολιορκούντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam*. Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ra-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἷον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἣ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμένου παραλαβεῖν αὐ-
τήν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ὄτα καὶ τὴν ῥίνα, καὶ μαστιγώσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθόν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν,

κατεπίστρεψαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὃ δὲ
προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σισασμένον ἔχειν
τὸν Ζώπυρον, ἣ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylones esse.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

Ι ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κλέϊστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐ-
τὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με
πλουτοῦντα, καὶ ἠδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμα-
στὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγω-
νὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μὴδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν
πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε
χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ
τῷ κρύει, μὴδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἶωθεν ἀποκιναι-
οντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελα-
νούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσὶν. ὁ δὲ αὖπνος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμος ἦν
Μικυλλός, ut testatur ipse circa
finem. Et in Tyranno (Καταπλ.)
de hoc quaere nonnulla. Ex Ce-
betis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus
multum confert ad hunc Dialo-
gum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύτονον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **A**T te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, in-
vidum adeo & clamosum *animal*, qui me divitem, & iu-
cundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam fe-
licitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore ex-
citaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel
te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex
illo multo adhuc silentio est coniicere, & frigore, quod non-
dum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc
mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At

ούτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κᾶδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γενήται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὥμην τι χαριεῖσθαί σοι θβάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον ἀνδραίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προοδοῦ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κᾶδιον) Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε ἔρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων περιφύλαττει αὐτός. [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσομαλλον φασὶ δέρος, ὃ Φριξοῦ μὲν ἦν τοῦ Ἀθάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ ὃς Κριὸς ἀνόμαστο δορά. θυβίγτος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαιμάνας καὶ ἐπεί, ὡς ὁ μύθος, χρυσομαλλον. ἐφ' ὃ ὑστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλὲς ἐφῶτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαταστῆσαι, εἴτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὴ Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀφύρτου, ὃς ἐπιπίστευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα αὐτῆς ἔρωτα. δόλα μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἀφύρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτείνουσιν καὶ οὕτως συνεργασίας Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος λαμβάνεται, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σπένναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν τελήσω, φασὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυσχερατᾷ, πῶς γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ οδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ προκείμενον ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ τροφὸν ἀνήσασθαι πεπορικῶς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ οδοῦ, παροιμιῶδες ἔστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι πρότερον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἰ οἷς ὁδύειν προκειται ἐπιτελεσθῆναι τι τῶν συνευκαίῳ ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ οδοῦ εἴρηται. ὃ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου ἔση τούτο κατὰ πάρεργον πεπονηκῶς, ὃ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίᾳ. σὺν τῇ δὲ ἐρχομένα, πρὸ οδοῦ βουλευσόμεθα ὃ τε ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴαμιν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsilendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum; si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

το ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος.

- 2 ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν Φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

5 ὦ Ζεῦ τεράστιε) Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξίνοι, ἐκάλουν Δία Ξίνιον, οὕτω καὶ ἰσταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον; τὸν ἀποδιώχοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακε) Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῇ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cefferit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Qui enim non sit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκείνους, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δαδῶνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίατος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

ς Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὸν δὲ ἐστὶ τὸ πλοῖον ἐν τῷ Ἰάσῳ ἐπλευσεν. τούτου δι, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δαδῶνῃ, ὅπου φηγὸς ἐστὶ ὕρως, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὀμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐα, οὓς οἱ ἱταῖροι τοῦ Ὀδυσσεὺς σφάζαντες ἔθυσον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβίαν, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐκμαθήσειν) Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos confuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulforem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiafflas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convicitor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσῃν ὑπόσχοίό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀλη-
θεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ
ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἴ-
τιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἔρῳ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιτι διη-
γοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὔ-
οῖδ' ὅτι λέγω, ὃ Μίκυλλε. οὐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρυὼν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάσαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γένοιτο τῷ
Ἄρει, καὶ συμπύνοι τῷ Θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ

14 Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Λέ-
γεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοί-
χειν. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ ὡς, ἢ ὡς

τω, καὶ ὡς συμπύνοι καὶ ὡς συγκα-
μάζοι, καὶ ὡς κοινοποίη τῶν ἐρα-
τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiseris, non pigror ve-
riorem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse;
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ira multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim fane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservivisse. Quo-

κοινωνίῃ τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὕφω-
 ρᾶτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω
 πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύ-
 σοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆ-
 ναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φουράν
 ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδί-
 τη, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πι-
 στεῦειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ
 σὺ τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν
 αὐτῶς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς,
 ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς
 ἀφείβη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυό-
 νος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς
 ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

8 Λαβόντα.) Ἀγνοοῦντα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxis-
 se etiam Gallum: cumque Solem praefertim suspectum ha-
 beret, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas
 reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol
 appareret. Tum obdormivisset aliquando Gallum, suumque
 praesidium imprudentem prodidisset: Solem vero non anim-
 adversum adfixisset Veneri & requiescenti sine cura Marti,
 qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. At-
 que ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisset,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimis-
 sum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in
 avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet
 in capite. Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐβέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτὰ καὶ κείνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὀφελος) Τὸ ἐξῆς· καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πίσης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἰς ἂν τῶν Τρώων. ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παῖον, ὦ ἀγαθὲ, λοιδوروμένός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδώς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκ-
τρυὼν Φιλόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τεττηρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῆναι· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-

7 Ὡ Μνησάρχου παῖ) Μνήσαρ-
χος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυόνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impositorem aiunt & praestigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quenam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμει, κυάμους χθες, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ ἐψεύσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλα εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἥσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβίότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἀκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἴρεσιν προβείη, πρότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγόριον ἔστι τοῦτο τὸ ὄγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε-

φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή) Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obiicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequè factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis ediffes.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐβέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὄραν, τὸν μικρὸν ἔμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοιμήην, οὕτως ἀδελ-
φὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανείσι, καὶ ἐν ἴσῃ
τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις
ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια δια-
φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενη-
νὴν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκεῖνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχето, ὡς μόγις
ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κα-
τασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται
στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀρώμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λούντα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖς. ἄμφω γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προθεωρη-
τάδῃ καὶ εἰς φάσμα φίλδον ἀποτι- θέντα ἀναμνησκή. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an il-
lud beatum undique somnium, quod paulo ante *mihī obigit*,
rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos
arbitror tuos *sermōnes* visis iucundissimis, & in aequali vos
honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam
simulacra illius servas, inanem, & poetico verbo fugacem
quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris,
illius visi: adeo multo mihī melle in oculis relicto abiit,
ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tra-
ctas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihī titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, οὕτω σοι τριπόδητος ὢν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνησθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψῇσθαι ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὰ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἤκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγαν, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ) Φαυλὸς τις ἐγένετο, ὅστις ἐπὶ πόδα πολλὰ. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων ἑ' πόδας, καὶ τούτους πηδᾷ ταν ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ἑ' πάνυ ἐπὶ πόδας ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὁρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷ. V.

11 Ἀποψῇσθαι) Ἀπομάχῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει ὁ μικρὸς διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI legito, & quae Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolayerit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἐτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δὸτα ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος εἰώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσίον κεκοιμησθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· 7
πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς δὲν Ἰστοροῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
του γενέσθαι, ὁμήρου καλούντων
Δαρίαν τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μνῆται τὸν Ὅμηρον γράφειν βίον,
οὐκ ἀπὸ γενεᾶς τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὰν ἀλάμνει γῆν ἱστορίας
ἁρμιν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ κατὰ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὦν φιλόχρυσος εὐχασθαι
πᾶν πρᾶγμα, οὗ ἂν ἄλῃται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἣς ἤπτετο, χρυσὴ ἐγένετο. V.
12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa fatis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρος Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὧ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

Ὁ Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. Ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me reponere, si noster, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Plutis est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρηγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτροῦνι ἀθλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

² Ὑποβεβρηγμένος) Ἀντὶ τοῦ φανῶς καὶ ἐξακούστας. V.
 μεθύων. V. ¹⁶ Ω Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίᾳ
⁵ Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι καίσομαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 tam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denuo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retrahes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, fane dico. Nunquam.

βαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχη τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθές τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὥς μὴ καταισχύναίμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατὶς τήμερον ἐστιῶ γενέβλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν Φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ αὐτ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἦν μὲν ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπε ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτιθέμην, συνε-

4 Σὺν τριβαχῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.

12 Ἠπιάλον) Ῥίγος πρὸ πυρὸς τοῦ. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο παλαιούσιν ἀθλῆται, κάθηται τις

ἔξωθεν ἄλλος, ὁφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀπὸ τοῦ ἡττωμένου εἰσερχόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasssem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasssem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, disceffi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subseffor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

χῆς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δεοί. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10
λους, καὶ δὴ καί κεῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διωδηκῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σcheidόν. ἐλέγετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μεράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη) Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκιάν. εἰῶθαι γὰρ ὀρίζειν ἡνίκα τυχὸν ἡ σκιά γίνεται πεντάπους, συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰῶθασαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες τινί, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὕρας μακρὸν καὶ ἀπείρατον ἡγοῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Καρῆναι δέσμενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem maxime habitum composui, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι εὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι ἐμποδὼν ἰστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μένουν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεται σε, ἣν οἶκοι παρὰ σεαυτῶ μάλλον ἀποθανεῖν ἐβέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμπόσιῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐπεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆι χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένων

11 καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπερειδομένῳ) Ἐπανακλινομένη. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum diffimulabat. Adest vero paulo post lotus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χάραν ἔχῃς. εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν· αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καίπειδ' ἡ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολύ καρτερεῖν δύναίτο· εἴτα μηδένος ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. τοῦντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὃ Πυθαγόρα, πολυσοφόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελοιοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν μὲ

3 Εἰσῆεν οὖν μάτην λύκος χανὼν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζον-
ται τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυ-
χανόντων. V.

etiam, Micyle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitiide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulciantes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἐστὶ, νῦξ οὐκ ἐστίν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἐὼν ἀκούειν τῶν καθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. ταῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἑμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &,
cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blatera-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακό-
 νους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἴτα ἐξήλαυνον
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ὅπασι
 τοῖς ὀρώσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέβηον πολλοὶ, καὶ πε-
 ρίπτεον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
 ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
 ἐξημμένος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμ-
 πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς
 ἐν ὄνειρῳ εἶκος, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
 κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με,
 καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
 στῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
 νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
 ἐκείνον διασκηδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότον παροξυνόντας μὲν
 σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυνόντας δὲ
 αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀξυτοῖ.
 V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

πίνειν ἐστὶν ἀνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
 τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πῖνῳ μί-
 ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ
 τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
 derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
 me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
 stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
 digitis, iubebam convivium quoddam splendidum parari,
 ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio etiam fieri
 probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
 instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae pō-
 culum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique;
 iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
 turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
 dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
 sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς
τρίσπερον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὸν ἄναιρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ
Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ
ἡγῇ εὐδαιμον εἶναι τὸ πολὺ κερτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ
καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβὸς ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄρ-
γυρον ἐξημμένους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμήσων τοῖς
Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μάλ-
λον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους
χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλακάμους ἔχων διακινδυ-
νεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι
ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ
ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώ-
τεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ
συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ
χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud
viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle,
& tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse pu-
tas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam
ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cin-
cinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas,
in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-
stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincin-
nos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum
similes Gratiis vocasse comas tuas Homerus, quod argento
constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores
videbantur & amabiliiores, implexae auro & cum illo lu-
centes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

σίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ἔπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν Φρουράν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρεῖας παρέχεται ἡ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίστε περιβλέπτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτονα γοῦν 14 μοι τὸν ὁμότεχον οἶσθα, τὸν Σίμωννα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὰ ἔτνος ἤψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλῶν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ἦν τοῦ Ἀργεῖος, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γινόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὴν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ σώματος. V.

13 Ἐτνος) Πισάριον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἀλλὰ πάντα ὁ συνθεῖα λοχάνικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet, in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, iam audisti alicubi, ut aurum factus, illapsusque per tegulas, cum amafia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχὺν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλείψας, εἴτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσούτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυὼν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ εἰρῆν.

ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τοῦνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πᾶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἀλουργῇ) Πορφυρᾶ. V.
ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχό-
μετος) Ὑσγινοῖς ἔστιν ἄνθος ἰοικλὸς

ὑακίνθος βαθύτερον, ὥσας δὲ τὰ ἀπὸ
χειρὶν αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, fimum illum, brevem, qui fidelem, quam
solam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde peieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis fordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hyfgina, fervos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἵπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλέως ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κερτός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γὰρ ἐστίν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

& aurea pocula, & menfas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuas*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligentur. Vides, quantum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; & ,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἷός, εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἀ σύνοισθαι τῷ βίῳ ἕκαστω.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακένας.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυόν; οὕτω σοι γένοιτο. πρό-
άγεις γάρ με λοιδορεῖσθαι σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐ-
φόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθῃς,
εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα
καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνόητοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavif-
que & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, fimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beator.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σώ-
μα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφωρβος ἐγενόμην. . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἤκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem. . .

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

- 17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβὸς ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνέμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἔστως, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθαι μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἄσιτος ἂν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνω τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρὸς γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γι-

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμενον, οἶκον ζητῶν, ὃ ἔστι σῶμα, ὡς ὅτι Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔχτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἐσπιρέ με. V.

9 ὦ τᾶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voss. in Folio sic: ὦ τᾶν)

ἦ τᾶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτις, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ. κασίγνητοί τε ἔτις τε. ἔξ αὐτοῦ γίνεται ἰτῆταν, ὡς μέγιστος μεγιστάν, καὶ ἐν συγκατῇ ἰτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἰτάν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ Ε τᾶν. V.

quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi; dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, expers & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί ὑπερφυῖς μὴδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἰόνται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἐκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γὰρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μεираκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

1 Ἐν Βάκτροις) Χώρα Περσική.

V.

3 Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισφύρων τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἴκαν-

τία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους στήθη ἢ Τροία. G.

Camelus esset in Baëtris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillefne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, τάληθῃ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὠρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω δίδθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβιβιωκέναι ἀποθανόν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό

1 Πολέμιος ἄν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶν-
τας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἄδύτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις
περὶ τῶν ἀδύτων παρέδωκαν ἐν βί-
βλοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiecitum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audiui ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ᾧ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ᾧ ἀλεκτρυόν;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύννοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγίης, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θάῤῥμα· ὅσα
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτ' αἰνότερος ὤμην αὐτοῖς ἔσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμῶν.

*lud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?*

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

*Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.*

*Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
consueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.*

ΜΙΚ. Ὅρᾳς; καταγελαῖς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνεις.
19 νοῖς. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὃ ἁλεκτρυόνων γενναιοτάτε, καὶ συνήσθας Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔβαινες, καὶ κρόκην κατῆγες; καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς,

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελαῖς μου καὶ σὺ, ὅσον καταγελάσας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κάκεινθ' ὄργι-

σθεῖσα μετέβαλεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδών. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμότης αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν δ'

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuto vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiam, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pares, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ᾤπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρᾳς, οἷον τοῦτο ἡρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσία συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ᾧ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσας ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ᾧ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-

βούλειται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἀνδρά με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἔδυνάθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καίηα ἐκ γυναικὸς εἰς ἀνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γυναιότατον γενέσθαι ὅπῃ κενταύρῳ γι μὴν ὀλίσθαι Ἐλάταις ἀλοφύμενον. V.

5 Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἡμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγωγίας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δίκαστὸν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἡμπεiron ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐντεαπλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρός ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem?

Mic. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν Φασί, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῆς ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρῳ, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ· ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σὺ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὁσημέραι
 σοῦ ποτνωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκόρῳ τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ.
 τοὺς Διοσκόρους δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σατῆρας δῆθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίαν ναυάγιον ὑπο-
 σταῖν, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.

15 Ποτνωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiam fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiam vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ser-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντας; ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἅς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἀν' ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΔΕΚ. Διόισι μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφορβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράττητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ κῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἀν' ποιῶς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἀν' ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦ-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adfunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vocans...

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδία δὲ τὰ πτωχικά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ οὕτως ἐπίσκεισαι, ὦ Μίκυλλε, σοὺ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμοι ἐπελαύνουσιν, οὔδ' ἐφροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες; ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἶπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρήσασθαι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη, μόνοι καλοῦνται ἢ τε ἐπεξίεναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων,

14 Σὺ δὲ οἰσύνῃν ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσύνῃν) Οἰσύνῃν ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιο-

τρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἐστὶν ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοστίδια τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἐστὶν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorem me divitiibus pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugas: at illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, securum habens vimineum, expe-

εὐσταλὲς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐστιῶσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ἂν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πίτῃσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονται σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διαρκῇ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
διδούς ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχαλάζῃσας αὐτῶν
ἀφθόρους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
αὐτὲ δὲ συκοφάντην δέδρας αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
λῃται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοίχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λοχιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας Φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συν-

7 Πονοῦσι) Κατασχευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάζῃσας) Κατέχῃσας.

V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀντὶ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξηκριβῶν. ἐπει καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦντας
τὴν εἰς τὴν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακαίριον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μηδὲ εἰς αἶρα δῖρειν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphalē imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum fatis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
cenfor acerbus, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, surripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita repeten-
di, aut cum scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπτα ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπανίστας
 περὶ δέιλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδῃ τι-
 νὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνεις σαυτὰν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πέντῃ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κρύος. οἱ πονοὶ γὰρ σε παραδῆγοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κῶντα τοῖς ἄλλοις ἅμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλευεῖ. ἀλλ' ἦν πο-
 τε κοῦφος πυρετὸς ἐπilάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τία, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεῖς σὲ ψυχροῦ τε ὁρῶν

2 Σαπέρδην) Εὐτελής βρῶμα ἀπὸ
 ἰχθύων μικρῶν τεταριχυμένων, οἷα
 νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἰγγραύ-
 λειν ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλέ-
 μοις πτύχια. ἴτιοι δὲ σαπέρδην εἰρή-
 κασι τὸ ἐκ σὺς τάριχος, ὃ νῦν γόν-
 δην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται.
 ραινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπέρδην)
 Εἰδὼς τι ἀλίστου. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκούντες τὸν καρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

λας δεσ. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρ-
 δην φασὶ τίμαχος τεταριχυμένον
 ἰχθύος. τὸν γὰρ καρκίνον ἰχθύν
 σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. καρκίνον legere iu-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Persius, *Saperdam*
advehe Ponto. Solan.) Καρκίνον
 igitur & illic scripsissem, non
 καρκίνον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens fae-
 pe, & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo folius ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inediam morbo exilis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμαφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄβηλοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθᾶς, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὰ πολὺ αὐτοὶ ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς

ἐξ Ἐπιεικῆ) Τὸ ἐπιεικὲς τρία ὄντοι, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθόν, ὡς ὅταν λέγομεν ἐπιεικὲς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς ὁδε ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρας. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἄλλ' ἐπιεικῶς τοῦδ' ὁ δυσμαχότατος ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πᾶν δυσμαχότατον εἶναι. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icarum instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas;

ναυαγίας πάνυ αίσχρως ἴδοις ἂν, ὅταν ἡ Κροΐσος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλῳ παρῇ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλι-
καύτην ἀρχὴν παιδίᾳ συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὅποτε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράβης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάβλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶς ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

ἢ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ) Ἄρ- ἢ θίλῃσιν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλπίσας ἴσασιν. V.
λείας. νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus confliktarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mitra enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατία ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε πρᾶσιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὥοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγῃ ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐσρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπασα με ἠρία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέαυν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπᾷ ἐστίν, εἰκότως τραγωδίαί τινι αὐτοῦ κόμπου ἔχασιν. V.

11 Τὴν ἐφεστρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chorigium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quemdam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Ik-

τὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἔνδοθεν, ὅφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἑῷ λέγειν μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίστε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ὅικεν οὕτως Κολοσσιαῖω παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτίστιν, οὕτω ἡμῖν εἴπας τὴν οὖσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colosaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς Φό-
βους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ
παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ διὰ ταῦτα,
ὑπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κεῖνον, καὶ ταραχῆς με-
στὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας
αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ
δικας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συν-
θήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι
τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἀπάντων
μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ὑπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
καὶ ταῦτα ρεγκόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν
μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύ-
ρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσὶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελ- *ibid.* Κύρω ξενολογῶν) Ζένους
φός τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βου- *στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀγα-*
λόμητος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε *κοινοῦμενος. V.*

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & mor-
fus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & infidias;
ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum
& placidum, & plena terroris infomnia, & cogitationis mul-
tiplicis; & spes semper malas: an occupationem niqnam,
& agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & ex-
peditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a qui-
bus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit,
sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera-
biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,
idque stertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit
Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam per-
egrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκᾱν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν
δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι θεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος
κατέλαβεν.

- 26 ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσῆς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου
γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πά-
νυ κύδοιται. V. (Immo Alexan-
dram ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι
ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνιδίῳκει Ἀριδαίῳ τῷ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀστυπῇ
ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλευ-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἰστορεῖ Διέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης)
*Nunquam fistilibus aconita bibun-
tur. Illa time cum procula sumes.*
(Juven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, &
Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum il-
la quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat,
& alio gaudeat pellex, & si defecturi dicantur quidam, &
duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, &
ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; al-
terum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristitia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo mul-
to securius est inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

νακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἐστί, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη
 ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσοπάστον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτας
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
 ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ 10 Κνεμβατήσας) Κνεμβατεῖν
 ἰξῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ τομῆς. V. εἰς κινὰ βαίνειν, κατὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberraret, cruentare vulnuscule
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortíferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 occidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos míseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformíssimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὥσθι οὔσα· ἵππος δὲ, ἡ κύων, ἡ ἰχθὺς, ἡ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ αὐτοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμετρημένους· τελώνην δὲ ἵππον, ἡ συκοφάντην βάτραχον, ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κῶνωπα, ἡ κιναιδὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλως ταῖς φυσικαῖς τῶν ζῴων ἤθεις, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἤρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἀπλοστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῷ κοτίλῳ τῶν κολοίων καὶ βορυβάδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνόπων, καὶ παντὸς οὔτινος οὐν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχρεῖα ἰετοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γι πέποθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τούνυπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἑστήκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νῦν ἔστιν, ἔξαναστὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίῳ οικίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἔστι.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἑξαίρετον ἔδωκε μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἔστι.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollietatem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales,

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχης, ὅφει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὐτίς περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταθωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσοῦ, ἦν δύναμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὢ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἥττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐ μένου, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ ὃν πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίβης τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἰδοὺ δὴ. ὢ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδί η̄ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὢ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua,

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & stumentem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἂ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκέτου ὄνομα. V.

ἀπὸς ἀκροῦ, βαλλόμενον. V.

11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνέ-
τιον τὸ ἐν τῇ λοβῇ, ὃ ἐστὶ τῇ τοῦ

12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
φῆς δαπατᾶσι. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equis occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emisisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur, ne quis, perfoffo pariete,

νοῦσθ', καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκιλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γούν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπα-
σαν περίεμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον,
μὴ τι με πρῶν διέλαβεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφῃκε τις ἐπ'
ἐμέ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύεσθαι πρὸς
ἀπάντων. πῶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπόν ἐστιν.

ea subducatur. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter : tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam :
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfoffor parietum, per Iovem. . . Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effoffum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideo, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

Lucian. Vol. VI,

Y.

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρῃς γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἰδῶμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλυσγιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δέήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὁρᾷ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὥς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέθηκεν ὅλως ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

12 Σίλφη) Σίλφη ζωῦφιον εἰσὶ καὶ πανθάρρ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωῦφιον εἰσὶ καὶ κύνωπι,

γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν κυντερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitiibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereō!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computan-tem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus corruit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίσωμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὄνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγροσύνην τινὰ, καὶ πα-
σχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγεῖρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ 33
Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγροσύνη) Καταπυγροσύ- γνία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι
τη καί. οὐ συνίσταται γι τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthac omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a fervis.

340 LUCIANI SOMNIUM SEU GALLUS.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπώμεν οὔκαθε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἰσθινόν, ὅτε μικρᾶς σκοτίας οὔσης. V.

Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est,
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

PROHIBITION

OF THE SALE OF
Spirits

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) Περὶ εἰκόνος Th. Magist. v. Γοργών
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἐπασχον) τοιοῦτό τι ἐπαθον Th. Mag.
 Nihil mut. edd. vett. *l. 10. Μὲν*) Deest in S. *Pag. 2. l. 1.*
Τὸν Σίτυλον) Artic. τὸν abest a S. *l. 3. Κεχρηνῶτα*) κεχρηῶτα
 male *l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς*) ἐπεριωπῆς male *l. l. 13. Προσβλέ-*
ψεί σε) Sic etiam habere *l. Fl. B. 2. V. 2. & S.* notat Solan.
 Sed & sic *P. S. &c. Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων*) ἀναπλάττον
 male *l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεῖ*) Ita iam optime *l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male *B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε* male *l.*
ead. Ἐκεῖνον) Omissum in *l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) ὅστις *l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*)
 Male abest a *Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς*) οὕτως ad-
 scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. *Pag. 5. l. 6. Κνιδίων*)
 Leg. *Κνίδω* adscriptum marg. *l.* Sed in *Κνιδίων* conspirant
 edd. *Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν*) Δωσάνδρα male *Fl. Σωσ.* recte
 cett. *l. 15. ΛΥΚ.)* Deest male in *Fl. & alibi passim. l. 16.*
Δεήση) δεήσει legendum monebat marg. *l.* Sed in *δεήση* con-
 spirant edd. *Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα*) Δωσάνδρα iterum male
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. *Σωσ. l. 11. Λεσπτόν*)
 Sic edd. omn. *Σεμυδὸν A. P. & marg. A. 1 W. ead. Καὶ λελη-*
θῆς) Καὶ deest in *Fl. & λεληθῆς* male habet eadem pro *λελη-*
θῆς, quod recte legitur in cett. aequae ac in *P. & A. l. 17.*
Καλλῇ) πολὺ *A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γοῦν τ.*
μ. Pell. Vid. nott. ead. Προσδεῖν) Sic *P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
 male reliquae. *l. 11. Ἡ*) Deest in *Fl. Adeft in Coll. & edd.*
 cett. *l. 12. Γραφείας*) συγγραφέας male *Fl. Vulgatam tenent*
 cett. & *P. Pag. 10. l. 2. Δεσχη*) Nihil mutare edd. notat So-
 lanus. *ead. Ἐποίησε*) ἀποίησε male *l. l. 9. Ὀμηρον*) Sic edd.
 praeter *l.* quae *μηρόν. ead. Δεδέγμεθα*) δεδέγματα *l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) τὸ βλέφαρον male edd. priores. *l. 16. Ὁ-*
λως) Bene sic *P.* aliaequae. *Ὀλος l. l. 17. Τῇ*) τῇ edd. male.
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) Sic recte *S. & A.* Male cett. *δ. πᾶσαι.*
l. 9. Συνειλημένον) συνειλημένον uno *μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον geminata consona *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῶ* enim ceterae. *l. 4. Οἱοί*) οἶα *P. l. 7. καὶ ῥέαμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθεται*) Bene sic edd. & *P. Διατέθειμαι Ex. Fl. l. 4. Ἐκεῖνό* πον) ἴσως ἐκεῖνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*) Sic edd. & *Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως L. Pag. 15. l. 2. Ὅτις* οἱ ταῦτα) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr. Ὅποσα ταύτων. I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίον *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμία*) προθυβία editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσπνῆς*) Bene sic *P.* aliaeque. *Προσπνῆς* male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excepta. *ead. Σιωπῶν*) σιωπῶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) Constans lectio. Sed ταῖς corrigit *Solan. l. 15. Ἰδιώτις*) ἡδιώτις male *I. Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκρώμενοι*) ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἶση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήξῃ*) Sic edd. excepta *I.* quae πανεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξστήσῃ. *l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Ad didit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. Ἀνθαμιλλόμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P. al. ἀνθαμιλλόμενον G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) Constans lectio. *l. 6. Παρνέκασι*) Nil mut. edd. & *Ex. Fl. Παρνέγκ.* *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι S.* aliaeque quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσω*) ὅσοι adscripsit *Solan. l. 8. Φαῦλον*) φαύλου *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. *Προθέμενοι* *Ienf. & Pell. l. 13. Αὐτῇ*) αὐτῇ edd. priores. *l. 14. Ἔστι*) ἐστίν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. constanter. ἴσον *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῶ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὐτῇ*) *Ex* emend. *Ienf. Edd. αὐτῇ. l. 14. Γράφε*) Personam *Π.* & Πολὺ hic addit *Fl. & pro γράφε* habet γράφου. *l. 17. col. 2. Πίλοις*) *Lege* πτίλοις. *Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεσάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημμένη*) περιελημμένην *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σώφρονα*) σαφρονα *P.* Vulgatam servat *Fl.* cum *I. P. & c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl. Ἡ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. Ὅσω*) Vulgatam hanc servat *P. Ὅσα Ex. Fl. l. 6. Οὐδὲν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειεν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & έρασμωτέρα, pro —αν. *ead.* Έρασμιωτέραν) ίσως —να *L.* 1. 8. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 9. Αὐτήν) αὐτῇ *Fl.* 1. 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴν ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *Ienf.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* *L.* 10. Ὅταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὐν pro γοῦν, teste *Iensio.* *L.* 14. *col.* 1. Σμυρναίαν) Σμυρναίαν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κάκρυπτο) Nil mutant edd. nec *M.* *l.* 5. Καλ) Deest in *Fl.* *l.* 11. Αὐξανόμενην) αὐξομένην *Ex.* *Fl.* Nil mut. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προβείναι) *Ex* emend. *Solani.* Προσδεῖναι edd. priores. *l.* 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* *l.* 8. Υακινθίνας) Nihil mutare *Fl.* *l.* *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* *l.* 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* *ead.* ῥηθεῖεν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxerit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* *l.* 14. Κασσιόπειαν) Sic *Fl. Fr. I. P. H.* &c. *Sch.* & *M.* *l.* 16. Ἀντεξεί) ἀντεξεί. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι *W.* *ead.* Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς *P.* & marg. *A.* *l.* 1 *W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in *l. Fr. Fl. V.* 2. & *M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. *l.* 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. *l.* 15. Σοι) Forſan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καλ) Recte sic *M.* & edd. plurimae. Δέ male *P.* *l.* 5. Τοῖς) Nihil mutat *W.* *Fl. I. V.* 2. *P.* male ταῖς *S.* *l.* 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτόν τι) Sic & *Fl.* cum *l.* & *M.* habere notat *Solan.* *ead.* Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* *l.* 2. Ἐπλημμέλησα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B.* 2. *S. P.* & *M.* Ἐπλημέλ. male *l.* *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & *M.* *l.* 9. Ἐκτείνονται) ἐκτεῖνοι *W.* Nil mut. *Fl.* nec *l. P.* &c. *l.* 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* *L.* 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* *l.* 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐκχυθέντος male edd. priores. *l.* 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male *l.* sola. *l.* 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προέγραφα) προέγραφα *P.* sola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex *B.* 2. & *M.* Τυγχάνης *Ald. Fl. I. P. S. H.* *ead.* Τοσοῦτ' ἀξιωτέραν) τοσοῦτον ἀξιωτέραν *α. υ. αὐτὴν Fl.* At vulgatam etiam servat *M.* ἀξιοτ. με-

dia correpta male *I.* l. 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* l. 16. Ἐκμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag. 44. l. 5.* Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatum cert. nec *P.* l. 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* l. 13. Τοῖς) Abest ab *I.* Adest in cett. & *M.* l. 16. Προσβιάζει) Hoc praeuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζει edd. priores. *ead.* Ἦν τις) εἴ τις *W. Pag. 45. l. 2.* Ὁ) Δ. ὁ *W. ead.* Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cert. & *M.* l. 6. Τὸν) ὁ *W. l. 12.* Ἀνοίξ) διανοίξ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt *M. P. Pag. 46. l. 1.* Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. *ead.* Ἀπέφηνε) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl. l. 4.* Εὐδοκίμουν) Sic *I. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M. l. 13.* Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W. l. 17.* Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag. 47. l. 2.* Φάναι) Ita *Cod. L. Φᾶναι* edd. l. 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V. 2.* Ἰονέα ceterae omnes male. l. 12. Ζών) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? l. 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φᾶναι* edd. *Pag. 48. l. 4.* Ὅπου) Nil mut. edd. nec *M. l. 9.* Ψεύσασθαι) ψευδεσθαι *W. l. 16.* Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W. Pag. 49. l. 1.* Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. l. 2. Μάθοις) μάθης *W. l. 7.* Οὖν) Ex *L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag. 50. l. 3.* Εἰκόνας) εἰκώνας male *I.* Recte cert. & *M.* mediā brevī. l. 5. Σε) Restitut. ex *W. Γε* edd. priores. l. 8. Συναγορεύοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cert. & *M. Pag. 51. l. 12.* Τοι) γε *W. l. 17. col. 2.* Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz. l. 18. col. 1.* Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. *Cler. Pag. 52. l. 2.* Ἀρεῖ) Ἀρήι *Hom.* At prius edd. *Luciani, & M. ead.* Ἄλλω) ἄλλως *W. l. 3.* Θεοεῖκελον) καὶ θεοεῖκελον *W. l. 14.* Ἐξ ἀληθείᾳ) Sic *I. Fl. H. P. &c.* Ἐξ ἀληθείᾳ *W. Pag. 53. l. 7.* Ἐρμαιοι) Sic edd. omnes. Ἐρμαῖ *W. l. 9.* Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag. 54. l. 4.* Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M. l. 10.* Ἐγχαυνόμενον) Restitutum ab *Solano. Ἐκχυν.* edd. priores. Ἐκχόμενον *V. 2.*

I N T O X A R I N.

Pag. 57. l. 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μάρμενοι Ienf. At restituta lectio est in Coll. l. 7. Ἐποιήσασθε) ἐποιήσατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deest in Fl. l. 17. Φθάνοιτε) φθάνετε ed. Cler. quod mutavimus, ut Luciano textui congrueret. Reitz. Pag. 58. l. 7. Οὔσι) Non adest in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάσσονται) Sic edd. Διαφεύχονται L. rectius. l. 16. Ἡδῆ) Deest in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adest hoc in l. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ὡ) Non adest in Fl. l. 17. Γε) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυδῶν &c.) Nihil mutare l. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐτῷ Exc. Fl. Sed cum vulgata conspirat P. l. 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marcil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλεόντες Exc. Fl. male. Vulgatam asserit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύσειεν) ἀντιπνεύσοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτο Exc. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ l. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. l. 3. Μηδὲ) μὴ δὲ l. H. ut fere semper. ead. Ἐπαναιρείσθαι) Et sic esse in Fl. aequae ac in l. notar Solan. Sed & est in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Exc. Fl. Vulgatam tuetur P. ead. Λόγων) ἄλλων marg. A. i W. & Exc. Fl. Vulgata etiam est in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅσω L. P. & marg. A. i. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adsunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρείαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Δινησάμενοι) δινησώμεθα P. & marg. A. i W. Pag. 68. l. 15. Τομώτεραι — σαι) τιμώτεραι male P. Sed pro σαι, σὲ Ex. Fl. Vulgatae adstipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adest artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi: nec erat ΤΟΞ. in Fl. ead. Ἐκατέρῳ) ἑκατέρως Fl. Nil mut. cett. nec P. l. 9. ΜΝΗΣ.) ΤΟΞ. edd. excepta Fl. quae ΜΝΗΣ. ead. Τίς) ΜΝΗΣ. τίς edd. demta Fl. itaque personae nomen & hic sustulimus. Pag. 70. l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl. Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A. i. l. 4. Ὁ) Non adest artic. in Fl. l. 6. Πολιτικά) πολεμικά P. & marg. A. i. ead. Γραμματεία) Sic P. & L. cum marg. A. i. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν l. male. l. 6. Τῷ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο) συγκερότητο l. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaeque recte. l. 18. col. 1. Ἐκδεύρασαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδεύρασα. ead. col. 2. Λόγον) λόβον C. mendose. Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπόλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. i W. Nil mutant ceteri, nec edd. l. 9. Καί) Abest a Fl. ead. Τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τοεντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' l. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐβελήσεις) ἐβελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. ead. Λύσανος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Bas. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκένωντο) Sic L. & P. Ἐξεκένωντο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄλων male I. & Fl. ead. Ὑποχρύσω) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ Fl. l. 8. Διηγῆτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) Ita P. & L. Γραμματία edd. l. 3. Ἐπικαλαμψόμε.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμψόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. A. i W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. i. l. 8. Αὔλιον) αὔλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐτη) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 15. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare l. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4. Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. Ἡ τις) ἢ τις Ex. Fl. Nil vulgaratam mutat P. l. 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγοῦνται) Consentire Fl. Fr. & l. notat Solan. l. 6. Πονήρας) πονηρῶς Exc. Fl. & marg. A. i W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαρίζεῖν) Χαρίζεσθαι P. Nil mut. Fl. ead. Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Καί) Deest καί in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—ησὼν male I. l. 8. Ἡ) Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτούντες. ead. Χαρίζεσθαι) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delebat Solan. etsi in C. rectius πάθει cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθει nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. i W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομμένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομμένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτὸς Fl. l. 15. Καί) ἐπεὶ) καί abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὀκτωκαιδεκέ

τις) ἰκτωκαὶ δεκαέτις *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
νών) Restitut. ex *P. L. I. V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf. Gr.* Εὐγενῶν
male *Fl.* *Ald. Fr. B.* 2. *H. P. S. A.* *l.* 8. Ἀποδύρετο) Ex *B.* 1.
& 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
cett. & *P.* ead. Ἦγεν) Restitut. ex *L.* Ἦσεν *P.* Ἦκεν edd.
omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adesse in suo *Cod.* adlevit
collator in marg. *A. i W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *I.* &
S. Nam omisum in *P. H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
re *Fl.* ac *Fr.* cum *I.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H.*
B. 2. aliaque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
Nil mut. *Fl. I. P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deservi
scripturam ed. *P.* quae ἀ—πολοῦντες media longa: pro qua
est in *I.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* *Cod.* cum
cett. edd. ead. Οὖν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *I.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῖτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll. Fl.*
I. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακεκλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *I. H. P.*
S. B. 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. i W. Εἰώθεσαν male *I. P. H. S.* &c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
sic *P. S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *I. Fl. H. Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
γῶν) Rescriptum ex *L. P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τις)
οὐδὲ εἰς *P.* Item marg. *A. i W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* Πρὸς τὴν ἄρμωσθην marg. *A. i*
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
sola, cum affecit *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Δειρομένων)
δειρυγομένων *P. G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
φθῆσαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *I.* Αὐτοῦ
Fl. H. P. aliaque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, alii
διατριβάς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοὺς) Restitut. ex *P. G.* & marg. *A. i W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγη-
σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
& *I. P. H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P. G.* & marg. *A.* 1
IV. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάζωμεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίωμεν I. l. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνιέναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντος) ὀμνύντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic I. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Defunt in Fl. Adfunt in cett. & P. l. 11. Φορεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articulum. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adeft in P. & edd. In tribus seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις edd. priores omnes. l. 13. Ἄλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl. Ἡμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adeft in Fl. Adeft in cett. & P. l. 11. Δεήσειν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. notat Solan. Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλως male I. sola. l. 9. Παραγαγὼν) παράγων P. Περιαγαγὼν Suid. Nil mut. Fl. I. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὀρκωμοτοῦμεν) Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in I. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλοοίπει) Consentire Fl. notat idem. l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ) Adeffe artic. in Fl. & Fr. aequae ac in I. notat Solan. Adeft autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ) Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ I. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ πολὺ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abeft a Fl. Adeft in I. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐσπείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλείθρον) Ex emend. Solani. Κλείστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπιδας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πιστόντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὅθεν) Deest in Fl. Adeft in cett. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς) πρὸς male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praestat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτέτις) Sic recte *Fl. P. H. B.* 2. *S.* Ἐπτέτις male *I.* *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦθα male *I.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl. I. P.* &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην *Ex. Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 4. Αὐτήν) αὐτήν *P.* sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic *P.* & edd. plurimae. Διεκπέσας *I. Fl.* Ἀν διεκπεράσας *I. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἑ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in *C. Abb. Fl.* & *I.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἑκαθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἰπωμεν) εἰποιμεν *Ex. Fl.* Cum vulg. facit *P.* *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεόμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ Ὑπατα) *Fl. Fr. B.* 2. *I.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* *L.* *P.* *I.* Γράμμα *Fl. H. P. B.* 2. *Fr. Ald. S.* *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic *L.* Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρώς) Sic *Fl.* Πατρώως cett. male. *l.* 10. Εἶσω) εἶσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πότος *Ex. Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 2. Ποτῶ) Πάτω *Ex. Fl.* Vulg. est in *P.* *l.* 4. Εἰπάσαις) Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *Reitz.* *l.* 14. Ἀγδινὰ) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & sic *I. P. H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφῇ) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.* *l.* 11. Πορρώτέρω) Ἀλ. ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Sed vulgata etiam est in *P.* *l.* 15. Ὑπακούσαι) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλδὼν marg. *A.* 1. & *Ex. Fl.* Vulgatam servat *P.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τδ) Abest artic. a *Fl.* l. 9.
 Πονεῖν) ποθεῖν *Pell.* l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς
 Gronov. l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. *L. P.* Ἀν-
 δρων μάγειρον κατασκευάζω marg. *A.* 1. l. 13. κατασκευάζω
 σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ *I.* hic & ferme ubique.
Pag. 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl. Ald.* cum *I.* at
Pell. ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπνηθράκισκας, no-
 tavit Solan. l. 10. Καθευδήσῃ) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνῶς)
 συχνῶς marg. *A.* 1. ead. Ὑπνου) ὕπνον *Pell.* *Pag.* 139. l. 4.
 Τὸν συμπίπτην) Sic *I. Fr. Fl. P. H.* &c. τὴν συμπίπτην *Pell.*
 l. 12. Ἐφιν) Aderat in *P.* Aberat in *Fl. lunt. Ald. H. S.* &c.
 l. 17. Γίνου) γίνου marg. *A. i W.* & *P.* At prius edd. vett.
Pag. 140. l. 7. Αἰώρει) ἑώρει *Ex. Fl.* male. Vulgaræ favet *P.*
 l. 8. Κωλλῶ) ἴσως κώλω *L.* Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέσῃ) Et hic
Fl. vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος *L.*
 ead. Δῆξον) δεῖξον marg. *A.* 1. & *I.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον
 Guyet. l. 13. Ἄμμα) Sic dedit Solan. ex *G. P. L.* Ἄμα edd.
 priores. *Pag.* 141. l. 3. Ὑποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. *A. i W.*
 l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic *Pell.* Κέου *P.* & marg. *A.* 1. Ἀκουε *L.*
 Ἄλλὰ καὶ οὐ *P.* Ἄλλὰ καίουν edd. cett. l. 13. Ἄμμα) ὅσα μίμα
Ex. Fl. Vulgatam tenet *P.* l. 18. Παρείας) παρίας ante edi-
 tum, correxit Solan. *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο *Pell.*
 ead. Πάραψαι) Sic edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *I.*
V. 2. & *P. Al.* παρακύψαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ
 μίαν *Ex. Fl.* & marg. *A.* 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum inve-
 ni. ead. Μοι) Deest in *S.* l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in *I.*
Fl. P. &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *I.* ead. Πέτε-
 σθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) ἂ νῦν marg. *A.* 1.
 l. 12. Προσφέρει) προσφέρει *P.* Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4.
 Ἐκεῖνο) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Sed & sic *I. P. H. S.*
Ald. Fr. B. 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* &
L. Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥᾶον) Sic *P. L. H. P. B.* 1. & 2. *Fr.*
S. Ald. Ῥᾶον *Fl.* Ῥᾶσθι Veneta utraque. ead. Μόνον) μόνον *Fl.*
 & marg. *A.* 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταψήσασα) Sic & *Fl.* cum
 cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαψήσασα.
 l. 7. Παρίοντα) παριόντα *Ex. Fl.* Nil mutat *P.* l. 8. Ἐπεισέρ-
 χομαι) Et sic habere *Fl.* notat Solan. l. 10. Ὑποχωρήσας)
 ἀποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex *P. G.* Περιερ-
 γασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg.
A. i W. l. 14. Διαφθαρήναι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P.*
Pag. 148. l. 7. Ἡδῆ) ἔτι male *Ex. Fl.* Vulgatam tuetur *P.* l. 9.
 Κατελείπετο) Ira bene *Fl. Fr. B.* 2. *P. H. S.* Καταλείπετο *L.*

& V. 2. ead. Ms) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14.
 Ἐπασχεν) ἑπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ὡ) Male ab-
 est a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπικολούθει S. sola cum affeccla A.
 l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum l. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc.
 l. 11. Ἔσθην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. καὶ καταλύειν)
 Deest καὶ in S. Adeest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. &
 marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐταύλει
 legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan.
 ead. Ἐκείνους) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν
 lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ
 L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur
 P. l. 10. Ἄρκτοις) ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκοις collatio
 in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13.
 Οὖν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl.
 ead. Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τούραντιον πε-
 ρίεσχε) τού. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Σίφει) ξίφει l. ma-
 le, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντος)
 ἔχοντες male Fl. Vulgatam asserit P. l. 8. Πλείστα) πόλλα P.
 l. 11. Οὗτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μᾶν) Deest in
 S. Adeest in l. P. &c. [At S. μὲν mox inserit inter ἄλλο & οὐ-
 δὲν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum l. &c. l. 18. Στοιβάδων)
 Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. ve-
 ro Suid. ut Lucian. Reitz. Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl.
 Vulgatae vero suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα)
 Et sic esse in edd. vett. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασι) De-
 di ex S. Φσι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. l.
 P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ce-
 terarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulga-
 tam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθίσασα
 Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εύχετο Ex. Fl. l. 15. Τῇ
 φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. prio-
 res. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl.
 l. 10. ἴθι) Ita bene Fl. H. P. &c. ἴσθι male l. l. 11. Σαρδά-
 νιον) Σαρδόνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Ni-
 hil mut. Fl. l. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito
 correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀ-
 φιγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφιγμένων
 P. Ἀφιγμένοι l. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte l.
 H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσσημαμένου) Re-
 stituit ex Fl. Προσηγ. cett. l. 8. Τοῖς κεκτημένοις) τῶν κεκτη-
 μένων L. ead. Παρέχειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρώμην)
 κατηρώμην l. male. l. 17. Διασπαράττων.) Διασπαράττοντας
 Lucian. Vol. VI.

melius C. *Pag.* 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαῖαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε *Ald.* Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. *A.* 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην *P.* male. *ead.* Νομὸν) νομὴν marg. *A.* 1 *W.* l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. *A.* 1. *Pag.* 165. l. 13. Ἀνυπόδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδετος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. *Pag.* 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ *L.* pro οὐ quod Anon. coniecit. *Pag.* 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου *Fl.* l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκεντεῖν *Ex. Fl.* Cum vulgata facit *P.* *Pag.* 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. *στυππίον* exhibet. l. 6. Τυρέων) τορείων *Pell.* l. 9. Στυππείον) *στυππίον* iterum *Fl.* ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαίος) Εἰσεύς *Exc. G.* Ἰσαίος *C.* *Pag.* 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον *Coll.* l. 2. Με) Deest in *Fl.* l. 4. Ὡς) Male omisit *Fl.* l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. *Pag.* 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἤμυναν *Ex. Fl.* Nil mutant edd. nec *P.* l. 14. Τοῦτο) τούτου *Ex. Fl.* Vulgatam servat *P.* *Pag.* 171. l. 9. Λέγοι) λέγει *Fl.* *Pag.* 172. l. 9. Ἐπικατέδησε) ἐπεκατέδησε *Ex. Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *Pag.* 173. l. 6. Ἐπαγάγειν) ἀπάγειν *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P.* Ἐπάγειν marg. *A.* 1. Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. *ead.* Λέγων) ἔφη *Fl.* l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει *l.* & *V.* 2. Εὔρηκε cett. *Pag.* 174. l. 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male *Fl.* l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν *Fl.* l. 13. Ὀμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὄμιλος *P.* l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλήσοντες *P.* l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. *Pag.* 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire, l. 16. Γὰρ) Deest in *Fl.* *Pag.* 176. l. 5. Καὶ) Male deest in *Fl.* l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγου *Pell.* *Pag.* 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic *Fl. Ald.* l. *H. P.* &c. Παθυμία ταύτη *L. P.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic *B.* 2. *P. S.* Ὁ ὕμνος *I. Fl. Fr.* Οὐμὸς *Ald. H.* Ὁ ἔμδος *V.* 2. l. 14. Καινίδος) καινίδος *P.* & marg. *A.* 1. cum *I.* Vulgatam vero retinent cett. *Pag.* 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex *P. L.* Κινδύνου edd. Κινδυνου *I.* Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. *ead.* Γὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡστε) Deest in *Fl.* Adest in aliis & *P.* l. 12. Κώμην) πόλιν *Ex. Fl.* male. Vulgatam firmat *P.* l. 13. Καινότερον) καινότεατον *P.* *Pag.* 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες *Ex. Fl.* Vulgatam rueretur *P.* l. 4. Ἐπιχωρεῖς) ἐπιχωρεῖς *Fl.* l. 13. Γυναικίας) Sic *Fl. Fr.*

I. H. P. &c. Γυρίας P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόρην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθών*) *μαθών* marg. *A. 1 W. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωστε* male *I. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* norabat Solan. Est & in cett. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent *ἀνυπόδητος* quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πάλιν*) Restitut. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) *ὅποι* *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P.* cum *I. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae *ἀκινδυνότατον. l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Conflans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) *κἀκέιμε I. l. 6. 'Εξαναστῆς*) *ἔπαν*— Ex. *Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset *ἀνόγειον*. Item mox male *ἀπόνειαν*, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) *ἔπεμψαν* marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) *παρέδωκαν P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἐμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφῶν*) *καὶ εἶχεν ἀδελφῶν Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) *τὰς* Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) *τὸ μὲν πρῶτον Fl. Ταμεν πρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυντον*) *ἀνέσχυντον* male *I. l. 10. Διαπαρόμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Διαπαρόμενα I. ead. Ταύτῳ*) *αὐτῷ* Ex. *Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) *μετρώ* male *I. l. 12. Προσελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cett. *l. 13. 'Οπῇ τινι τὰ ὅμ. τῆς θύρας*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) *μὲν ἐν γάρῳ Pell. ead. Κατακειμένους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστον*) *ἡρίστου* Ex. *Fl.* Vulgatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επινον*) *ἔπιον Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) *νεανίσκῳ Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) *τοὺς ὀφθαλμοὺς Fl. l. 7. Σκευή* — *πολυτελῆς*) *σκευὴ πολυτε- λῆ Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) *ἐπιβαλλόμενα Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) *ἐμφωνοῦντες Fl. l. 13. Παράξειν*) *παρέξει* marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσασθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1 P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκκέρμιστρο*) *ἡκεκ. Fl. l. 14. Που*) Non habet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *I. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) *λαβο- μένη Fl. l. 7. Πολλῶ*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P. l. 8. Τῷ χρωτὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) Ita edd. *Fl. Fr. I. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἶδεν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgaræ suffragatur *P.* *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l.* 14. Ἐν ἐμοὶ) Et sic *Fl.* cum *I. Ald. &c.* *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restituit. ex *l.* & *V. 2.* Ἐπιδειξάμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου L. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν insertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀγαπήσῃσαι) ἀ-εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχω) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctæ, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθός) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. I. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμὸς) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1. Pag.* 199. *l.* 7. Καὶ) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I. sola. l.* 9. Ὡς περὶ) Sic *I. H. P. &c.* & *P.* Ὡς περ εἰ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἄπ' ἐμοῦ) Sic recte *I. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡ μάρτυται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτυται *I. Pag.* 200. *l.* 3. Καὶ) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐσταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθνηκα) ἀνέθνηκα *P. & marg. A. 1 IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἀλλοῖς *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *I. &c.* Cod. *P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *I. & P.* Compararet autem in *Fl. H. P. S. &c. l.* 13. Εὐχῇ) αἰτήσις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένης) Sic *I. Fr. H. B. Εἰμαρ.* cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφενκα) Sic marg. *A. 1 IV.* Ἀφενκα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἐτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Ἀἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2, P. S. Ἀἶδιος* male *I. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιᾶσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνες εἰσὶν) τίνες πούτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορηθῆναι) ἀπορηθῆναι erat in Cod. *V.* Sed retinui vulgatam, etsi suspicari, *V. ἀποκριθῆναι* dare voluisse, *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *l. V. 2.* O. & P. Ποτε περὶ habent edd. cett. *l. 9.* Ἐν οἷς) & Ox. *l. 11.* Ἀναρτησόμενος) Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενος edd. cett. *l. 12.* Ἐφης) ἔφησθα *Fl. cad.* Τὴν μὲν) μὲν τὴν O. P. *l. 13.* Ἀπαντας) ἅμα πάντας O. *l. 14.* Ἐκκρεμαγνυμένους) ἐκκρεμαμένους O. *l. 15.* Σὺ) σέ male O. *l. 16.* Ἐρύσαις) ἐρύσαι O. & marg. *A. 1.* Pag. 205. *l. 1.* Οὖν) δὴ O. *l. 2.* Νῦν) νῦν O. *l. 4.* Δ' οὖν) γοῦν O. P. mox ἀν omit- tit O. *l. 6.* Αἰωροῦσα) Sic restitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα edd. priores. *l. 12.* Μοῦ) ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μοῦ P. cum edd. *l. 14.* Ἐτι) Abest ab O. *l. 16.* Προσάγομεν) Restitut. ex O. *B. 2.* & *Fr.* Προσάγομεν habebant edd. reliquae. Pag. 206. *l. 4.* Θεοσδέ- του) Et sic cum *l.* habere *Fl.* notat Solan. Sed habet etiam P. *H. S.* & *Ald.* *l. 15.* Ἡμῖν προῖον) Sic restitutum ex Cod. O. Nam edd. εἰπεῖν προῖον ἡμῖν, sine sensu. *cad.* Εἰς τοῦτο) εἰς τοῦναντίον emendatum in Cod. Ox. *l. 17.* Δηλονότι) δηλόντι male edita. Pag. 207. *l. 6.* Ἦμῖν) ἡμῖν male O. *cad.* Δυνατὸν) οὐ δυνατὸν *Fl.* οὐ omitt. cett. & P. *l. 12.* Δὲ) δὲ & καὶ deesse in O. notat Solanus. *l. 15.* Καὶ τοῦτο) καὶ iterum abest in O. *l. 17. col. 1.* Ὅπως) ὅπως misere ante editum. *cad. col. 2.* Παρ- ἔχοντες) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *l. 18. col. 1.* Ἀποκρίνη) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mu- tavir, non addens unde, Solan. Pag. 208. *l. 1.* Χρηστότητι) εὐγνωμοσύνη G. O. P. & marg. *A. 1.* At prius est in edd. omni- bus. *l. 3.* Ὁ , τι) Emendante Iensio. Ὅτι vulg. *l. 8.* Θάνατός γε) καὶ ὁ θάνατος O. *l. 13.* Ἡμεῖς) Non comparet in O. *l. 16.* Ἐνεστι) ἔστι *Fl.* Vulgarum ceterarum firmat P. Pag. 209. *l. 2.* Ὁ δὲ Ἡφαιστός) ὁ Ἡ. δὲ O. *l. 3.* Ποτὲ) Deest in O. *l. 5.* Φασιν ὑμᾶς) ὑμᾶς φασιν O. *l. 6.* Παρὰ) ^π male O. hic & mox bis, ait Solan. Sed forf. est compend. τοῦ παρὰ. Vid. Alberti Glossar. N. T. *l. 8.* Ἀπόλλω) Sic edd, omn. praeter *l. & V. 2.* quae Ἀπόλλωνα. *l. 9. col. 1.* Καθεῖς) παθεῖς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit Solan. *ibid. l. 10.* Δεσμεύ- ται) δεσμεύται Exc. G. Δεσμεύεται C. *l. 12. col. 2.* Βαλὼν) ἐμβαλὼν legendum existimo, & ἐξεδίωξε. *Reitz. l. 14. col. 1.* Τοῦ) Non apparebat in edd. Infertum nunc ex G. & V. *l. 16. col. 2.* Μὴ φέρον βασιλ. τοῦ Διὸς) Quinque illa verba in edd. omissa inferuit Solan. Sine dubio ex Cod. etsi id non monue- rit. *l. 31. col. 1.* Ἐκβαλεῖ) ἐκβάλλει V. Quod in impresso re- cte mutatum. Solan. Pag. 210. *l. 1.* Εἶναι) Deest in O. *l. 5.* Χρόνου) Abest ab O. *l. 12.* Κολαζόμενος) κολαζόμενος ἅπαν- τας O. *l. 15.* Ἀρ') παρ' O. Pag. 211, *l. 1.* Ὅτου ἔνεκα) ὅθουνε-

κα Ο. l. 2. Οἷε) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρὰ) Nota περὶ hīc male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. i. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μέ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. i. W. Πρὸς με τοσαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμελεί σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεται) ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίγυν δὲ marg. A. i. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίγυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἴπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρῶν) καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cert. & Qx. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. i. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abeffe ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τι) τὴ καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τοῦναντίον) τρέψαι) τρέψ. τοῦν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inferui. ead. Ὡς ὑπ') ἐτι ὑπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Δαΐου) τοῦ Δαΐου Ο. l. 12. Ταιγάρτοι) ταιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοῦξά) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. i. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxīt Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nisi mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μέρος) Ita Fl. B. i. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλας) ἦλας V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Tr. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἦψαι) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγυλημένος) διηγυκώλημ. Ο. ead. Σου—διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε—διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰσθὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστίον edd. ead. Ἀδικούσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

H. l. 17. col. 1. *Διηγυλημένος*) *διηγυλημένος* ante editum prave. *ead.* col. 2. *Ἐν μασχάλη*) *εὐμασχάλη* V. Et sic editum ante. Iam *ἐν μασχ.* restituit. ex C. *Pag.* 217. l. 11. *ΚΤΝ*) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A.* 1. *ead.* *Μηδὲ*) *μὴ δὲ* I. ut semper. *Οὐ δὲ* O. *ead.* *Σέ τε*) *σε* tantum O. l. 2. *Φωκίων*) Deest in O. l. 8. *Μέλιντος*) Ex emend. Solani. *Μέλιντος* edd. priores. l. 14. col. 1. *Σφηξι*) *Σφηξι* antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 14. col. 2. *Ἐπιμελούμενοι*) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedit, cum edd. *ἐπιμελούμενοι* haberent. *Solan.* l. 16. col. 1. *Καλλίου*) *Καλλία* edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. *Θανάτω*) *Θαιμαστῶς* edd. *Θαναῖ*. V. ex quo non difficiulter *Θανάτω* efficias, quod est in C. *Solan.* *ibid.* l. 21. *Αὐτῶν*) *αὐτὸν* legebatur ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* l. 25. *Πρὸς αὐτῶν*) Ego conciliabam *παρ' αὐτοῦ*, uti reperisse se in Ms. Cod. restatur *Exc. G.* Sed recte *πρὸς αὐτοῦ* C. *Πρὸς αὐτοὺς* V. prave. *Solan.* *Pag.* 218. l. 1. *Ἵμῖν*) Deest in *Fl.* l. 2. *Ἀγομέου*) *ἀγχομέου* male l. sola. l. 11. *Διαβιώσας*) *διαβίου* *Exc. Fl.* *Βιώσας* P. l. 12. *Ἀλλὰ μὴ*) *μᾶλλον ἢ* l. sola. l. 16. col. 2. *Ἐδάφει*) *ἐδάφη* edit. male. *Pag.* 219. l. 7. *Δι' αὐτὸν*) *Nik* mut. edd. nec P. *Κάκεινον* *Fl.* *Κάκεινον* & *κάκεινο* *Schok.* l. 17. *Δικαιοῖ*) *Δίκαιον* *Fl.* l. 18. *Κάκεινον*) Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Ms. V. utriusque. *Solan.* *Pag.* 220. l. 12. *Αὐτῶ*) *αὐτὸ* *Exc. Fl.* Vulgatum ruetur P. *Pag.* 221. l. 7. *Ἀμορορ*) Sic P. P. *Εὔμοιρον* cett. cum *Fl.* l. 9. *Αὐταί*) *Ἀννε αὐταί*; *Pag.* 222. l. 2. *Μοί*) Deest in *Fl.*

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. *Σύννοος*) *σύννοος* P. sola male. *ead.* *Καταμόνας*) *καὶ κατὰ μόνας* edd. Sed rectius *καὶ* abest in O. l. 4. *Με*) Et hoc omisit O. l. 8. *Εἶδομεν*) *εἶδομεν* male l. V. 2. *Fr.* At prius recte *Fl. B.* 1. P. S. l. 10. *Τέ*) *δέ* G. *ead.* *Σε*) *σὺ* I. & marg. *A.* 1. *W.* l. 13. col. 2. *Τραγικῶς*) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *τραγικῶν*. Nescio quare, aut unde. Obscundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae fatis tolerabilia erant. *Reitz.* *ead.* *Διαλέγονται*) Ex C. sic emendatum. *Διαλέγονται* enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *Reitz.* l. 13. col. 1. *Τραγῶδον*) Ita dedit *Solan.* cum vulgo legeretur *τραγικόν*. *Pag.* 224. l. 2. *Ἦς οὐκ* &c.) *ἦν οὐκ* *ιαμβείοισι* *ὑπερπαίδεα* inserit O. ante

illum verfum. *ead.* ἄραιτ') ἄραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. Λόγον) λόγου O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθεύ male I. l. 6. Οἰκείων) Sic I. H. & c. Οἰκείων P. Gr. O. & marg. A. 1. l. 9. Κομφιδεῖν ὡς περ οὔτοι δυνάμεθα) Κομφιδίας ὡς δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ρα φιδεῖν ὡς περ οὔτοι O. l. 11. Ὑποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. 1 IV. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμοράγου) με—σμοράγδου edd. Correxuit Solanus. *ibid.* l. 2. Τοῦ Δίδης) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πρᾶγματα) πρᾶγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τὸν ξυρὸν) Sic V. absurde. Solan. Pag. 226. l. 1. Αὐθῖς) Inferui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν) τί γούν O. *ead.* Γένοιτο) γίνοιτο O. l. 8. Ὡς) Ἦρα) Ἦρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omittit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἐκεῖσε edd. syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Ὑποκνιζομένη) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκρινομένη legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συκουσίας) ξυκουσίας O. & ποx ξυνθήμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ ἦ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡς περ) ὡς O. l. 9. Ὑπέρσχη) ὑπερέχη O. l. 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνεურίσχετε) ξυνεур. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανενεργεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδία) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπλοῖ) ἀπειστον O. & Fl. & marg. A. 1. l. 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod edd. male anté ὁρθῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσμένυναι φημὶ δεῖν) ἀποσμένυναι φημὶ O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt I. H. & c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῆ) ἀτελῆ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῆ pro V. ἀτελῆ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτίον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. sive cum αι suprâ. Solan. At hoc in M. imperativ. γραῖσαι norat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τόχε) Ex Homero supplevi, quod omissum in edd. καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὅ σοι edd. male & O.

L. 12. Ὅσσοι) Sic iam recte *P. & B.* 2. Cett. ὅσοι. *L. 13. col. 2.* Καὶ ἔρριψεν) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἦ. *Solan. ibid. L. 14.* Μυδίων) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. L. 1.* Νώνυμοι) Restitui ex *Fl. & Homer.* Νώνυμοι enim vulgo edd. & *O.* Νώνυμοι Schol. *ead.* Κνίσσησι) κνίσσοισι *O.* *L. 3.* Συνθέουσι) Sic dedi ex *O. P. & Schol.* licet *O.* ξυνθέουσι. Edd. συνίαισι. *L. 7.* Τούς) Non agnoscit articulum *O.* *L. 10.* Καθεδούνται) Deest in *O.* *L. 11.* Ἀναπλ—ες) ἀν—αν *O.* *L. 12.* Προσῆκει) Restitui ex *O.* Προσῆκεν edd. *L. 13.* Πρόχειρον) χείρον *O.* *L. 14.* Ἡ) Omittit *O.* *Pag. 232. L. 1.* Τῶν χαλλ.) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S.* Γὰρ χαλλ. male *L. ead.* Τῶν Μύρανος) τοῦ Μυρ. *O.* *L. 2.* Προτιμυτέαν) προτιμωτέραν marg. *A. 1.* & *O.* qui προχ—εῖναι omittit. *L. 6.* Ὅτι) Non comparat in *Fl.* *L. 13.* Ἐπιστίλβον) ἀποστίλβον *O.* manu recentiore. *L. 14.* Ἐπηνυγάζεσθαι) ἐπιλυγάζεσθαι male *O.* Ἐπηνυγάζεσθαι Coll. *L. 15.* Μυῶν) Sic *O.* Μυιῶν edd. Μυῶν male *L. Pag. 233. L. 2.* Ὁ Μῆν) Sic restitutum ex *O.* & *Fl.* Nam καὶ μὴν edd. cett. male. Μῆν ὁ ὕλ. *P.* *ead.* Ὅλοι) ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & *P.* *L. 3.* Πολύτιμοι) Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *L. 4.* ΠΟΞ.) Vid. not. *ead.* Καὶ ποῦ) Haec deesse in *O.* & *P.* notat *Solan.* Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. *L. 8.* Πταχὸν) πένητα *O.* *L. 11.* Προτιμήσεται) προτετιμήται *O.* *L. 15. col. 2.* Τούτῳ ἱερaticώς) τοῦτο δι' ἐκείνο *C.* *L. 16. col. 1.* Ὁ Μιθρὴν) Μιθρῆς, & sine artic. edita. Correxerit *Solan.* adscriptaque; Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. *V.* etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *ibid. L. 20.* Ἐκόμεων) ἐκόμεον ante editum male. *L. 21. col. 2.* Εἰ κιναιδ.) Sic *C.* pro quo εἶναι λέγουντο erat in editis. In *V.* autem εἶναι δένοιντο. *Solan. ibid. L. 23.* Μύσει) Sic etiam *C.* *Pag. 234. L. 10.* Καὶ τὸν) καὶ abest a *Fl.* *ead.* Ἀπὸλλω) Nihil mut. edd. & *O.* *L. 11.* Ἐν τοῖς ζευγαῖον καθ.) Quinque haec verba omissa in *Fl.* *L. 13.* Κόλλοπας) Sic edd. exaepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed *O.* σκόλοπας. *ead.* Περισεσυλημένον) ἀποσεσ. *O.* *L. 15. col. 1.* Ἀντὶ) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τὴν esset in *V.* ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. L. 19. col. 2.* Κόλλοπας) κόλλαιπας edita male. Et proxime τοὺς προ' οὓς. Utrumque emendavit *Solan.* *Pag. 235. L. 3.* Τολμήσειεν) τολμῆσαι *Fl.* Vulgaræ suffragatur *P.* *L. 4.* Δ' αὖν) γοῦν *O.* *L. 7.* Ἄν' ὥστε) ἀν' inferui ex *O.*

Deerat in edd. l. 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. O. l. 13. Τῶς) Sine articulo O. *ead.* καὶ τὴν ἰππάδα) Non habet *Fl.* nec O. l. 16. col. 2. Διήρητο) Male διήρητη ed. Cler. *Pag.* 236. l. 1. Ἐλέγχοντα) ἐλέγχοντα *Fl.* l. 2. Μικρότητα) σμικρότητα O. l. 11. Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Δίδος) Δίδος παῖδες omiffis ceteris O. l. 12. Προκαθεδεῖται) προκαθίζοι *Fl.* item marg. *A.* 1. Vulgatae favet *P.* l. 20. col. 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus.* *Pag.* 237. l. 1. Καθιζόντων) καθιζέτωσαν *Fl.* l. 2. Εἰσαυθῖς) ἐσαυθῖς O. *P.* *ead.* Δε) Abest a *Fl.* adeft in aliis & *P.* l. 3. Χρῆ) Deest in O. l. 6. Διανομάς) Bis O. *ead.* Πού τὸ νέκταρ) Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἰ ἐκατέρωθεν; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. l. 9. Κατασιώπῃσον) κατασιώπῃσον O. *P.* l. 11. Συνιάσιν) φωνὴν ξυν. O. l. 12. Πολύγλωσσος) πολύγλωττος O. *Pag.* 238. l. 1. EPM. Εὐγῆ) εὐγῆ EPM. *Fl.* l. 8. Ὅπόταν) ὅτε O. *P.* Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἡπειλοῖς) ἀπειλοῖς O. *P.* Ἡπειλοῖς *Fl.* Ἡπείλης edd. cett. l. 15. Πεπεδημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. l. 16. Ἀπάντων) τῶν ὅλων *Fl.* *ead.* Λόγων) Deesse in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deesse in O. *Pag.* 239. l. 4. Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat *P.* *ead.* Ἀκουσέσθαι) προύσσεσθαι O. l. 6. Ὡς Ἐρμῇ — πρὸς) Ὅστω haec verba omiffa in O. ab alia manu in marg. repofita vix leguntur. l. 9. Μεν) Sic O. & *Fl.* recte. Μεν edd. vulgo. *ead.* Τε θεοὶ) τε male abest a *Fl.* & O. l. 10. Πεπαρρόνεται) Ex emendatione *Solan.* Πεπαρρόνεται edd. priores; cum O. & C. l. 13. Ἐθέλοῖς) ἐθέλης O. & marg. *A.* 1. Ἐθέλεις *Fl.* l. 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσι O. l. 15. Σύνοτον) ἐπίτομον O. & marg. *A.* 1. *Pag.* 240. l. 1. Εὐκαιρον) εὐπορον O. *P.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀρξομαι) EPM. ἀρξαι δ' οὐκ ἰσχύει. ZETΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque person. omittit *P.* & *Fr.* Cett. EPM. ἀρξομαι, non reperito ZETΣ, pessime. Ἀξομαι pro ἀρξομαι L. Ἀρξαι etiam marg. *A.* 1. l. 3. Ὑμᾶς) Restitutum ex O. *Fr.* S. Ἡμᾶς male cett. l. 7. Ἀφείδς) ἀφείς marg. *A.* 1. l. 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* *ead.* Πάνυ) παντ' O. *ead.* Ἐχειν δοκῶμεν) ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι L. H. *Fl.* S. l. 9. Δε) γὰρ marg. *A.* 1. *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με O. l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη *Fl.* *ead.* Περὶ) Sic L. *Fl.* H. S. &c. Παρὰ *P.* l. 21. col. 2. Κάφος) κάπος Ex. G. & C. & V. l. 22. col. 1. Καφηρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *Solan.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo L. VIII, pag. m. 566 f. *Reitz.* *ibid.* col. 2. Ὀμηρος Ἀθαντ') Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κρηαρήστα. *Solan.* l. 24. col. 1. Τε

βαχῶδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγῶδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιῶντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὁσφραίνεσθαι) ὁσφρῆσθαι G. P. Ὁσφρῆσθαι O. Ὁσφρᾶσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχύντος) παρᾶσχύντας Pell. *ead. Ὑποσχυόμενος* Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. &c.* Ὑποσχομένων I. Ὑποσχομένως V. 2. Ὑπισχνομένως Ox. *l. 17. col. 2.* Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπεί) ἐπὶ male I. Recte, quod editum est, cett. & O. *ead. Γίγνομαι*) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abest ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θώκων edd. priores. *ead. Καθημένους)* καθημένων *Fl. male.* Καθημένον marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούρειοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξέκοπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξέκοπτο edd. [At in S. & B. 4. legitur ἐξέκοπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l. 3.* Ἄρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit Solan. Οὐδὲν ἄλλο O. *ead. Μηδὲ)* Sic P. Μη—δὲ cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl. Vulgatam* firmat P. *l. 11. Tη)* Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure notabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοῦς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *ead. Ταῦτ')* τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. *l. 7.* Εἰ λογιέσθε) ἐκλογισθῆναι O. Omisso, (ut ex signo à Solano appposito suspicor) συνεκάλεσα. *Λογίζ. P. l. 9.* Πεισθεῖεν) Ita P. V. 2. B. 2. & S. recte. Πισθεῖεν I. *Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὅλος) ὅλος male I. *ead. Σφῶν)* Omittit Th. Mag. in ἀπροβήτος. *l. 11.* Ἀτιμα) ἀτίμητα P. & marg. *A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων P. *l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte B. 1. *Fl. l. S.* Ἡμεῖς male H. P. *l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμε. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male I. *Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὸ P. Συμφέρον τι B. 1. *Fr. ead. Παρρησιαζόμενος)* παρρησιασάμενος O. —όμενος B. 2. Vulgatam servat B. 1. cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθὼς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζόμενοις ed. Cler male. Et mox ἀνίσταω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνιστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοῦς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύεσθαι) ἀναφύεσθαι Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δυγμάτων) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὖ O. ead. Ὅπόταν) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμωμ. l. l. 14. Μέν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic dedi ex O. Οὐδέν edd. priores. l. 3. Ἀκούσσι) ἀκούσσαι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλιν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσων O. l. 10. Καὶ δουλεύομεν καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Insertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινὲς αὐτῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Γοῦν μὴ ὁ Θεσεύς) σὺν P. Οὐν ὁ Θεμὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῳ βαδίζοντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδότρων O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & μοχ παρεγγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρωνα) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὦν) αὐτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης & c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerxes fuerit. Liryerfas Midiae fil. Hefychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cód. quia alioqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Καθήσθιε) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eiufmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωριζόμενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταινόμενοι esset in editis, quod ex coniectura videretur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. Ἡνάγκασε* ἡνάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. Add. *Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει* θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσώσει O. *ead. Περί*) Sic *Ald. H. B. l. 1. Fr. P. Παρὰ l. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι* τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ενον G. O. l. 4. *Εὐρίσκωσιν* εὐρίσκουσιν Fl. l. 5. ὄν) ὄν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. *Σπονδᾶς* edd. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. Ἀποσφαττομένους edd. priores. l. 9. Ὑμέτερον) Hoc dedi ex I. G. L. Ὑμέτερος edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα O. l. 12. Τιμωμένον) Sic dedi ex O. & S. Τιμουμ. male I. Fl. H. P. *Ald. ead. Ἐτ’*) ἔτι δὲ O. l. 13. Καρπουμένων) μόνον ἐπομένον G. Ox. & Coll. Μόνων ἐστιωμένων marg. A. 1. l. 14. Ἐάσωμεν) ἐάσομεν Fl. l. 15. Ἔστι μὲν γὰρ ὅς) ἔστι γὰρ καὶ ὅς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ δ. Fl. l. 17. col. 1. Κνισσᾶ) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γέννεται* γενήσεται O. l. 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. l. 9. Μέλει) μέλει male O. l. 11. Ἡ ἄλλη τινὶ) Restitui ex G. nam edd. τινί, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλῃ. l. 16. Ὡς) Infer-tum ex O. Non aderat in edd. *Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἴ γ’*) ἐπεί-τοι γε O. l. 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. Ἐξ μῦθ’) μῦθ’ Fl. omisso ἔξ. *ead. Ἐλκοντα*) ἔλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. Γεραιστῶ) Γερεστῶ I. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὡρεοῦ*) Ὡρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὡρ σου tantum discrete. l. 9. Ἀποσκευάζε-σθαι) ἀ—ζοντες Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Κρατεῖν οὕτω) οὕτω κρ. O. l. 15. col. 2. Ἡς) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. Ἐξ) *Legε* ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ὀβολούς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὅ*) οἱ male ed. Cler. *ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπίφερε lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. Εἰς) εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis iotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύνταμον*) ἐπίτομον O. l. 4. Προαναιρεῖν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναιρήσειν edd. Προαναιρήσιν Fl. l. 5. Ἀποθάν) ἀποθάνοι O. l. 7. Ἐπινοεῖτε ἄλλο) Invertit O. l. 9. Ἐτι) Ο- mittit O. l. 11. Εἰς) Non adesse notat Solan. non addens ubi

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τοὺς δύννους) τὰς δύννας edita. Correx. Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingerens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δὲ) *Quum* habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{III} *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* XI habent. *vid. fin. Scholii* praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιέτεις) Pro his omnibus *quum* tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύση) κελεύη *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς *O.* εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam *marg.* *A.* *l.* 9. Ἠκριβώκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* *l.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιῤῥημ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιεῖσθαι πολλήν) πολλήν ποιεῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βαρβαρίζων) Sic *C.* quod secutus sum. *Βερβορίζων V.* male. *Βερβερίζων* edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισευρμένως φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omisissae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στρεβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλειῖται pro καλειῖται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφῃ — ζητήματα *Hesych.* *Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec interuntur: vel quod oblique incedat. *Leg. in Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τούτῳ) τοῦτο male *Fl.* *Vulgatae* assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνῳ) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτὲ) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γαρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & *marg.* *A.* *l.* 14. Ὡς εἰ μὴ ἔχῃς) ὥς εἰ μὴ ἔχῃς *O.* Ὡς εἰμὶ male *marg.* *A.* *l.* *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξεσθε) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* *l.* 2. Ἀναδέξεσθε edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam in *verse*, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγάρου) οὐ ξυν — *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ-

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *I.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I.* V. 2. & P. & O. Nam ἢ χελ. edc. male. *ead.* Ἐφέται) ξυνέφεται marg. *A. i W.* Item O. & P. *I.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male O. & μοχ καὶ κίνημα. *I.* 12. Φρικώδη) Recte sic P. V. 2. S. & O. Φρικώδη male *Ald. I.* &c. *I.* 15. col. 2. Ἦψει) Sic dedit Solan. cum in C. fir ἔψει. *ibid. I.* 18. Ἦλθε) ἦλυθε V. prave: quod in impress. recte mutatum erat. *Solan. ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad Iov. Conf. ubi κρατερήνοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz. I.* 23. col. 1. Ἐπεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid. I.* 24. Ἄρνιου) ἀρνείου edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνιού, ego ἀρνίου. *Reitz. Pag.* 260. *I.* 5. Ἐτεραλκεί) στον ἀκλεικλῆζω κλογμῶ O. *I.* 6. Ἄκρα κέρρυμβα) ἀκροκορύμβα O. *I.* 7. Αἰγυπτιός) Αἰγύπτιος male O. *I.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξοσι O. *I.* 9. Κορύψει) Adscriptum κεραιτίσει O. *I.* 15. Ἐρμηνεύοις) ἐ—οι marg. *A. i.* *Pag.* 261. *I.* 5. Εἰ) Male omissum in O. *I.* 8. Ἐάσομεν) ἐάσομεν *Fl. ead.* Ἐπέρ) Sic recte edd. & O. Περὶ *I.* 1. 9. Ἐτεροῖον) ἕτερον P. Nil mut. *Fl. I.* 12. Ἰὼ) ὦ O. *I.* 13. col. 1. Ἐκλιπεῖν) ἐκκλίειν C. prave. *ibid. I.* 15. Τριτογενεῖ) In V. hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν quod sic in edd. mutatum erat, ut hic comparer. *I.* 22. col. 2. Ἐκπληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. Ἐκπληττόμενοι V. *Pag.* 262. *I.* 1. Ξυναπολέσαι) ἀπολέσαι *Fl. ead.* Ἐνι) Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ edd. cett. male. *I.* 6. Ἰσως) Inferui ex O. Deerat in edd. *ead.* Τι πράξαι τοιοῦτο) πράξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. *I.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz. ibid. I.* 23. Περὶ) κατὰ C. *ead.* Διδὸ) διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset; propterea hoc dicit, patebat legendum διδὸ, idque in Cod. V. recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz. ead. col.* 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδασκάλῳ. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate Codicis. *Reitz. Pag.* 263. *I.* 6. Ὑμέτερα) ἡμέτερα *Fl. ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex P. Μακρὰν edd. *I.* 12. Γουν) γ' ἂν οὖν P. Nihil mut. *Fl. I.* 16. col. 2. Ὁ ἀγοραίος ἐτίμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *I.* 18. col. 1. Ἐξ οἴκου) Omissum in editis & supplevit Solan. *Pag.* 264. *I.* 1. Ο) De-

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Iensii. Ὑποπιπτούμενος edd. priores. Ὑποπιπτούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζον G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοis) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμοιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοis iungenda sensum produnt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλαι) εἰπάλλαι) οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen hæc apposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκραγώτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφωνότερον) Forſan εὐτονώτερον. *Solan.* ead. Ἐπύχει) Restitut. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπύχει edd. l. 13. Πρώτερον) Sic *l. Fl.* & c. Πρώτερος *P.* Πρώτεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἂν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν fervarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡν) Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.* l. 15. Μετίωσι) Lege μεταίωσι. Sed sic erat in Cod. *Mf. Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. l. 7. Φ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφουσai) τρέφουσai *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δδ) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* Μέλει l. &

P. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. ead. Οἶμαι) Deest in O.
 l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχοῦσι) κατέχουσιν male Fl. l. 6.
 Ὑπὲρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπασαν-
 το marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἑμονομαχοῦντο O. ead.
 Ἀρρηνες) οἱ ἀρρηνές τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκότα) προπε-
 ποιηκότα O. l. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος l.
 l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοίρος οὖσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ
 O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασά-
 μενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ
 σέ) κατὰ σέ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγωδοί) Sic Fl. Ald. H. P.
 Fr. S. Τραγωδοποιοί l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in
 Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cert. & O. l. 13.
 Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita.
 Correxuit Solan. l. 21. col. 1. Τραγωδῶν) In ed. & C. τραγω-
 διῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μνδέν) Hoc traie-
 ctum in O. post λέγη. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ
 ποτε edd. cert. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L.
 l. 4. Ἀπειρον) ἀπειρον edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5.
 Καὶ γῶν &c.) Deest hic vers. in Ox. ead. Ὑγραῖς) θερμαῖς G.
 P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλίων) Omisit
 Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. ead. Πῶς)
 Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θρᾶκός) De-
 est in O. l. 3. Μήνῃ) Sic edd. omnes. Μηνί ex O. vult Solan.
 l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι sine τοῦτο
 Ald. H. P. Fr. S. ead. Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte
 κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρό-
 μυνον) Nihil mutare Fl. not. Solan. ead. ἰβίς) Hoc & cert. ad
 πύθικος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O.
 Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. ead. Διαφύγω-
 μεν) διαφύγομεν l. Prius cert. recte. l. 8. Ἐπαθ' ἐρήσομαι) ἐρή-
 σομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκῃς) ἀμφήρης O. Schol. & C.
 l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. ead. Πρὸς) καὶ πρὸς
 edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12.
 Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. ead. Ἡ τί)
 τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. ibid. l. 19. Τοῦτ' ἀλη-
 θές) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxuit Solan. l. 23. col. 1.
 Πρὸς) eis ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιούσι) εἰσὶ
 correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum
 servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita.
 Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O.
 l. 4. Ἀνὴρ) Non comparet in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7.
 Ἐπισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστωί εισι) εισὶ μεστωί O. l. 19. col. 2. Σκυθία) Σουθεία ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptis, in V. esse Σκυθεία, facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi, quod vel sine Codice coniicere licebat. *Reitz.* Pag. 278. l. 3. Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπῆλθεν edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Τὶς O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl. Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἄν ἄμεινον) ἄμ. ἂν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. l. Περὶ habebant cett. Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. l. 1. l. 19. col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. Solanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὼς πάλαι) πάλαι τεθνεὼς O. l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Καταφρονεῖν) καταφρόνου O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O. l. 16. Ἐφερεν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. *ead.* Ὁ) In Fl. est ἦ. Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. *ead.* Ὁ Τιμοκλῆς) ὁ Τιμόκλεις P. Ξυνοῶς, ὁ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9. ΔΑΜ.) Inferuit Solan. *ead.* Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Ἀεὶ) Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13. Οὐδὲν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τί O. *ead.* Ὁ μὴ χρήσιμον &c.) Sic G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. l. Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. δ μὴ χρεῖωδες ἦν αὐτοῖς, omisissis reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἐν esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forſan οὐδὲ ἐν voluit. l. 17. col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστούς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστούς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. *ead.* col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρνα. Solanus. Pag. 281. l. 2. Ἄν) Infert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μολιβδόυς) μολίβδου O. l. 5. Νεὼς) νηὶς O. l. 8. Δεινόν) Hoc praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀσκνον cett. l. 13. col. 1. Ω) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Ἀπῆργυνται) Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπῆργυνται ante edebatur. Solan. *ibid.* l. 17. Ἐστὶν ἀρχὴ) Post haec in C. inferitur: εἰς) δὲ οἱ τὸ τῆς πρίμνης ἔφασαν ἄκρον. Solan. *ibid.* l. 21. Εὐσιωνίσμου) Sic impressa. At εὐσιωνίσμου Ex. G. & V. Deest in C. Solan. Scriberem saltem εὐσιωνισμοῦ. *Reitz.* l. 22. col. 2. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν. Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνούσα) Ita se ex G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερρεούσης, testatur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O. l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. *ead.* Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοῖς P. Ὑπὲρ αὐτοῖς edd. priores. l. 11.

Al) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγόκοπου ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεί. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀλέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Schohion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλούσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὤραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνθαράξου G. Ἀνακυνθαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mss. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησατ' O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαίετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* Τῇ) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omiffa in O. l. 13. Τετυχηκός) τετυχηκότες O. l. 14. Ρουν) Recte sic Schol. *Fl.* Ald. P. &c. Noun l. V. 2. Οκ. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπει) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἴται) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl.* Ald. Fr. H. B. 1. P. S. Ἰδὲ l. P. & marg. A. 1 W. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καί) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅποι σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοισιν ἢ τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γαλάσιμον etiam marg. A. 1. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἰσι) Recte edd. & P. Ein male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμέ) με O. *ead.* Τυμβωρύχε) Ita rescripti ex Oκ. Schol. & S. Τυμβωρύχε cert. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cert. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνιξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἔως) ὡς O. P. & marg. A. 1. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τούτῳ) τούτῳ O. l. 3. Αποθραυσῶ) Sic edd. omnes. Α—τρ. V. 2. Ἀποσφάξω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀποτρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἅπαντες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omiffum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ONEIPOΣ) ΜΙΚΤΑΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρωμα, ὀρθρεύω. l. 2. ΜΙΚΤΑΛΟΣ) Par. inscripsit: Interlocutores Micyllus & Gallus. Bas. 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτριῦνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνειρώ) ὀνειράτι marg. A. 1 W. l. 6. Γεγώ-

νός) γεγωνόν marg. A. 1. Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ Fl. l. 5. Μεταπηδών) Ex L. & P. Ἀναπηδών edd. l. 7. Ἐχοις) ἔχεις minus recte Fl. Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὁρθρευόμενος) ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat Th. Magist. Fl. &c. l. 8. Ἀνατεῖλαι) ἀνίσχειν G. l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα Fl. ead. Προοδού ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἰν' ἐσδίνε τὰ ἄλφ. Fl. omisso etiam προοδού. l. 16. col. 1. Παιδαγωγῶν) παιδογωγῶν legabatur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato ὁ Φρίξου etiam feci δ, ut referatur ad χρυσόμαλλον· masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. Reitz. l. 17. col. 2. Πεπορικώς) Ita dedi ex G. Edita enim habebant πεπονηκώς. C. πεπορευκώς. Solan. *ibid.* l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Correxerit Solan. *ibid.* l. 27. Ἔση) ἔσει male edita & hic & supra habuisse, vix operae est monuisse. Reitz. Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν) ὑμῶν Fl. Vulgatum est in P. l. 14. Καὶ ὁ τοῦ) Ex P. illud καὶ additum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός) Ita restituit Solan. cum legeretur editum φυγός. Pag. 292. l. 8. Εἴ τι) εἴ τι P. l. 9. Αὐτὰ) αὐτὰ marg. A. 1. l. 10. Λέγον) Deest in Fl. l. 16. col. 2. Ξυγκωμάζοι) ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus: cum vero ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοῖν commutavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. Reitz. Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε Fl. l. 5. Ἀεὶ) Abest in Fl. l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 13. Μεμηχανήντα) Sic edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. A. 1. ἐπεποίητο etiam adscript. l. 14. Ἄρη) Sic edd. & P. Ἄρη Fl. l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράτους) ἀντὶ τοῦ κύρυθος marg. A. 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a Fl. l. 8. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π. MN—Σαμ. P. Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omitunt Mn. Σαμ. praeter ed. P. quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excerpta Fl. quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κάκεινον) ἐκείνον Fl. Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατ.) ταῦτα μακρῶ ἐκείνου τερατωδέστερα Fl. Vulgatam tenet P. cum P. & certt. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post ὁ Μίκυλλος in edd. addebatur οὖν ἀναμείνας. In V. οὖν ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepsit, delendum erat. Solan. Pag. 296. l. 1. Ἥκεν) Forſan ἦκα, adscript. Solan. l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. A. 1. & P. Ἄλλω edd. certt. omn. l. 5. Ἐδ' ἡδ' οὐκ) ἐβέβρωκεις marg. A. 1 W. l. 14. Πότερον) πότερα marg. A. 1. l. 15. col. 1. Ἥ

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρεϊός τι ante editum: Correxīt Solan. Pag. 297. l. 7. Καὶ τινὰ &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omīssa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abeſt φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλῆς l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀναίρου Gronov. l. 6. Σοί) Non habet Fl. ead. Τριπύθης) Sic Fl. l. Ald. H. P. Περιπύθης S. l. 11. Τὸ νῦν) τὸ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κακοιμῶσαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κακοιμῶσαι solemni iotacismo. Κακοιμῶσαι edd. cert. & P. l. 17. col. 2. Εἰξασθαι) In V. erat εἰξάτο. Impresſa addiderant ἔτι quare ego εἰξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὐν Marc. Nil mut. Fl. τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεί) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male l. 1. 8. Ὡς) Abeſt a Fl. l. 13. Προάγορτα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abeſt a Fl. l. 15. Τὸ) Abeſt a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήνιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μέγιστον l. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορίψας) ἀπορύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπετο) ἐγχερέπτετο male Fl. Quod edidimus est in cert. & P. l. 14. Δέ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε l. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus digi velint, de hominibus vero κείραςθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abeſt a Fl. ead. Εἰσῆι χεῖρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. εἰπερ εἰδόμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιασθαι marg. A. 1. l. 7. Ἡδὲ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δείπνον) Deest in Fl. l. 16. Τίς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συνείρας) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ὅδῃ G. P. l. 14. Ὁ) Abeſt artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. (sed additus in marg. Aderatque in l. & P. Et praestat adesse. l. 17. Ἀέναον) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec l. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκείνου) Deest artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἄν ἐξημμένες; vid. nott. l. 9. Ἄρτι) Deest in Fl. l. 12. Εἰσκαμιζομένου) Sic recte S. Ἐκκαμιζόμενον cett. quod Gefn. servat. Ἐσκαμιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Πάρεσκεύαας) παρασκ. male Fl. sola, l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Εἶ*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum ei in cett. *l. 8. ἔξῃς*) ἡῖς *Fl. Οὐτὼ ἔξ. P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in L. In *Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. *Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A. 1.* Nil mut. *Fl. l. 12. Χαρίτεσιν*) Ex Hom. *Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. Ἐσφόνκοντο*) Restit. ex *l. Fl. Ald. Fr. V. 2.* & Hom. *Ἐσφόνκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι*) συναναπεπλάσμεναι *Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὁ δέ*) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) ὅς ποτε edd. hac priores. *Ὅπῃ τε P. & marg. A. l. 5. Ἡδὲ που*) δῆπου marg. *A. 1.* melius. *l. 7. Ἐτι λέγοιμι*) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. Ἡψαυ*) ἡψαυ G. L. Nil mut. edd. *l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχην* Graev. & sic marg. *A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάρικα*) Sic dedimus ex V. & G. Nam impressa prave *λακονική*. At *Λυκαρικὴν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμωνα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμιοῦν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμίου S. & Amst. l. 11. Μὲν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων — περιλείχον*) καὶ νῦν ἐκείνος ὁ τῷ ρ. περιβεβλημένος π. G. Nil mut. edd. *Καὶ νῦν ἐκείνος* etiam marg. *A. 1. ead. Πινναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. re-θε. Πινναρὰ Fl. l. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Ὑακίνθου*) ὑακίνθου *C. Pag. 311. l. 3. Προσιόντα*) Nil mut. edd. *Προσιόντα Gronov. l. 9. Ἀνελεῖν*) ἀνηρτήσιν G. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *ead. Αὐτὰς*) Sic *P.* aliaeque quaedam. *Αὐτὰς I. l. 11. Ἀμόρφους*) Ex *Cod. P. Ἀμορφοτέρους* edd. priores. *l. 14. Κτέρας*) Sic *Luciani* edd. *Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προσιδῶς*) προσιπῶν *Pell. l. 11. Προάγει*) προάγη marg. *A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι*) Constans lectio. *Pag. 313. l. 4. Οὐτε ὄσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex. Fl. l. 7. Ἥλα-λάγην*) ἡλλάγμην marg. *A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.*) Sic *Coll. & Fl. cum cett. edd. habere* notat *Solan. l. 14. Ὀλίγον*) ὀλίγον *B. 1. l. 15. Ἥκειν*) ἥκων *Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*) ἀπάγχομαι *Fl. l. 5. Ἐν*) Sic edd. ὅθι. *Ἐπ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. Ἀοικὸς*) ἀοικντος *P. ead. Ἐξεργάσονται*) ἐξεργάσονται *Fl. male. l. 12. Ἐν*) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte οἷς καὶ *ζητῶν*, quod etiam legebatur in V. *Οἶκον* emendant *C.* quod recepimus. *Solanus. ibid. l. 18. Ὅτε*) ἔτι edita. Correxerit *Solan. ibid. l. 21. Ὡ τὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τὰν* vero edd. *Luciani & Aristoph.* Sed *Τὰν* rursus in *Lucian. Icarom.* non longe a *pr. Reitz. ead. col. 2. B. τὰν*) Lege *E. & τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δι) Abest a *Fl.* l. 2. Μὴ δὲν) Restitut. ex marg. *A.* i. l. *P.* Μὴ δὲ edd. priores. Μὴ δὲ *I.* l. 4. Εἶδον) οἶδον male *I.* *Fr.* *Fl.* Recte prius *P.* *B.* *H.* *S.* *Pag.* 316. l. 7. Τάληθῃ) τάληθες *P.* l. 8. Ἀμελέτητος) Et sic esse in *Fl.* *Fr.* ac *I.* not. Solan. l. 13. Ἦγον) Restitut. ex *Mf.* Graev. & *P.* & marg. *A.* i. ἦδον edd. anteriores. Ἰδὼν *Palm.* nescio unde. [*Ἰδὼν B.* 4.] l. 15. Ἐπιδείξατο) Et sic *Fl.* cum cett. l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν) Huc retulit hoc Scholion Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταῖρον esset relatum. *Pag.* 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα *Fl.* l. 6. Τῆρ) Sic edd. excepta *Fl.* quae περ, cum marg. *A.* i. l. 7. Ἐχρη) χρῆ *Fl.* l. 9. Οὐδὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν) καὶ σolum *Fl.* *Kān* ἐν Schol. Vulgarum tuetur *P.* l. 5. Ἀποδυσάμενος) Sic recte *P.* *S.* Ἀποδυσάμενος cett. male. l. 8. Ἐρ) σὺν *Fl.* l. 17. col. 1. Καταγελᾶς μου) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, καταγελᾶσω σου, & μοχ καταγέλασα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C.* se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz.* *Pag.* 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgarum servat *P.* l. 4. Ὀπιεν) Restitut. ex *Fl.* nam ὀπιεν cett. l. 5. Ὀρᾶς) Ex. *P.* & *L.* sic dedi. Ὀρᾶς edd. omnes. l. 6. Συνεγεγκουσάν) συνεγκουσαν *H.* Ceterae quod edidi. l. 20. col. 1. Κενταύρω) Cum in *V.* esset κενταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse: Perit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.* *Pag.* 320. l. 1. Οὖν) γοῦν *P.* l. 6. Διοσκύρω) Sic edd. omn. Διοσκύρω *Coll.* l. 10. Δ') Non habet *Fl.* ead. Καταριθμῆσαι) καταριθμῆσαι *G.* Nil mut. edd. l. 15. Σοῦ) Deest in *Fl.* l. 16. col. 2. Ἐποσταλῇ) Ita pro vulgato ὑποσταλῇν dediit Solan. *ibid.* l. 17. Πρὸς) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit, quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz.* *Pag.* 321. l. 2. Αὐτῶν) Abest a *Fl.* l. 5. Ὅ, τι) εἰ τι *P.* Ὅτι *Fl.* *Pag.* 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν marg. *A.* i. ead. Τὸν) τὸ male *I.* l. 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ male *Fl.* l. 15. col. 1. Σὺ δὲ) Rectius Codices σὺ δέ. Editā ex *V.* οὐδέ. Solan. *ibid.* l. 16. Τὴν) τοῖς edita. Correxit Solan. l. 17. col. 2. Ἀλλὴν τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. Solan. Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a Fl. l. 6. Ὡς ἔχοις) Neque hoc habet Fl. l. 9. Κατεχалаζήσας) κατεχалаζώσας male Fl. l. 11. Οὐτε δὲ συνοφάντην) οὐδὲ συν. Fl. l. 12. Διορύξας) Sic P. Ὀρύξας cett. l. 15. Τοσαύτας) Sic P. cum P. & L. Τὰς edd. cett. & G. ead. Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in G. L. P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. Solanus. Pag. 324. l. 3. Κρομύων) κρομύων Fl. l. 7. Παραβήγοντες) καταβήγοντες Fl. & marg. A. i. l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει P. & marg. A. i W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. Ἀσιτίξ) τὴν ἄσιν male P. l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην V. Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic P. Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυαγια marg. A. i. l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. Solan. l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit Solan. Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος Fl. Vulgato favet Th. Magist. l. 3. Καταλυθεῖς) καταδύθει P. Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει G. Καταδύσης tantum marg. A. i. Γραμματιστῆς βλέπται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων G. & marg. A. i. l. 7. Τινὸς) πότε P. l. 10. Μὴ δὲ) μηδὲ P. l. 13. Πάνν) πάντῃ P. & marg. A. i W. l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit Solan. nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας G. ead. Ἐπομένους) ἐπομένους I. male. l. 13. Ἐνένοισ μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς P. Sed τούτοις non habent cett. quare id sustuli. l. 15. Οἶους ἢ) οἶους δ Fl. Οὐς ἢ I. Vulgatum exhibent P. H. B. S. &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσού) ἐκ χρυσοῦ G, P. P. Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male P. ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον P. P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπτηλον male. l. 7. Μυῶν) μυῖων edd. priores. l. 14. Οὕτως) οὕτως marg. A. i. ead. Κολοσσιαίῳ) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae Κολοσσιῶν. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta I. & V. 2. quae δείγματα. In Cod. P. δήματα. Marg. A. i. δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων Fl. l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit Solanus, cum legeretur Πέρσαις. ibid. l. 19. Πάλιν) πάλιν legebatur in edd. quod ego mutavi. Reitz. Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλέγομενοι marg. A. i. l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ Fl. l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον Fl. l. 10. Ἄλλον) ἄλλος Fl. & L. Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρται τῆς τομῆς τῆς ἐπ' αὐτῷ) Nil mut. edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐκτ. ὅλ. τι. G. l. 10. Πρασχρού

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excepta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. 'Ως) Omisit Fl. l. 16. 'Εμβάδων) Sic Fl. T. P. &c. Καθόνων P. Pag. 332. l. 2. 'Εδίδαξας) 'Εδίδαξα marg. A. 1. l. 4. 'Οπότε) 'Ότε P. l. 6. Τούτον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. 'Εμμετρημένος) 'Εμμετρημένος Fl. l. 12. 'Επιτηδεύετε) 'Εννοείτε marg. A. 1. l. 14. 'Όγς) 'Ό Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχορυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) αναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. 'Αποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. 1. l. 8. 'Αποπίνων) Sic edd. omitt. 'Αποπινούν Graev. 'Υποπινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. 'Υποπίνων volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς αἰφῆς μέρος) θάτερον — μέρους Fl. l. 4. 'Επὶ) περὶ male Fl. Recte cert. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cert. 'Επὶ S. l. 10. Κλεῖθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. 'Ανασπάσασθαι) ἀνατέτρασθαι marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. P. S. T. l. cum V. 2. l. 16. 'Οπόθεν) ὅθεν marg. A. 1. W. Pag. 336. l. 2. 'Α) 'Ό Fl. l. 6. 'Όλος) ἄλλος non male Fl. ead. 'Εἰδε, αἶμα) Sic G. P. & marg. A. 1. Ἰοῖμαι abest in edd. l. 7. 'Όλος) 'Ό Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. 'Ιππῶνα) ἵπωνα Fl. Ex minuscula. Cert. l. unciali, ac si nomen viri esset, & sine accentu in med. ἵππον L. ead. Ἄλλως π') Delevi cum Solan. illud γε, et fierat in omnibus edd. l. 11. 'Ω-ῶν πεν ἐχθ.) ὡ-ῶν πεν ἐχθὲς ἐλέγχετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. ead. Ἄπειμι ἐχθ.) ἐχθ I. H. Fl. B. &c. omisso ἄπειμι. Sed P. habet quod edidi. Ham G. & P. l. 8. Περιέμι) περιεσείσμαι marg. A. 1. l. 12. Κατέπιβουλεύομαι) Non legitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. I. & marg. A. 1. Διαγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9. Τούτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. 'Επὶ) Et hoc esse in edd. omitt. not. Solan. l. 11. Ἀπέντα) Sic Fl. &c. omnes. Κατακλιπόντα I. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cert. edd. l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζώδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζούφιον in V. Pag. 339. l. 4. 'Ονειροπολεῖς) ονειρώττεις L. 'Ονειρώττεις marg. A. 1. W. l. 5. Γαῦν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὐν I. & P. l. 9. Μοιχομένονη) Omisit Fl. l. 10. Ὁ Μίκυλας) Et hoc abest a Fl. l. 13. Πείσομαι) πείσεμαι Fl. In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιούτῳ τι πείσομαι. l. 14. 'Εστι) ἔστο I. sola.

A N N O T A T I O N E S

I N I M A G I N E S.

Pag. 1. l. 1. EIKONES) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradarae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURB. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostender, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneæ, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspm Pantheae Xenophontae amatorem laudabat, apud Philostr. 524 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΤΚ. ΚΑΙ ΠΙΘΑ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπαρχον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαρον*. SOLAN. Idem esse, legasite *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, absque *τό*.

ead. l. 6. Περὶ γὰρ) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concrecant, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elfner. haec Luciani asserens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶπες. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantalī filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhuis in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρὰς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, ut etiam Betzæ. Mallet ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpretes, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Obsopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. Σάμα δεινῶς βλάσιν, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρὰς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καλεῖν posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pisid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον εἰ-

πεῖν Ἑρακλείαν τὴν λίθον, Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέρην ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravam fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου ποιεῖται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosaе, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιπούσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ κτεῖ Διὶ εὐχαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκῆτος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολὰ εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶμι) Attice pro οἶν, quod in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὁρῶμαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσαι, audies. Et v. 60, ἐκπνέαναι, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναῖκα) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus eversa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μονωδία ἐπὶ Σμύρῃν, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπεὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam, Vid. La Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. Ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & 'Εν Δ. VI. SOLAN. Et si permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σόστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnatum illum, quisquis fuerit*. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis appareret. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 14. Αὐτὸς) Lege οὗτος, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploia* a Cnidii nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris simulacro effingendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contextuit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πραξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat Ἰπ. Εἰκ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μύθον) Historiam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN,

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνῃσι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. Fl. autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen fortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμνας nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέήσει) In omnibus legebatur δέηση. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέηση) Solan. Δέηση corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δέησειν conicere. Quamvis autem δέησει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἴῃ, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σύ γε — οὐδὲν ἴσως δέηση τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epict. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίση, οὔτε ὀψοποιῶν δέηση, ubi manifeste est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δέησει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπελογίας σοι δέησει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδὲν γὰρ δέησεί με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δέῃ, *nihil opus erit al. art.* Eoque sentu absoluto & ego accipio, credo, que esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἢν δέῃ & c. 47, καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλά σοι καὶ καθαγαίων τάχα δέησει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδὲν δέη-

την, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησιν. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. BOS. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἰαπαὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent, Quorum statuæ, quamvis ceteroquin pulcherrimæ, oculis sunt quasi mortuis, nēdum ut ad tantam artis peritiā accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Λεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σμυδὸν καὶ λελε. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quæ verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturæ. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν ἀν-γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κυθρῷ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω, i. e. staturæ vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, ætatis modum. Obsopoeus, ætatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatæ distinctionem retinere, an praeceuntem Gesnerum sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admittentis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosii versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκῆι) Post hanc vocem in Anglicano Cod. το
λύ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Iunt. vero Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνωρ) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag.
c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandrae illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν οἰκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναδήματα μὲν Κυδίσων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπότε μιν ἀδελφὴ, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Πανέστην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Πανγκάστη est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae *Campaspe* scribitur ap. Plin. 35, 10, f. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Hardūinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Πανγκάστην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Ῥωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in *Ἡροδ.* c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davil. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2. Maius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius: *Vult Noster, Homerum ita res descri-*

debe, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸν ζωγράφῳ comparatur apud Athenacum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστὸν τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradidit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod. perperam censuit Gisb. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα καλαινέφες ἐξ ὠτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τὲς ἐλεφάντα γυνὴ φοῖνικι μίηνη — Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μίανδρην αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιητῆς) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicor ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eik. c. 26. Apud Pindarum certe παιδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obflare videtur huic emendationi, quod poetam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsitan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρήδεν, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀνθ' οἷν τὲ πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contrulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Ἀπᾶσαι) Omnes edd. ante S. hic prave δ' πᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπως αἱ χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτεσθαι de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῳ τραχίλῳ Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Gratas in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶτ, πρόσσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρτῶν περιχορεύει δέκας ex Aristaen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum *Lucian. Vol. VI.* B b

esse, a συνείλω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendum iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ. omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gesneri, verba νῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΑΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΙΘΑ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphyliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σάφρων, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. ΠΑΝΤΗΕΑ ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invdiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciēt L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ὁμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus superfit locus. Confule Dion. Cass. 57. Et Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντανῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς ἑαυτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἠκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniatur, εὐ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. malletm εὐ εχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice εχούσας, ἴσως, adscriptit. Vide not. ad Ἐνυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἠκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἠκουσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλκῆς εὐ ἠκοντας. V, Ἀνδρείας εὐ ἠκουσι. XIV, 26, εὐ ἦκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἔνεκα. Emenda igitur Hefych. apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐ πρᾶττων. Legε εὐ ἦκων. L. BOS. Recte hanc phrasin ἠκούσας pro εχούσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiiciat. Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetissent. Εὐ ἠκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ρῆσιν inspexerit, ille non optime eam convictam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίας συνόν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅπως αὐτὰ ὅρος) Ἀρετῇ (sc. κακῶς μνηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπείᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις.

ὁπρὸς ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temporantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπρὸς ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπρὸς ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπρὸς ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμειψάσαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβῆς, factum est μοιτᾶρ, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmas. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Sicularum μοίτῳ, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarent, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciphr. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσμεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῶιον, ἐὰν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐδ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶιον, αἴκε δύνῃαι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctoribus

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῦτον* coniectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῷ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria αἰεὶ δύνῃαι, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφεῖον μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim Homerica utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μάλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἀνείρηκε. Sic Ms. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene verit, inque aurem blande se insinuans. Est enim παραδύσσαι blande & latenter subire, se insinuare. Pro quo mox διαδύσσαι c. 14, καὶ ἡ κηρὼ ἐπιφράζει τὰ ὄτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραβύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. Il. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραβύμενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύσσαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admitrant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύσσαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύσσαι ad intimā usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύω violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημιᾶν ἡγῆ, ἀν μὴ παραβύσης αὐτό που. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare *παράδ.* si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδουμ.* restitui placet. REITZ. *Παραδύμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W. etiam Mff. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset; monuissetque, *ἄττα* esse *quaedam*, *ἄττα* vero pro *ἄτινα*, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅποτεν δὲ τὸ καλὸν ἐκαίνο ἤδη, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκαίνην ἅπαντα. Vehementer illud *τί ποτε* turbat. Suspicio *εἰ ποτε*. Tunc certe, si unquam alias, filere oportet *Halcyones* &c. IENS. *Τότε δὴ τότε*) In omnibus fere legebatur, *τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα*. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius; *εἰ ποτε* legere iubebat, sed de *ταῦτα* nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: *Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c.* Certe in L. & B. 2. recte legitur *τότε δὴ τότε*. SOLAN. *Τότε δὴ τί ποτε*) Non concoquo illud *τί*, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, *ταῦτα* satis commode positum videtur. Cogitabam *αὐτῇ*, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil auiam sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit *ταῦτα*, ut alias saepe, pro *διὰ ταῦτα*. GESN. *Τότε δὴ τότε*) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio *ἐμφάσεως* causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan. Plut. 348, Ἐν γὰρ τις ἐν κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, *τί ποτε* stare non posse, & *εἰ ποτε* non absurde comiecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

nerus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus
 dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgatam exhi-
 bui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην) Vide de hac locutione notam
 Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. Τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad
 fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus
 Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN.
 In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀρίστῃ bene ha-
 ber. Sic δάκρυα ἀφίενται Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster
 infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίσις. Achill. Tat. I, p.
 3, ἀφίσειν βοήν. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum an-
 tea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art.
 poet. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI,
 cap. 5. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχρονεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas,
 παρεστήξῃ γὰρ, (adstabis enim.) Sic interpres vertit. Quomo-
 do legerit, nescio. Forte legendum est παρεξέστησῃ, a παρεξί-
 σταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu feras*
tan. PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἶδ' ὅτι) Comma, quod ante ὅτι erat, post il-
 lud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine
 commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν
 ὑμεῖς, εὐ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciph. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν
 ἐκείνης ἀμείνον εὐ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergk aliud ex De-
 mosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Ari-
 stoph. Plut. 182 - 3: Μονότατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὐτίος καὶ
 τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἶδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὄντα) Conf. infra Pnt. c. 22. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ) Ὑπὸ correxerat Solan. & Scholio
 ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile vi-
 detur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia
 sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scri-
 bentis arbitrio pendent; eius orthographiam non muto, nisi
 Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe
 hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam,
 sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirent. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & insulsa est versio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφρονία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωνκα, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesis posita sunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep. imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine signa, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Mf. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obsopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 23 f. dixit. *ἑὺμπαυτες, ἐν τῷ μέρει ἑκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λάϊον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint *δευσοποιδὰ φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quint. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἐστ' ὅ, τι ταιούτων ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρη μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, ὅτι id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrum scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. ὅ, τι) Bene Iens. vel per se, vel ex *Par. ed.* vidit sic scribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις post οὐκ ἐστὶ sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, οὐκ ἐστὶν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noster supra Demon. § 10, καὶ οὐκ ἐστὶν ὃν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν. Ne plura in re manifesta asseram. REITZ.

ead. l. 11. Παιδίας πέρη) Corrige *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operatum tantum fuisse illud *παιδίας*, patet ex Bened. versione,

quae disciplinam tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst. ed.* recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in *Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην*) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Ausonii, ad quod vide *El. Vinerum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Ἀσχυρῆς) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρεσ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B. Harpocratio etiam v. Ἀσπασία*, a Menagio emendatus ad *Diog. l. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.*

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle. SOLAN.*

ead. l. 6. Ὅσφ) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere ὅσοι. SOLAN. Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius Dial. καὶ αὐτὴ ἐκείνη — ὅσω μὴ ξύλου — πεποιήται. Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ὅσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.*

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diodorus Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δὲ ἦν αἰτίαν ὀνομάσθαι Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo positum*: sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10*, non sine causa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Ἀττικωτέρως legitur in *Mss.* οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων.

ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἄξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαύλου. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, αἶτ, ἐπὶ τηλικού κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκασιν οὐ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαῦλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producarur testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προβέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Σαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προβέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpreter: Porro Milesiam illam *Aspasiā*, cum qua *Olympius*, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προβέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγγράφητο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἔστι) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim existebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis.* Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ᾧ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ᾧ Λυκίῳ, ἀνακρίσθω ἡ εἰκὼν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τοῦτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἔστιν cufum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praetermissi ineptissimam huius loci vulgaram proponere interpretationem: nam ne inspicere quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἔστω mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod frequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

(*Pag. 22. l. 5. Θεανὸν*) De hac Theano Pythagorica Menaeus quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς, ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphy. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polyaeum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eύν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoria se didicisse illic profertur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὸς δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capituli versibus, fragmentis Sapphus inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ, Ἀνκίβε, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτὴ. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακείμας vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constitutendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diapnosoph. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδράσιν. IENS. Ἀνακείσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: *Ponitur ad patrios barbara praecida*

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit*. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphī poneretur*. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

ead. l. 12. Ανακείδω ἢ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πῖναξ τις ἐμπροσθε τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum Iensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Et si reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Mf. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πίλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεανῶ) Homericam hanc induci a Luciano existimo; quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avernisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. II. E, 70, Z, 298, Λ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad II. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenor's filio: Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανῶ Ἰσα φίλοισι τέκεται, χαριζομένη πῶσι δ'. Arctae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρονα) Homer. in Odyss. saepissimo. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσα) Conf: supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποΐαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πρᾶγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποΐα, οὐ λαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphr. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem assert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Uritur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epiet. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποΐᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποΐων αὐτοῦ λαθόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου Ἀτῇ) II. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἀτμ) *Ate* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quam interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιώτερα) In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτεραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιώτεραν omnino legendum, translata v. litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιώτερα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιώτερα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, literam v, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulisse : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μὲν.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, I, 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea* : neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator confue-scit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait : Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγῃς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἶποι, χρυσεὴ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina ; de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia ; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389 : Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, οὐδ' εἰ χρυσεὴν Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atridae

non ukorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesariaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrat, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsisse Lucianus εὐδαιμον κτήμα, ut infra Tox. c. 62 amicitia vocatur κτήμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parafit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτήμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτήμα γυνή. Sed nec ob rariorem ulum vox quaeprimam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesaurο. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesaurο illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκρίσσωτος. Bis Accusf. c. 2 post med.

Ἀκροχειριασμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph. Ἀκροχειρισμός.

Ἀκωμωδότης. 1. Ver. Hist. cap. 2.

Ἀμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.

Ἀμφιβόσκομαι. Tragopod. a fin. v. 31.

Ἀναρραψιδέω. Ion. Trag. c. 14 p. med.

Ἀνεξέργαστος. Fugit. § 21.

Ἀνίχνευτος. Amor. c. 35 m.

Ἀντιμαίνω. Dialog. Mer. XII m.

Ἀντισυμποσιάω. Lexiph. c. 1.

Ἀντιφιλοσοφέω. Bis Accusf. c. 21 vers. fin.

Ἀπανδρῶ. Amor. c. 26.

Ἀπομυκτίω. Dial. Meretr. VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hesychius agnoscit μυκθίζω, & exponit μυκτηρίζω χλευάζω idque loco Luciani apprime conuenit.

Ἀπονεκρόμαι. 2. Ver. Hist. c. 1.

Ἀπροομιλῆστος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.

Ἀσυγγύμναστος. De Parasf. § 6.

Ἀχλόητος. Ibidem c. 11. (Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀόχλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. & c.)

Δ.

Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)

Διαβρεχής. Tragopod. non longe a fin.

Διελλαμβάνω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.

Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.

Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*

§ 13, de vitibus, singulis men-
sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαμψίδαλος. *Lexiph.* c.
10 m. Sed in Ms. Wittiano
diserte legitur Ἐγκαμψικη-
δαλος. Verum & hoc caret
Steph.

Εἰράμαγμα. *Philopat.* § 20.

Ἐκσεῖω. *Timon.* cap. 43, id-
que corruptum censet Tan-
Faber: (Sed probat Hemst.
ex Plutarch. Arr. Epist. &
Chrysofot.)

Ἐμμελλος. *Cynic.* c. 5 m.

Ἐμμετρημένος. *Gall.* §
27, de hoc vocabulo vide
quid sentiat Graevius p. 886
edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
§ 13.

Ἐμφδέγγομαι. *Eunuch*,
cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
regr. c. 24 p. m.

Ἐνασχημένω. *Icarom.* c.
21 m.

Ἐνεργοβατέω. *Philopat.* c.
3 p. m.

Ἐνοινοφλύειν. *Lexiphane*, §
14 pr.

Ἐντερχίδιος. *De Parasf.* c.
42 p. m.

Ἐξαβλος. *Lexiph.* c. 11. pr.

Ἐπικαταδέω. *Afipo*, c. 16
m. & 34 p. m.

Ἐπιρραβυμέω. *Bis Accusā-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
sumus restituere veram suam
vocem Hesychio. Quis enim
dubitet, quin, cum apud eum
legitur, Ἐστιαρχος, οἰκουρὸς,
οἰκοναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
χος. Idque cognominis Iovi
haud inconcinnum. Vel, si
malis, Ἐστιούχος, qualis vo-
catur Ceres Euripidi in Sup-
plicib. v. 1.

Εὐδαίμωνημα. *Imag.* c. 22
p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
quod ἔχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλάκω. *Hippias*, c.
8 pr.

K.

Κακοςύνθετος. *De non tem-*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
συνθεσία habet Hesychius,
perque id exponit τὸ, Κα-
κορραφία.

Κακοτεχής. *Ib.* c. 10 a. m.

Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.*
XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c.
1 post med.

Κλεψίχολος. (nam sic le-
gendum, non, ut vulgò, κλε-

ψυχολος· quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In O-cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Λαλησδιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτούφης. *Amor.* c. 41 pr. M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. *Μαννάκιον* ex Theocriti Scholiaste profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Iove Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγώω. *Advers. Indoct.* c. 9 f.

O.

Ὁξύστρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fidum.

Ὁφθαλμόςσος. *Lexiphan.* cap. 4.

Lucian. Vol. VI.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*, c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusf.* c. 31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδάρητας. *Tragopoda-gra*, v. 267.

Περίανδρος. *Lexiph.* c. 1 p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάσχος. *Philopat.* c. 25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v. 118.

Πολυμάχητος. *Cynic.* c. 8 ad fin.

Πολυστένακτος. *Tragopod.* v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.* c. 37 p. m. Sed in Excerptis Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag. cap.* 52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum Praec.* c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accusf.* c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Parasito*, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c. 16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προεκχέω. *Pseudolog. cap.* 4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem. cred. Calumn.* c. 8 a. m.

Προεξέρχασθαι. *Ibid.*

Προεπιξενώω. *Bis Accusatio*, c. 7 f.

Cc

Προβρυλλέω. *Patr. Encom.*

c. 1 pr.

Προκενύω. *Pseudomanti*, c.

13^a a. m.

Προπειθεῖν. *Ibid.* c. 17 f.

Προπαρίζω. *De Salt.* c. 61 f.

Προσαναγράφω. *Macrobius*,

c. 9 m.

Προσανάκλisis. *Amoribus*,

c. 31 a. m.

Προσαναργάω. *Philopseud.*

c. 11 p. m.

Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*

regini, c. 43 pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnal.*

c. 7 p. m.

Προσωρεύω. *De Gymn.* cap.

25 f. vel 26 pr.

Προταμιένω. *De Satione*,

cap. 61 f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c.

12 a. m.

P.

ῥησιμετρεῖν. *Lexiph.* § 9 f.

ῥικνύω. *Ibid.* cap. 8 f. Sic

quidem Bourdelotius legit

pro ῥικνύω eaque emendatio,

quantum ego prospicio, est

certissima. Verba ergo Lucia-

ni (sive Lexiphani) sunt, ἐρ-

ῥικνύτο συν γέλωτι τὴν ὁσ-

φύν. Prorsus ita ῥικνύσθαι

exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν

ὁσφύν φορτικῶς περιάγειν

quemadmodum id notat So-

pingius ad Hesychium, ubi

ῥικνύσθαι exponitur διέλ-

κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-

φέρεσθαι κατ' εἶδος.

ῥιναυστέω. *Ibidem*, *Lex.* §

19 m.

Σ.

Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.

Συμπαροξύνω. *De non tem.*
cred. Cal. § 27 p. m.

Συμπερίειμι. *Lapith.* c. 16 f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.

Συναναγρέμπτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.

Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.

Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
pr. iterum *ibid.* p. m.

Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.

Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.
4 pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
po, c. 11 f.

Συνεπιστέλλω. *Chronosel.*
c. 13 m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.

Συνναύται. *Pseudom.* c. 56

f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-

ναυθλοῦμαι, διαπεραιούμαι,

ap. Hesych. quo & ipso caret

H. Stephan. Mendose tamen

vel sic apud Hesychium. Le-

ge συναυσθλοῦμαι, διαπ. est

ab ναυσθλόω, idque ab ναῦ-

σθλον, nautum. Hesych. ipse,

Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν,

ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-

νος, ναυτολογήσας. Sic nimi-

rum emendatius legas, quam

in vulgaris hodie exemplarib.

Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.

Συντυμβορχέω. *Lexiph.* c.
2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρρηκώτως. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Υ.

Υδατοποσία. *Rhet. Praec.* c. 9 p. m.

Υδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Υπερανатеίνω. *Pro Imag.* c. 13 a. m.

Υπερβρύω. *Rhet. Praec.* c. 6 pr.

Υπερεμφοροῦμαι. *Dialog. Mer.* VI post m.

Υπερψευδαιμονέω. *Gallo*, c. 20 m.

Υπερψευφραίνομαι. *Icarom.* c. 2 pr.

Υπερηλούμαι. *Amor.* cap. 1 m.

Υπερφρίττω. *Iove Confusato*, c. 4 f.

Υποδειπνεῖν τινι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Υπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Υποκρῶζειν. *Dial. Mort.* VI Terps. & Plut. vers. fin.

Υποπρίω. *Dial. Mort.* VI post m.

Υποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Υποσυγχύω. *Soloecista*, c. 10 f.

Υποφείδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Υποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII vers. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φωνικοβατιά. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

Χ.

Χλοντόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδύχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήτως ficta sint. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλεξίς, Ἀποκομάω, Ἐμβρυοδύχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχές in voce Λακκος, Ἀκροκυματώ, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obdukerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένος, Τεθαρρηκώτως, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένος, Μεμετρισμέ-

νως, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Ienius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ δέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. Ὅσῳ) Infra *Ἰπ. Εἰκ. c. 23, Ἀλεκτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f.* SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeposendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. Ἐγὼ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. *Ἐγὼ σοι, ὦ Λυκίη, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὰν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τμητὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος.* Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοι, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοι interdum pro σου poni, nec non saepe παρέλκειν. Nec etiam σοι ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοι in σου. mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἄνθρωποι τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλίη μοι παρίδω, οὔτε ἀθυρίην· & c. 38, οὔτε δειλίην, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παρίδω τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλομεν παραπομπῆν σοι. Sic idem in Toxari non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς ὀρέσθη καὶ Πυλάδην ἐνείδοντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Lati-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripsissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, *ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράμην πρὸς αὐτά*. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo directum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: *Πρὸς τοὺς Θεανούς ἀντισυγκρίνας τύπους*) Haec verba quasi textus Lucianus in priorē editione praemittebantur, & pro *Θεαινῶν*, legebatur *Θεανούς*. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerere, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fecit Scholias in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἔργον) Malim *ἔργον*. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. *κέκρυπτο* legebatur. SOLAN. *Κέκρυπτο*) Non obsecundavi Solano, *ἐκέκρυπτο* scribere iubenti. Alia res foret, si o tantum in ω foret mutandum, vel *παρασκευασμένος*, in *παρεσκευ* — in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique *παρεσκευασμένος* ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex profae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi *τετάχατο* quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, *τεθησαύριστο*. VIII, 7, *κεκόσμηντο*. XIII, 3, *πεπλήρωτο*. Ibid. I, *πεφοίνικτο*, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. *ἐπελελοίπει* no. 8 etiam *θενόμιστο* ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrum Tox. c. 13 f. ubi *συγκεκρότητο* pro *συνεκεκρ*. Adde & Zeux. § 10, *κροτάλιζον* pro *ἐκροτάλιζον* (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, *εὐδοκίμουν*, non *νῦδ*. Adde Herodian. II, 8, 16, *συνευφραίνετο* in 3, quas consului, edd. Sed ibi-

dem § 12 tamen *νῦφραίνεται* legas, idque aeque in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrunt. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προβείναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferebant *προσδεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Ὑακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βαστρήχων τῆς κεφαλῆς ἑλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὐ) *Αν καὶ γὰρ εὖ*; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὐ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Et si hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eiicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὐ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὀρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὁς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. ἔχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praeceffere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὅλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesis habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χροῖν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταῖν χερσῶν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταῖν χερσῶν, quod sic habetur in plerisque Codicibus, propter ἢ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K. τοῖν χερσῶν. Volunt utique Grammatici femininum χεῖρ fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χερσῶν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac cennies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τῶ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τῶ τέχνη) credidere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius in verso tribuerunt id substantivo χεῖρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τῶ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις &c. quia similiter τῶ τέχνη, τῶ πόλει, τῶ ἡμέρᾳ invenitur; ut vid. ap. Maitair. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus *'s werelts loep, 's moeders lichaam*, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholia. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χερσῶν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυνῶν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυνῶν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσῶν non esse poëticum, pro χερσῶν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) Lege τούτου. GUYET. Sed post inventum τοῦτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. τοῦτο, minus commode. SOLAN.

ibid. Αὐτοῦ ἀνέστ.) Αὐτόν. GUYET. Sic opus erat, si τοῦτου legeretur: iam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῶ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μὲ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῶ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obtures.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Ex addendis Graev.) MENAG. An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποίῃ; infra pag. 771, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίσῃ. (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep, X, 43, ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad ἐπιστομίζειν, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad evertendum, ad supplantandum illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere calceum os obturantem. Utrum autem Lucianus pro ἐπιστομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solarum, qui dederit, ne inambulantem subvertat. GESN. Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσῃ emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I, c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιασιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς: utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσεως) Ἐγκρίτω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκαι) Conf. infra Περεγρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* bis male Ἐλανοδίκαι uno λ exaratum; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis: sed pudet minutiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖν τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. Εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο τοιοῦτον, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἑνοῶν) Forsan πλημμέλημα ἐνεῶρον. GUYET. Forsan πλημμέλημα ἐνεῶρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod verus interpres, Obfopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνοῶρον, vel ἐνεῶρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἑνοῶν τινι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gesner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obfopoeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyetus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἱ κτον σώφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lips. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 582, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *inclī-*

nari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἵκετευσούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum Τόχ. c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρά, quod W. habet, hic fore usitatus; ut Long. Paft. III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχίλαι, (scil. δραχμαί) *a me feres has ter mille drachmas*; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiſſ. alibi apud hunc alioſque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρά iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obſtat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiat ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὐτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐκχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. pafsim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στῆσιχρον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeracum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκους) Forſan ἐν ἀντιδίκους. GUYET. Ἐν ἀντιδίκους) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύνας) Conf. infra Περεγρ. § 26. SOLAN. ead. l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλῳ τοι ποιεῖσθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Τοκ. c. 22 f. ἐν παιδίᾳ ἐποιεῖντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii-que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσῳ) Omissio μάλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἀμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐκμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelotii, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, an praestet ἀμμετρα pro ἐκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἔμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιητὰς) Horat. — *Pisicibus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.* SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο) Noranda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάγῳ Graevius) βέβηκα. L. BOS. Nisi nimis notum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caesaris, Mæcenæ, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiæ assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημι [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δέ φημι ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημι τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσει προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρσυχνεῖναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tanrae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημι, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δέ φημι σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκούσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκούσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

αὐδὶνῖσι, quam incolae de ea narrant. Similes σύγχυσις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri Her-
motimo c. 7 post m. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὀπί-
σθεν ἀνθρώπων εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκῆ-
ρατον φέρων τὸ δαῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός. Nempe διευκρινθὲν referendum ad τὸ δαῖον, quasi
verborum ordo foret, ἀκῆρατον φέρων τὸ δαῖον, διευκρινθὲν ὑπὸ
τοῦ πυρός, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς. Etenim ille, abiectio quidquid
humani a matre haberet, puraque & incorruptam atque per ignem
discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil ne-
cesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI,
pro διευκρινθὲν legere διευκρινθείς. IENS. Illud se vel pro σοι
positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, vide-
tur induxisse aliquem, ut παρῆσχηκέναι illud, de quo est in
nota Marcilii, infereret: cum praefertim non cogitaret, ἀφορ-
μὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias
στοιχεῖα, item μόρια τῆς περιστάσεως appellant, locos quos-
dam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti
possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti
Lycinum: In laudando utendum est comparisonibus; com-
parandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus
aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi
auctor, non in hypothefi. GESN.

ibid. Σὲ φημί) Vide 'Ρητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα.
529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς καλὰς ἀφορ-
μὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρῆσχη-
κέναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus
remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴν καὶ δὲν λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς
τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρ-
έσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero
addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum
vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic
verbum requiri, ut illic παρῆσχηται & ὑπολαβεῖν additum le-
gitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive
σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet con-
structio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem com-
mode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum
videtur, quia sic σύγχυσις, ἑλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gellnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: *ἐκείνο δέ σε φημί εἶδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς δέε.* & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) 'Αλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, *si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit.* Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶόν τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos *provehens*. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P: cum Graev. faciunt. SOLAN. Pag. 45. l. 2. *Εἶδέναι*) Quidam libri mendose *ἰδέναι*. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητῆς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητῆς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὁρᾶς) Ὁρᾶς ὑποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; ('Ὅμηρος scilicet) μάλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, *vides, qualibus Diis ipsum assimilavit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse *εἰκότων*, non *ἐκείνων*. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, *viden'*, quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? *quin & illis ipsis declaravit.* Marcilius pulchre vidit, desiderari *κρίττω* non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes *ἀμείνω* pro *ἐκείνων*: plane uti modo praecessit, *ἐνδὲ ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν.* Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox *ἐκείνων* servata est integra. Nempe, *μάλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε.* Aldina ed. perinde, ac reliquae; mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μάλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μάλλον δὲ καὶ κρίττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, *quin potius ipsis imaginibus*

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiore ipsi expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Patet interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex Iensii Lectt. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum *maiorem* in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑδρακίμουν) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. εὐδοκίμουν) Quantumvis Solanus iubeat ὕδρακ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ὕφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est ὕδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ἔξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπους) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων. Videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς καὶ τοῦ ὄν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque surdos: immo surditatem esse causam mutae linguae? Qui surdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro saeculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequè poterant etiam longius a se remotos, & mustitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum *Ἀλκυτ.* cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. *Τῷ Μελάμπεδος*) Cui dracones lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum deriderint. Vid. Plin. X, 49, l. 70, & quos ibi citat Harduin. Bochartus praefert Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. Τὸν Ἰφνέα ὁξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem propter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lynceo *ὁξύτερον* viderunt Menagius & Gronovius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Φινέα* nec enim aliter legitur in ed. *Flor.* IENS. (*Φινέα* omnino legendum videtur. *Guyet.*) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid. Φινέα*) W. *Fl. & V. 2.* Reliquae edd. prave *Ἰφνέα*. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

v. ead. l. 7. Ὁ δὲ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐκ [ὅπως οὐδ'] ἀν) Sic lege fortasse: *ὁ δὲ γε ἐπαινῶν οὐκ ἀν τεύσαιτό τι* &c. Cetera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & *Συγγρ.* cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. *Ἰππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κούφον ὥν ἴσμεν ζῶων* &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia.* Haec sunt versionum monstra. Redde, *equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus* &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὥς pro ὥν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit Iensius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρον &c.) Homer. II. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. II. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Ille vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀελλοπιδων) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatus quidem Homero ἀελλοπιδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — Ἰπποισιν ἀελλοπιδέσσιν ἐχέειτο. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζηὸς πον) Homer. Odysf. Δ, 74. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀπου Κύναιδος) Lege ὥς πον. GUYET. Mallem δ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Iambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano commonstratis tantum ed. Iunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, δ γούν hic legendum, cum Cynaëthus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto assentiri ὥς πον legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciphr. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρούβιον καὶ Κύναιδος οἱ παράδοιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκίῳ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2 Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: « intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arrogare, quam

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceres, παραμετρῆν ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρῆν ἑαυτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀλλαγῶν; Non ipse te remeteris hinc abiens alio? Μετρήν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν dixit Plutarch. in Apophthegm. Lacon. . . Horat. *Metiri se suo modulo ac pede*, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, *Tuo te pede metire*. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρήν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναιτείνεται, ἀκροποδῖτι ἐπεγείρων ἑαυτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρήν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ &c. » REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα ὁ οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani fatis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato ὁ οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεαῖς γε, ὡς βαλτιότη, εἰκάσα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκάσα σε. Voculam σε hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur ὁ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκάσα. Et hic σε requiritur, sive εἰκάσα σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecisse σε legendum. Est enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter aberrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commonstrata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίου Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

γο, de qua supra Ἐρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ῥ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σε) W. In impressis omnibus prave legebatur γο ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἀρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ὁ μυστίξαι) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscanti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Iστ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπερ θεοῖς) Φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνονος) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ αὐτὸ πάλιν &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξαλλείσθω) Vulgatum bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλλήμιμαι, ἀλλήμιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήμιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείσθην formarum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec profertenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poetam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ροδὸδᾶκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καταφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδδον διὰ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη κακίους διὰ τὴν δόξαν ἀπηναν-
 ατῆσθαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
 κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἡρα
 προσηγόρευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκα-
 λεῖτο· καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐξου-
 λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασ-
 φῆρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν
 ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρατι. καὶ οὗτι γε βασιλεῖς μόνου,
 ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
 Deinde recenset Menecratem Iovis, Alexarchum Solis, Nica-
 goram Mercurii, nomina & partes affumentes, & quos gen-
 tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
 trium Deum. Menander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλεὺς ἐστὶν ἑμφυ-
 χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραστῖωνες) Pendebam animi ali-
 quando, essentne haec nomina Latine convertenda ipsa quo-
 que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequa-
 tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nomi-
 num, ut Bacchium non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
 sanum, Vulcanium non amicum Alexandri, Iovianus non Elea-
 rem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
 vis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
 quisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
 nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖοι) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
 riatur, nescio. Hermeas quidem multos, Hermaeum nullum
 legere me memini. In W. Ἑρμαί, quod minime probo, quia
 nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
 tum, qui paululum mutata afflumiscent. Ego itaque Ἑρμαῖαι
 legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγόρου) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
 multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reperia-
 tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτῖους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Alcib.
 II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur ἰmagο ;
 & de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Lactant. II, 10, (mihi II, p.
 150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. Sanctum
 esse in Minoë ed. Bak. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
 geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
 vixest dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
 sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum θεωρεῖς τε καὶ θεωρεῖσθαι, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GERN. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi. illius L. VI, Segm. 51, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας δεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι τὸν ἔρωτα, σχολάζοντων ἀσχολίαν. REITZ.

ead. l. 10. Ἐγὼ ὑνόμενον) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia, quibus demonstrat, ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένος καὶ παρράλειος ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4, ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ. De περισσοβεῖν autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, deferam ad illam, verterat Obsop. Deferre propero, Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi Bergl. σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatore incessu, cum iactatione quadam corporis. Exempla annotavit H. Steph. in Thes. Interdum simpliciter propero. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 392: Ἄλλ' ἔτοιμος ἐνθὺνδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ ποδῶν) Lege ἐκποδῶν. GUYET. Et sic Stephanus in Thes. scribi iubet, quando e vestigio, statim, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typogr. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης. Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις. Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἔστησαν. Καὶ παροιμία. ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. Ἐκποδῶν γενέσθαι, φυγεῖν, ἢ ἐξαλείφεισθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι. Si adverbii more iunctim scribas, ἐκποδῶν cum Guyeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, e vestigio, verum e medio, e conspectu, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amor. c. 5, ubi ἐκ ποδῶν statim est,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ θεήρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκ ποδῶν ἄπιθε scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. 52 ἐκ ποδῶν χωρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδὸς διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scytha multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἄνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrum fere ubique, rarissime cum eo. Forsane confundatur cum adiectivo ἄλλα. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum, GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Benedictae versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestii sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labe insidet emaculanda. Ait § 1, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰομεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpres verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos. Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edito professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus. — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris c. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τομώτεραι (pergit) φαίνοντο αἱ σαι (φιλίας) τῶν ἑμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαί, καὶ τριώτερα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ δᾶττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpres, ut si tuae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera iustigant, quarum ictibus memet ocius dabo. Inscita, & a mente auctoris aliena versio. Verte, Et si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam. Non videtur intellexisse hoc in loco interpres, quid sit ἐνδιδόναι, ubi de pugnibus & certaminibus sermo est. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. m. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρέρρηγνυτο ἡ φλαγξ· ubi aliquanto melius interpretres, *postri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φύγῃ πρὸς τὸ Παλάντιον ἐχώραυν ἐξωθούμενοι τῶν ἐπιπέδων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συζηήοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδούναι πίδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσας πλαγίᾳ τῇ ὁδῶν ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελυεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδούναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uitslaten*. Quod hic vocat Noster *συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι*, id eodem prorsus modo Belgae *met den Wind uitsloopen*. IENS. Nondum possum accedere Iensianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἀμεινον οἶόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniat in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. REITZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensus mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem l. c. Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ᾧ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιπῶσα — ἔστνδ' εὐχαρίσεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πύλόγει αὐτά. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra Asin. c. 37, ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀκισίλαος ὁ ἱατρὸς ἡμιθνήτα, μᾶλλον δὲ αὐτορεκρὸν δεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελών, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur Bergl. qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, an ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Aust. c. 26. Alciph. III, Ep. 3 f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, esse prius fame contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούτουθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes auferre; hic tamen recte appellere dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Hemsterb. ibi docuit. Cui tantum addo Alciph. I, Ep. 38, pag. 174, οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ κατάραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc appulerat. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarat in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguīs. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἀξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσας) Non contemptum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea conieceram legendum, pro *διαφυλάζονται*. SOLAN. *Διαφυλάζονται*) Mallem & ego cum Solano *διαφεύζονται*. Versio Gesneri utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque enim nego, *διαφυλάττεσθαι* esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam & custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam feror. REITZ. Codici L. *διαφεύζονται* legenti suffragatur Mf. Reg. 2954. quare ita cum Solano rescripsimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud *αὐτῶν*, nisi cum *Φοίνικας* coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 *αὐτοὺς*, probante cl. B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θραπ.) Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος) *Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους*. MARCIL.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40 de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, *Κατάρχομαι μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει*. Vid. Scholia & not. Barnesii; aut adi *Ἐνυπν.* c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam farsam*. Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, priusquam caederentur, profugisse in Siciliam*. Iam hoc esse *κατάρχεσθαι*, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi, *χέρνιβα τ' οὐλοχύτας τε κατάρχετο*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII, 75, τῶν δὲ ξυσκήνων ἥδη ἀπιδόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Walfius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & exponit ἀπρητημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9, κατακρεμάννυνται*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, *μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἥδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων*. Et sic in Aët. Apost. XXVII, 40, *ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων*. Nec abs re erit addere, quae I. Elsin. ad eum locum notavit, dicens: *Βερα πηδάλια gubernacula dixisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit Grotius. *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienfes ait; — vid. ad illum locum *Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hierox. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδάλιον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicato.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκαιὸς δ' οἶα καὶ ἐπισταμέως ἐτίταινε*, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita etiam Latini gubernacula dicunt. *Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munker. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644.* Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & *Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδάλιον δάτερον ἀποβαλόντες &c.* quem cum aliis ab Elsnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Luciani ad Amor. c. 6, v. δεικνύτων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τῶν χειρῶν.* Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium aliique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut periticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέταρος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταῖριος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forfan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baiierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκύθαις ἅτε ἄξένους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Nostr. supr. Deor. Dial. XVI, & Jac. Elsner. ad Epist. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἄξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ἄξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξενος vel εὐξεινος boni ominis causa dictus est, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἄξένους esse in contextum orationis recipiendum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ira necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vidi-

fit iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖξενος appellari coepit. *Inhospit*alis itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula fati evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Πενθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθὲνδὸνα) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, Καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων συμμάχων δι' ἀχθὲνδὸνα. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθὲνδὸν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in *Antiquit. Rom.* p. 572. Etiam alios prosae scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in *Indice*. Add. *Lucian. Toxar.* h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν τοῦ φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν πού φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησεύς καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἐταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἐταιρίαν) Ἐταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casu, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἐταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres vixit subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) Ἄν ἦττης; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἦττης ἐπιτιμίων ἐστίν. GUYET.

ibid. Ἐπιτιμιον) Conf. supra Μισθ. c. 4 med. Ὁρχ. c. 4. Infra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Illud παρεσκευασμένῳ Iens. iis praeteritis passivis annumerat, quae pro activis ponuntur, vid. eius not. ad Tyrannicid. cap. 12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixerim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit, *instruendo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνός Noster supra Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut de Salt. c. 72, *δήγουσα τὴν ψυχὴν*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) Être condamné par default. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensii ad § 1, ubi hoc verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist. c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emendare iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμοι) Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὠρίσθωσαν ὁπότε ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμοι δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὁμοῦμεθα, εἰ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν; ἄρ' ἰκανός ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ φίλιος; GUYET. Mallem θεῶν ἰκανός; ἄρ' ὁ φ. In Fl. deest ἄρ' ἰκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθακλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint, quamvis iusiurandum intercefferit, vix dixeris, cuius tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17, 18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem institui ab Apostolo in Aët. V, 36, 37, unde cum Iosepho conciliari queat, vide monentem L. Bos in Aët. Apost. pag. 77, quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσιωνος exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lyfionis* dedit. Gessler. hic *Lyfionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaevisi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in Amicit. nec in Offic. Ait autem de Amic. c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore*. Plutarch. *περί πολυφιλ.* p. m. 93 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam*. De Dinia Lysonis aut Lyfionis nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνες*, infra vero cap. 15 *Λύσανος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νεέπλοντον) Conf. supra Tim. § 7, ubi repente dives vertitur, ac Solanum notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in Tox. eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομνησκων ἀπὸ τῶν πρ.) Ὑπομνησκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. Lestio, quam secuti sumus, est in Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011.

Par. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subditiuum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in Plut. & ap. Cic. pro M. Coelio. COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) Solanus *γραμματεῖα* correxerat in *I.* Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμμάτια* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere Lucianum. Alciph. loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμέραντος) Martialis: *A te venetas malo tenere rosas*. MENAG. in addend. ed. Graev. Idem notat Guyet. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴδ' αὖτις ἀποδεδημένα) Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento eius in Galateam amore sic ait: *Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κικίνοις, Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις*. Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Past. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elfner. ad Apocalypf. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & petere sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella*. REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποῖ) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀχρὶς) Negat Phrynich. p. 6, ἄχρῖς & μέχρῖς Attice recte dici, pro ἄχρῖ, μέχρῖ. Falso; si item in Luciano semper ἄχρῖ, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniuntur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρῖς significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρῖς. Et sic supra Tim. § 24, ἄχρῖς ἂν λάδω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρῖς ἂν εὐρωμεν. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, ἄχρῖς οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρῖς αἵματος. Epict. Man. c. 14, pag. 22, μέχρῖς ἂν γέννηται. Lucian. Dial. Mort. XII post med. μέχρῖς ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρῖς ἡλικίας, & sic ubique; sequente vocali. At significatio τοῦ *omnino* non tantum differt ab *usque, donec*, quin facile concilieretur ex Il. P, 599, — γράψεν δέ οἱ ὁστέον ἄχρῖς Αἰγυμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθὼν. Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρὶς vero, ἕως τέλους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις) Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκεκρότητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (l. e. Sympos. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀνάπαιστα

συγκρίτων, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκακροτημένου ἀνθρωπίνου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, *συγκακρότητο* legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. *συγκαροτέτο* legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκακρόδον) Id est, deridentes fingebant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐτραχηλίσασα) Ἐτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum; quibus *configunt* rapaces bettiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, *hamo traiectus* est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo *καθίεναι*, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμματία) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus *πεμπομένη* postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro *πεμπομένη* activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, *η* & *ν* iungendi, facilius potest intelligi, legamus *πεπομένην τὴν ἄβραν*, & ad *καθίει* referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi *escas*, *binos hamos*, dedimus, hinc *codicillos*, hinc *ancillam*. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι) Ridicule interpreturque, *iamque amore illaqueatum*; quasi nunc *βρβχος* in mente fuerit Luciano. Verte *maefactum ac mersum amore*. Et quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciph.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III; p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶσι τοῖς ὀμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα) Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore sui iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum veniebat, dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset.* Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam *τε*, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungeremur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλινδετο) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίας) *Insulae.* Nimirum tales *insulas* sive coniuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Rescensum populi — vicatim per dominos insularum egit;* ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσωνος) Sic *Salm. & Basf. 4*, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, *Λύσωνος.* Vid. nott. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gesneri versione, pro *Lyfone*, *Lysonem* rescriptimus.

ead. l. 17. Ἐξεκένεωτο) P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένεωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἂν αὐτὸς ἦν) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ.* 853. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλας γηγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτός. Interrogat, quis unquam vel legit vel audit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem litoris demovet*) metus est, ne quis *strabus* fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐτὸς ἦν) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV.

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοι αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὖτον *mutum prae metu* ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα.) *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* Ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenus modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κίλακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. E- quidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμμιτεία) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπαραμνησόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαραμνησόμενοι. SOLAN: Si omnino legendum sit ἐπιπαραμνησόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπιπαραμνησόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαραμνησόμενοι.) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἀπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπιπαραμνησόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyetus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδῶδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc esse quod edi posset*. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debibendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δῆμος.) Perperam haec antea interpuncta & versa suo nitori restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista *κτύπος ἡκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλὸς ἡράσσετο, domusque ianua exterior effringitur*: sicut pessime de Gymnasis cap. 2, *ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς*, reddidit Benedictus *in ario*, cum Obsopoeus accuratior *in aulae area*. Sequente pagina vides minime verti Graeca in illis *ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν, ut autem difuxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, *στρατηγούς* officio lictorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβελήια est interpretis Salmuriensis in pagina vicina *ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς* scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum *αὐλιον*, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *I. Fl. Fr. P.* consentire in *αὐλειον*. Obsecundavi tamen, quia sic alibi apud nostrum scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. *τὴν αὐλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην*. Ibid. Dial. XV ipso med. *ἡ αὐλὸς ἡράσσετο*. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in *πύλῃ* p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur uratur hoc loco Lucianus voce *ἀρμοστῆς*, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: *Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν.)* Ii suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & *ἀρμοστὰς* eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur *ἀνθύπατος*. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnepsippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte *ῥωμαΐζειν* facere, & non perfectam noritiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie unitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen *Μησιππος* videtur esse Laconis, sed

Μηάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμωστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμωστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulave temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso; vid. Diss. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμωστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμωστὴν ἐκάλουν: ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium utitur. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, *ad Persarum regem.*
Ee 3

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmm saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obfopoeus argumento εἰκνών. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρὸν νῆσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικάστηριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio l. Elfnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδεὶς μοι συμπαραγέμετο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyaras* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam *aliquis*, commentatores movent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seriphō*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fufius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. Τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀπὸ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν.* ubi in recentt. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac *I. & H. P. &c.* Alibi non semper huiusmodi minutiis recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδεά, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso Damon Chalcidensis, eius amicus. In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τὸν Χαλκιδεά. καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem, (aeque ut Euthydicus) amicum eius. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae*. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολασχίας p. 900: Νεὸς ἀρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπείρον. continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθαι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & c. nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὸς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰστία: haec σπείρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat Pacuvii versum, *Quid cessatis socii eicere spiras sparreas?* Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, *Spirae, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. *Spera*, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: *Ligantur plures fascies & proiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, frastile*

themonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spirae* navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reifs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum viderur, quod Fl. habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat propter vel praeterea. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππων, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aequè recte vertas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσι non esse in *navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, in *praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας ὧν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βελάνους. Tunc *boves curabans in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confusio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθῆσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. apud Ilocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, qui ad mensam sedet, non, qui in ipsa. Ap. Achill. Tat. ἰπσοῖνιτ. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod Iſocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est IN, SUPER *mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ καὶ ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλω ὄνῳ καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse ob, propter praefere, apertum ex Epiſt. Sent. XXVI, p. 102, Οὐτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρήνῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου) Vix operae foret exponere, quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristina verſionem examinare non est animus) Erasmus vertiſſe, *imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis*, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse *fractam* sive *infractam* aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari; quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινώμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς ἀνοιδούντα ἐρήνυτο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur.

ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διαιτῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διαιτοῦντες, Aldus διαιτῶντες qua Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab διαιτέω, sed διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διαιτάω

plerumque significat *vivo, verfor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discerpo*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, "Ἦν δέ τινες ἀκούτες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit *διαιτᾶν*, nempe *discernere, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκων. Hinc iudex passim *διαιτητής* dicitur, & *διαίτα* non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δέ, inquit, ἀπαθούμαι τὴν διαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δίκηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. Hic *διαιτᾶν* est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem *δεδίηται* pro *δίηται*. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (*δεδίηται* legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi *διαιτᾶν* in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari veller. Est autem *διαιτᾶν* aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, *διαιτῶν, δικάζων. καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νόμον*. Convenerunt viri ad censendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Propterea ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτούντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petaturi aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabatur; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum *διαιτᾶν* est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispa-*

here, disceptare, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schikking. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστὺ μίαν οἰκῆσιν φημι ποιήσῃσιν αὐρήξας' εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέσεις, δείξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δατιήτημαι. Quod Scholiaft. exponit, ἐπιτίθδυσσας πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositissime. Pro *disceptare, componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et An-tiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαιτηταί, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, lensium idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpret posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὴν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελείπτα, ὡς ἤκουσαν, ἦγον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαιτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διατέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Act. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda; exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνόμειν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλῖα πρεσβύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thef. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβήτης notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab la Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c. ad quae Voss. „πεντεκαίδεκα προστώτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομάτων ἀνδρῶν χ' κατastήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαίδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προστώτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται πάλιν δὲ τῶν ἰε' προκάθηται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcentii Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in Toxari, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἥν οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἤξιώσεν ἂν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥαδίας παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. Quam necum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset iam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγεννῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγεννῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Πάραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, dum deducenda, multis docet Elsner. ad Evang. Matth. I, 20; ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκα σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterī. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocīus ἀποδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Baſſ. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, *cavebunt posterī*, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, cum *declamaret* voluerit; idque forſan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id ſervavit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦσεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζευγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζεύγνυμι eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ.

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστοιμμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαΐας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exsultatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακίς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοτρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνισῶς pro vulgato Κῶων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθον) Alciphr. III, Ep. 37 pr. ἦεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθον ταύτην ἀναθήσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristae. I, Ep. 4, Ἰσπίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθον &c. affert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παίδος, ut Alciphr. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημογ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *imposstorem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

ead. l. 5. Μέμνονα βοῶν) Exstabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοσφ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

ibid. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἔκτον ἤδη μῆνα) Assumpsit ab Erasmo Benedictus sextum iam mensem adverso Nilo navigabat. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non opportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ροὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ροὴν προχωρεῖ τῷ Δάμειδι. GRON. Adverso Nilo & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenixes, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GESN.

ead. l. 14. Κηρύκειον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. ope eruere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Διχ. § 5. Ibi invenias, δε παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτῆριον ἔμπεσόν. Sed ἐμπέπτειν εἰς τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσόν, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἐπανθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν discretim scribendum, sed legitur ἐπανθοῦν in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etsi simplex πωλέω vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrium aliosque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciph. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπόλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀμπημωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusiores notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπόλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Κάνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολόμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cur Solan. varietatem quae fuerit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obf. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpunctione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, utpote qui humi cubaret, idque etiam postu: quare id comma sustuli, probe monente I. Elfsnero ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura affert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὅ κλοιὸς ἤρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. Catasta autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae; qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parui Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγωγῶν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus comode. SOLAN.

ead. l. 15. αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. II. Z, 351, — νέμεσιν τε καὶ αἰσχυα &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισπᾶσθαι haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit pilis nudati: modo aliunde etiam constat, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασθὲν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alciphtr. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν
Lucian. Vol. VI. Ff

ἀβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλανέα τούτοις ἵλεον καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμωστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμωστής; Ἀρμωστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμωστῇ. REITZ.

ibid. Συναρμωστῇ) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμωστὴν, δς ἤρμωσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμωστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdicção. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμωστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμωστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐτοῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγλὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεβί. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδὲ ἐτίμησαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διειρομένων) Narrat, cum quidam vinctorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδοντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmurienſi: *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versione Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* Δειρομαι est *quaero, interrogo.* Sed legendum ex Mſ. *δειρογομένων*, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μάλιστα πολλὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξείργασατο παρὰ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδεδῶναι. Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Seneca ep. 5, *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam diffecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Mſ. profert Graevius, lectio *δειρογομένων*. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam carenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δείρω est *traicio, innecto, implico, infero.* Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρόν τοὺς δακτύλους, *digitos inter dentes inferens.* In Pseudomanti c. 26 E. Γεράτων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς δειράς, *gruum arteriis contextis, & per caput insertis.* IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant inserta, iam cum maior illa catena diffecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *δισίρειν* *traicere*, *transmittere*; *inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *δισίρειν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν*, *holoschoenum per nares traicere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, εὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρῃς*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *δισίρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν ὕψην δισίρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte prominere, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *δισίρειν*; hic vero *eis*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam et si *δισίρω* cum Graevio substituas, tamen *eis* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *δισιρότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι δισίρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὄρῃ*. Ubi prius a *δισίρω* an *δισίρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitarit, *δισιρόμενον* passivum esse a *δισίρω*, sed *δισιρόμαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπιδῶσιν) De furibus cito aufugientibus *ἄποπιδῶν* Alciph. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὔτε) *Αὐτοὺς* adscriptum in marg. *A. 1.* non addito signo, pertineatne ad *οὔτε*, an ad sequens *αὐτῷ*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Ms. *καὶ αὐτοὺς ἂν σοὶ τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς*, ipsas tibi orationes exponere multas, & egregias. *Αὐτὸς*, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος*, *sis malus orator*, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος* & paulo ante illae membranae pro *δινησιγάμην σοὶ ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, tam bonos & generosos amicos. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἔστι*, *verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ.

ead. l. 17. Διςζηλον) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut mentione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 3: bis ter sic loquentem. Ex Lect. Ier. filii Lucianeis p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299 seqq. Οἷος δ' ἔβροτολοιγὸς Ἄρης πολέμβεδν μέτρισσι, Τῷ δ' ἑ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς καὶ ἀταρβής Ἔσπετα, ὅσ' ἑφ' ὤβησε τάλανφρονά περ πολέμιστήν. Quis metus filius Martis TERREAT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἄλλω μὲν ἂν τῷ Δάρσος καὶ προθυμίαν ἐπέβαλλεν. Alium forsitan audaciorem atque alacriorem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuere. REITZ.

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiorē arbitror, et si utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium inerat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 51, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, εὐσεῖς εἰρήνης βαθεῖας. Alia de hoc adiectiv. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιόντως) Itane vero? An terga dare sic suos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούμεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAN.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμύντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, polliceque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderis, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcum habetur, quasi mu-

tuo cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὅρμια δὲ ποιεῦνται Σκυθαί, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο) Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opusest, ut demonstrem. Vid. tamen Hom. II. A, 193, ταῦθ' ὁρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus, ut Alciphr. III, Epist. 61, pag. 428, εἰς ταῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι) Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus rueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύναιμε vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος) Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 13. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Cum Barbaros per gladium iurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. II. A. Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BROD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην) Iusiurandum Scytharum, γὰρ τὸν Ἀκινάκην, καὶ γὰρ τὸν Ἄνεμον. Tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensē significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

ian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Past. III pr. ἐπιπεσούμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἔμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπες. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Καταλαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας καταλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post καταλαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egrege autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δεκ' ἢ ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τιτές. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, ἄθλιος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ. Hic vero, ut quantum debeatur clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspiciri. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένοι τοὺς ἀκοντας) Iamduidum notatus & agni-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis velis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διαρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα iidem reddant *idque cum te met dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοᾶν, cum sit effectum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpant. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 661 ed. minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἔββα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόησέν μοι τὸν ἄνδρα Ἰαύδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamant me*, ut revortat. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκοντα) Forfan ἤρχοντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν) Oculos offerre eruentes summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elfner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἀν' ἐδῶκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀνωμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

lior. Fuit, cum in Graecis verbis pro ἀνώμοτους suspicarer ἀνω-
μότῳ esse legendum : εἰ καὶ ἄλλους σοὶ δέκα δόσῃ τις ἐπὶ πέντε
καταριθμήσασθαι, ἀνώμοτῳ, εἰ βούλει si quis alios decem ad quin-
que annumerare concederet tibi etiam iniuriato, si placet. Iuraverant
scilicet ambo, Mnesippus per Iovem Φίλιον, Toxaris per Ven-
tum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amici-
tiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώ-
μοτος est iniuriatus, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notis-
simo illo Euripideo, Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
Et ipse Noster supra c. 18, καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος.
ὦν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil
foret culpendum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollici-
tandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis iniu-
riatus; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive
παθῷ, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa
& obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I Thucydides, ὅρκῳ κατε-
λημμένος. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ
εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc huius
vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confir-
mata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum hi-
storia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri,
admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet
ἀνώμοτος iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur,
quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Lato-
nae iussit existeret. Ἡ Ἥρα γὰρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ
κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὀδύνην ὑποδο-
χὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam
monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος νῆσος est,
quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iu-
no, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui
in voce Ἀνώμοτος ita : Ἀνώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος
δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληθθεῖς, καὶ ὁ μὴ ὁμώσας. Mox addit
eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Τὰ δὲ λέοντες) Leones Scythia non habet. (In ad-
dend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσδην) Verisimilia haec non sunt: leones enim
Scythia non habet. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco
ἐπιπίπτει maxime proprium esse arbitror, beneque habet,
quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Δείρων) Vide quae post Iensium de hoc verbo
disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζάρας τῆς Λευκάνορος τοῦ βασ. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσατος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, responderat illi rex, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam operam illi rex dederat, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὥς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου; γένους, δυνάμεως; quam dives es? &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσει ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgar. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adverbii est satis obviū, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἰν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὥς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχει. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. five Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexus ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμέρον coniungitur, quam cum δείσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergo bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zenodotus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγόν) Suidas l. c. περιγαγόν. P. νερο παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicunque sumat, eum dextro pede in tergo imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide l. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόσους ἀνδύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίται &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profectio militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit quingenta millia equitum, paginae seq. fine verba haec, ἱππαρχὸν γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quinquaginta millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto crede. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχονίτις, subintellectο γῆ. GUYET. Vid. 1στ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὴν) Par. ἦ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡ μὴν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὴν disiungi, & ὅπως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμβσκενος καὶ ὁμβρωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμβσκενος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμπροτοῖς Σκύθαις ὁμβσκενος, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκύν Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. Z, 211, Ταύτης τοι γενέης τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. Item T, 105, — εἰδ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀπὸ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad A& Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrium Tim. § 20, τελευτῇ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀν ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβίοτος οὐ μετ') Delendum videretur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Basf. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genipinum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελοῖς) Suis sumibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διενέσθη) Hanc phrasin probat contra Gatakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia:

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII post med. & Deor. Dial. VIII pr. Item Sympos. c. 44, ubi διείλε τὸ κρανίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellips. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciphr. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο εἰς μέρη κατερέργατος ἐμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακταθεῖς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars τραθεῖς fuit. Sed quaenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forfan tantum παρατραθεῖς, forfan κατατραθεῖς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπίδα διηρημένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρημένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρημένος est a διαίρω, divido; διηρημένος vero a διαίρω, tollo. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισέδημεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισέδημεν ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισέδημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δέξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomaе persuasum, ut idem sentirent. Etsi enim σπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere inaeundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὃν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo;* (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐσπεισέδημεν sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἐσπειστο, — ἐξελθόντες ἀπήσαν, *interca vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt,* alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὤμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἀνεμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοὶ δοκοῦσιν ὁ Ἀνεμὸς καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθήναζε ἀπήειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciphro. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πύρρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσβρμῖσις καὶ καταγωγῇ. ἐπίδοσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἡγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emitimus. Immo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Aristophanes Λυσιστράτη pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἡγόραζον ἐς τὴν πόλιν· ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἐν ταύτῃ Graecam vestem, ἡγόραζε. Et cap. 164, καί μιν βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαδόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καταλεύουσι, etfi hic vertant negotiantur. (Adde Salmaf. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπασάντες) Cf. infra Συμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειθρον) Omnes libri habebant hic κλειστρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepfit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arcam periturorum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Ἀνδρολογηθέντες) Ἀνδρολογεῖν milites conscribere, Alciphro. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ξίφει ὑποτιμηθεὶς τὴν ἰγνύν) *Aduncò gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύσει Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgaram sic relinquamus? etsi ἰγνύν dedisse Nostrium verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. Ἀμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythis tot inauduisse probabile sit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam nunc, legendum περίεσιν, pro πάρεσιν. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διεκπαίσας) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαλεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod Scholiast. exponit, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympos. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπαισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro fuga elabi inveniatur, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *pertrumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπείσειν Nostro potius est *extrudi*, *ēici*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere* *voto*, *exsibilari*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέκλυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς) Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκλυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus com-
meatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi invenies: ἀγροίκον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιάτιον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Erasmus vero plane omisit. Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ διαφεύζονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti *ausugisse*. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἠρκούμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπὸ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκαστῷ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρυόνην) Geryon, Erythrae insulae in Gad-

tano mari rex, tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. l. 1. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Phorius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεις λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmaf. prol. ad Exercit. Plin. AG. III, n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σαφὲς . . . ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφαιτήσας . . . ἐπιτηδεύσας τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex frequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoefschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀρχέ, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio l. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adspersis nunc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione securus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀπείν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπείν ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα πονεῖν ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, proficiscerer. Verte: Fuit, cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θετταλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. G g

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscriperat huic notae Hemsterh. Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut norum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβολαίων) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Bas. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Iensius. Probare potius debebat, *συμβολαίων* etiam dictum pro *συμβόλῃ*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thes. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμειν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσει opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀντίρροισι. De symbolo f. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae Imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβολαίων quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἐδιδάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendatiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπεζαῖς ἀνευ μαρτύρων γίνονται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὗς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. καὶ ἄλλων) Nescio, num propter ἄλλων Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpret haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. 'Ες τὰ ὕψηλα) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod *ἐς* pro *ἐν* positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae superpetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud *ἐς* ibi significare, *ad, versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ὡς χεῖμάζειν ἐν ταύτῃ, περιρίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. Alciph. III, Ep. 43 pr. λουσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ὡς ὠμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον), quas nymphas aliquando adiuravi in illo antro. Idque manifestius pro *ἐν* positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollius p. 62, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύμεν εἰς τινὰ ἑπαυλιν. Evang. Matth. II, 23, κατώκησεν εἰς πόλιν, habitabat in urbe. Quinque similia vid. ap. Guther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c. ut ibi sit, habitatum ivit, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic *εἰς* τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumularem. Ita ἐν vicissim pro *εἰς* permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus *εἰς* pro *ἐν* positum. Ita etiam εἰς ὦ pro ἐνδον Alciph. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. c. 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅση) Sic Mf. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress. ὅποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἰκανὸν ἔχοι) Cur ἔχοι, & non ἔχει; ut πρόφει, quod sequitur. Non monuissim, nisi omnes editt. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

cad. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφει mutanti, qui optativus nullum hic locum habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Mf. Reg. 2955, & ἔχει. cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) L. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

cad. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, καμίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero*. L. Bos. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciphrr. III, Epist. 54 pr. *Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πῶθεν κατέαγα τὸ κράνος, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ;* nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

cad. l. 8. Δεκρίανου) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. *Περὶ Δεκρ.*) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmuriensis *παρὰ Δεκρ.* quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Mf. Reg. 2955. *Περὶ* cum Reitziana etiam B. 4.

cad. l. 9. Πατρείως) Nihil dubito, quin Πατρείως legendum sit, id est, *Patrensis*. Mentio fit Δουσαρείου Πατρείου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE: Et sic ex *FL* dedi. REITZ.

cad. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Ἀσυνίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμὲ) Ita ex Mss. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, scribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμὲ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Γαλαίστρα ἄγει με καὶ δεικνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensa quae domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δαμάπιον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrat aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, εἰ μὲν δεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἀνάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ κύν μοι ὁδός) Aberat ab editionibus articulus, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc fit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πάντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἄν τούτῳ) In lunt. κἄν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omiserunt. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κἄν εἰσι. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. ἱμάτια — ἀνθινὰ) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθινὸν ταῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροῖά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica scilicet qua nunquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsitan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Bellidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθίσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. ταῦτοις ἀπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quamdam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχόν μοι τὰς πionoas καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλλα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem elebam nisi pinguiorēs tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχὼν pro λαχὼν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae sortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe proceres, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικὸς, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλως. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amasis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Ellner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspensionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷόν με οὔσαν ἀπολείπει habemus, quod alii frustra in ἀπολείπει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Ecl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitias simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἶονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accipit se ad philosophiam. Alciphro. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκείνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται, ad huic auxiliandum Herpyllis se accinget. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam *Gymnasium*. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάλετο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, *Tum illa, lumbi agiler moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὺ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, *lumbi quidem tui agiler mov.* Sic omnia haec plana. Verum frequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπέας ὁδόνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, *cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρει, καὶ κλίνει: ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, *Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla*

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agilit̃er m̃oventur, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαιστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliet̃, agilit̃er, vobis moventur. IENS.

ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς) Forſan ἡ μὴν, i. e. ὄντως vid. Hefychius. Aut ὑμῖν pro σοι, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. In Suida ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμηρὸς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριſτοφάνει ἐν νοφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur; nam *truculentum adſpectum* notat ap. Alciph. III, p. 360, qui de philoſopho Cynico dicit: *Θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀναſείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.* Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, pater ex eodem p. 382, ubi ἡ παſῶν δὲ ἰταμωτάτῃ, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare ſi ἰταμὸς generaliter veritas, *audax, impudens, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.**

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ poſt τὸ μεστὰ deſiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαυτον) Conf. ſupra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀν παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum ſententia poſtulat. SOLAN.

ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent θεραπεῦσαι, quaſi eſſet infinitivus. Sed eſt optativus. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. πρισεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μὴδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μὴδὲ optime quidem Gefner. reddidit per *ne quidem*. Et ſic quoque vertendum in Long. Paſt. I, pag. 4, *ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μὴδὲ αἰγὺς φιλανδρωπῖαν μιμήσεται.* Item apud Alciph. I, Ep. 32, ipſo principio, *μὴδὲ κρείττονος εἶν σοι τυχεῖν ἐραſτοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτῃ,* ubi Bergler. ſimilia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) *ὥς οὐδὲ παυſομένον μου, ſe tueri**

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὀδύνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliiue affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν· vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirare scriptum erat, forsan studio, quia ab ἰεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμός, ἀναιδής. σκληρός. ὁμός. παρὰ τὸ ἰεσθαι ὃ ἐστὶν ὁρμαῖν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὡμὸν) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium *reges*, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vet. & Codd. ου scribunt pro ε, facillime accidere potuit ut u cum y permutaretur. Et utique Ὑπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινός pro *mentiiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Impersonaliter, pro κλίνη ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exutae*. Quid igitur? an non & λεχυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λεχυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ)

αὐτὰ) *aliae solutae* foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, *aliae in seria plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & iane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δαλυμένα) Rosae solutae, rosae serrae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem expectabam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox easpe haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μενίστρα, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθαι ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς: ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praefidis* more eum erudituram. Quid quod & Dei nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. frag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον· ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) Durus, exercitatus, exercitatione induratus. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notaras consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura inferum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτίον forſan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glosſema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήſας) Τὰ σκέλη ſc. τὰ ἐμὰ vet. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) Ἴſως, κῶλω, id eſt, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλᾶσθαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae inferſa erant etiam haec verba: ἄλλε ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorſus, ſi ſapis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰſχυέτω) Forſan ἰſχύη. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξελεύſας) Scil. τὸν ἀνταγωνιſτήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆξον) Quaeenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) Ἰν κλινοπᾶλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τὸτ' ἥδ' ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δήſας σύννεχε. Bene Mſ. ἄμμα κατ' ἰξύος δήſας, *vincula ad ilia alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλειῶ) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis caſus eſt πλειῶ, ſive adverbii more uſurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαſτῶν. πλειῶ τῶν τετταράκοντα. Ubi Weſſeling. No. 48: *Rarior aliis hic uſus vocis πλειῶ, Noſtro triuiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Steph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίῳ, μείζῳ, & καλλίῳ, ſupra Abdic. c. 16.* REITZ.

ibid. Ἀλλὰ καὶ οὐ) An, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἀλλὰ καίου) Κέου, mendoſe P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἀλλὰ καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitiffimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, cum interpretes vel omiferint verba ἀλλὰ καίου, vel reddiderint ſed urere. GESN. Illa cōniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & verſione Geſneri, nec abit ab edd. niſi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. REITZ. Mſ. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκείοντα τὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαιόν in παλαίε, h. f. *mais luttés en silence, sans raisonner.*

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρώσον) Lege *ἐπιπρώσον*. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρώσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλόν) Intellige *ἀνταγωνιστὴν*, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγει) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale distertium possit esse *ἄμμα σφίγγειν*, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλοστήμωριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *τίνας ἔνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c.* licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγει) Scaliger ad Euseb. Incertus interpres huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox *ἄμμα*, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpres *oculos* dedit, quasi essent ὄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forfan κρύβον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Iocus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφελς) Τὸ πένος forsan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθισον) Lege *κάθισον*. GUYET. Guyeti emendationi favet Ms. Reg. 2955. Sed *κάθισο* cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter *καθίζω* & *καθέζομαι* vid. Soloeicist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δοῦσα) Εἴτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατὰμάττε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρας) Forſan, καὶ τῆς χεῖρός. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) Lege παρά·φαι. GUYET. P. I. & Ven. παρά·γρα·φαι. Quidam παρακύν·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnosci a Mss. a se collaris testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθον reſcripſimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον. Adde, quod ἦθλουν, palaestrae verbum, optime convenit cum superioribus.

Paḡ. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fascinandī artem callet. Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat consocius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκανος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego malletm ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. Τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐκομήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiaſtes duplici modo exponat, significatio τῷ post haec tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, Τὶ τὰπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρᾶσεῖστον; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Hærodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque air: Ὡν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῳς τε καὶ Ἐκλεκτός· ἐπὶ δὲ τούτοις παλὺ πλῆθος τῶν συγκλήτου πρωτευόντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐράστην. Utique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo verti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ νῦν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen eadem interdum inter ἀδρὸς & ἀδρὸς· vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκεῖνο) Forſan ἐκεῖνοι quæſivit Solan. Nec reſpuerem; ſi invenirem: facillime enim a ſequentē οἱ abſorberi potuit prior ſyllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, καὶ ἐκεῖνο ſcil. πρῶταſα, οἶον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quæ νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex Ariſtot. Hiſt. Anim. VIII, c. 3, notum eſt. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive iumenta, tyranni in lupos & alias beſtias tranſfigurantur. Auguſt. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & ſeq. COGN. Ἐαυτὸν) Ira L. Codex & Fl. In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non deſunt eiufmodi exempla. SOLAN. Quia ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente Solano, non neceſſe erit id mutare; & quia ἐαυτὸν a ſcribis ſaepe contractum in αὐτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Cod. L. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐκὼν ἐαυτὸν ἐνſείſαμι τῇ ἐſτίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτὸν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciph. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἐμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἐμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsitan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοῦς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοῦς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. ῥᾶσθι) Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *ῥᾶων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *ῥᾶον*. SOLAN. *ῥᾶων*) Solan. iam correxerat *ῥᾶσθι*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim *ᾶ Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald. 1.* quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *ῥᾶων*. Quod probo, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat*. Unde imitatio satis apparet. REITZ. *ῥᾶσθι* tamen Ms. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Theff. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθές & ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura & revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ* &c. REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκείρου ταύτης περιεργασίας) O intempestivam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*. GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. Ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο) Ὡς δὲ οὐδὲν ἐνδόν ἄλλο S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inferuerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Idem c. 43, ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. Ἐπιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversae ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. Ἀνυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae n in penultima dedere; hic vero e servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per e scribas, dicitque: Ἀνυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Wesfeling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ ε damnantes, ex Diod. Lyfia, Aeliano, Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπωλλύμην) Ἀπωλλύμην adscriptum in marg. Basf. a. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλετο ὑπὸ τῆς ἀγρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπακολουθεῖ) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπακολουθεῖ. Mox eadem hac pag. integriores iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβίων) Ἄλλως, ματαίως. MARCIL. Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo &c.* nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἐστὶν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: ὥστε ἐστὶν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, ὥστε ἔβην τότε, tum sic obituro ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύομεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ Ὑπατά. Adde Arabian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse viderur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vet. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulis fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλινδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμίονῳ) Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμίονῳ. GUYET. Ἡμίονῳ) Quem tamen supra passim *asinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπήκουε) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπῆλθε κατὰ τὸν θάνατον ὀρχούμενος) Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντως ἐγίνωσκον, *Messenii demigrare constituerunt*. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Past. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνούς, pro *stabat ei sententia*. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα — κατορθώθη, *multa male consultata — felicem exitum habuere*. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse *praesentia*, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμᾶντὸν ἀνασώθῃσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituar in me ipsum*, i. e. ut rursus fiam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Λοιπὸν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paulo iure quam ante; sed commate post καταλύσουσι posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκευάσασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi inventio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sim operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖζεις ἔχων. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

verfu. Sic *ληρεῖς ἔχων*, & similia multa, profert Maittair. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. *παλ-
ζεις ἔχων ἔφη* &c. Ubi tamen cum *Par. ἐκὼν* habeat pro *ἔχων*,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. ἄρτον) Lege *ἄρτων*. GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic edere invitis edd. quae *ἄρτον* miro consensu ha-
bent. Nam etsi vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, *ἡσδίων ἄρτον* (scil. *τινὰ*) *τῶν ἐνδόν*, *comedi unum
ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. *τῶν*, & Genitivus Artificio aptior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. *φάγω*. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλας) Et sic legere Fl. bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. H.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro *κατὰ πάντα*, *περπετω*, i. e. *nihil aliud quam fletat*; ut
μοχ, *πάντα καταπίπτοντα*. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8; *ἄτε — ἀδελφὴ γανομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα*, i. e. *perpe-
tuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51 m. *παιδίσκην πάντα
καλὴν*, paulo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere *μα-
κρὰ κλέειν* Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & *ἔκλας* sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen *μοχ συνέκλαιον*,
non *συνέκλαιον*. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum *ἐκλασε*, quam *ἔκλας*, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a *κλάω* *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab hypothetis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Past. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, *ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν
δεσπότην ἔκλαιον*, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, ni statim & ibi sequeretur *ἐκλαυσεν*. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) An πάντῃ; adscri-
psit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus *πάντα ἔκλας*,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud: *Γνάθμοισιν ὥς ἀλλοτρίοισιν*. Thucyd. I, 70 B. *τοῖς
μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρώνται*. Greg.
Naz. *Martyres omnia alacriter perpeffos esse*, ait, *ὥσπερ ἐν ἄλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν*. p. 41 ed. Bas. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ,
quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὃ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Past. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciphr. II, p. 202 & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅπως οὖν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστώσαν, ait, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἃς εἶπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἵπομεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elfn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, rarum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν. Judith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀθυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixi quam minime animo consternantur. Confer ibi Wassium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoefchel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκου τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκου ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τινος, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

εὐρῶς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa manu Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ἄτων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium conféro, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita procurrrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurum sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non Δίκην κέρκου, ut nunc legitur, sed Δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam murandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἡύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν &c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Iensius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, &c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Iensius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδάνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδάνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδένιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδόνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδόνιος γέλως. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Rifus Sardonijs*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Luciani altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δέ φησιν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἔτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui δ, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τὸ μηρὸν in dual. maluissim, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum τουτέμμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, Ὅν ῥά τε ποιμήν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὁῖσσι Χραῖσθι — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι δέσμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκειν fugio deducendum est, (quid namque διδράσκειν τῶν οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpretes; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed ἀδράττω pertingo. consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαῖης, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro affectare, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' αἶψα ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit Vulcanius: His simul auditis maiores quaerere census Desistit, & puerum consilium arripuit, IENS. Vide Iensium. Conf. infra Φίλοπ. cap. 22. SOLAN.

Non solum infra in Philopat. loco ab Solano cit. legas, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λώπους sed & apud Alciph. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo*, *nanciscor*: εἴ που τι τῶν
 κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνήθειν, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic I. ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod P. ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscorum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, v pro i substituens. Ac vix credo opus fore constructio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λέως
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciph. III,
 Epist. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιοῦντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessl. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀριστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀριστον παρέκειτο &c.? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur grandium &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Malletm tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδε-

δείπνυτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἕδν πεπράξεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τοῦτῳ ὀνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Noftr. infra Iov. Trag. c. 7 pr. ἀρίστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode pro-cederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ. ead. l. 12. Τοῦπτανεῖον) Τοῖπτανεῖον videtur fuisse in I. Sed Solan. ex aliis mutavit in τοῦπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τοῦπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγγελ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγγελαιοῖς, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγγελαῖς. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. τὴν ἀγγελν) Non solum illud εἰς ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens εἰς sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulē nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forfan & hic Ταντάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Werst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρῆν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη καὶ μοι γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὕλας) Hoc & quod sequitur μάζας ὕλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & inscite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.
ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππῶν scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus
haud impura, non scelestus, non mala, i. e. bona. GUYET. Lo-
cus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκά-
θαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad
Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum
praeferendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel
significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Gramma-
tici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ τού-
τοις potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f.
& 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse in-
tra, ut in vulgatissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae sunt in no-
bis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita
cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in
Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πὶ τῇ ψυχῇ δαμνῇ; In au-
ribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut le-
gendum ὃ γὰρ δεῖν. Reinesius putat deesse ἐνεκα, ante τοῦ. In
L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ
γὰρ ἦν καταβας) Pridem in mentem venerat, legendum hic
non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana para-
phrasi lib. 9, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Vi-
deo autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p.
148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari fe-
quens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα
κ. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias
positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum po-
tius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem per-
sona maneat. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ trans-
iisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel me-
diocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse,
quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit.
GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβας τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυναι) Video,
Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. &
Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: »Οὐ
γὰρ ἦν καταβας τοῦ ἐπιδόυναι non est pura Graeca locutio:
& praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi
eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fa-
teor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβας — ὃ δὲ οὐ
κατήλθεν. χεῖρά μοι ἐπιδόυναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Quis tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo, legerem, &, si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudiciis, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖραι &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus.* Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πάσας ἀλλήσας. (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεια. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν —. Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ οὔτε κατήλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάτος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὅδε loco ὁ δέ. » Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, pro κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budaeo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνων ἐστίν, ἢ τὸ ἀνθρώπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἀνθρώπος βαδίζων ἐστίν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katen aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάσας. Et Gall c. 19, ἀποσκώψας ἔσθῃ & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens.* Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἕνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Ellner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἕνεκα Aristoph. Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur, quod ἐπανόδω infervit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. Ὅς, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μέριβαν ἔτεμεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. » Videtur asinus, aegerime fe-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praeibit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (f. potius Apuleius, ut est in Inscriptt. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπιδόκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expeditur, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit, id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elsnero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

· Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

· ead. l. 3. Κομίσας) Id est, agens, ducens. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Χλοὴν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκδύσαν, Chloën in conspectum adduxere. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. frag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer verbum praecedentem, Τῶς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poetam, nec talia in Lucia non sollicitabis. REITZ.

· Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτόν. Conf. fu-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμπεῖν ἐβούλετο) Sic γαμνθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρέα) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἔρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Tereñt. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, ἴθ' οὗτος, ἀναβήσων αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα ἑσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος: quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ὁλακλήραν, ut, qui integer sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὐρίσκει) Legendum necessario aut εὐρίσκει, aut εὐρήσκει. In utraque Veneta εὐρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὐρηκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quoties ι & η male permútentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitatam Mf. quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene dictantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀγέθικεν* pro *ἀγέθηκεν* in Inscriptt. Reines. p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum Hen-ninius recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde *μῆλα* dictae. At *εὐρίσσει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. Vulgatum *εὐρήκε* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρήσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Τοῦτων — γάμων) Modo plur. num. effer-tur indifcretim, modo sing. Sic *ῥαῖον ἢ δὴ γάμου* habuimus supra *Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c.* & infra *Dial. Mer. 2.* Sed plural. *Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132.* Item ter quater promiscue in *Evang. Matth. XXII, 2* & seqq. *Ὁγαίο* autem per contemptum dici, ut ap. *Terent. And. V, 3, 18, Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. Θεοφόρητος) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut *Apuleius* appellat. Sed utrum hoc significari possit *Θεοφόρητος*, quaeritur? Faver certe, quod ex *Polybio* profertur *ἀποφοβήρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος) H. e. *ivicinum coetus*. Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud *Comicum* *Pace 692, τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. *ib. Schol. L. BOS.* *Αὐλητὴς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip. Hec. 921: Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον.* SOLAN. Adscripserat *Solan.* vid. infra *Παρασ. cap. 43.* Ibi vero nihil aliud invenio, quam καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος: turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico huc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, *ναύταις* αὐκέθ' ὄρων ὁμίλον, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικὸς, quod *ναύταις* pro *ναυτικὸν* similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae Iens. ex Nostro aliisque profaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορρίψαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc πῆχεις aliter vertunt, quam *lacerios*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κάταθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ οἶνον κάδον) Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κάδον. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit Iens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάλιστα) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plur. advers. Color. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro ἐν confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγὼ) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτ' ἐμοὶ ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκται σοί. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita Fl. I. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὐμός. Ven. 2. vero ὁ ἕμνος ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμός) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἕμνος exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Καίνιδος) P. & I. ed. κοινίδος. Sed aut genuina hic est vox καινίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοινίδος ex κοινίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bōs in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonaste petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντας τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Atque, suae coniecturae non ob stare, quod Matthaëus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significatu plane convenient, non ira καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέφαντες male olim redditum erat, currus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciph. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεις facile tamen intelligi inversas, cum & ἀναστροφή vulgo significet inversionem; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, evertet; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nunquam ante visum audi-*
tumve. Long. Paft. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) Καὶ ἴσως ἀν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-
λώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus periisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, καὶ τῷ δεσπότη καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδεικνύμενος. REITZ.

in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ
ἀπατεῶν. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq.
ἐτρατεύσαντο adspirare editum mutavi, quia typothetae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὀβόνην) In Coll. & P. ὀβόνη τὰ ὀμματά μου
σκεπασάντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε με) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim
ὥστὲ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quonies occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod
alias facile permuratur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ re-
cte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχειν habuimus pro Imag. c.
1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter fo-
ret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡς περ στρόμβον ἐξαπίνης στρέφουσαι) Si Erasmus
ad Belgicisum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπὶδντος) Quia utrumque frequenter
invenitur, ἀνυπὶδντος & ἀνυπὶδντος hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξιδντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, ὅπου ἀπάγοι. *Fl.* quoque ὅποι.

ead. l. 11. Ἀκινδυνότατον) Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt, comparativos & superlativos ὅτερος & ὅτατος, sive ὅτερος & ὅτατος facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* praecedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi praecedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, ὅτατος breve scribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia *υ* in κίνδυνος longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν ταῖς πληγαῖς) Solan. in marg. *Iunt.* adscriptoratur, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Verum quia ibidem ἐν pro ἐν est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, ἐν saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graeciss. pag. 469, & Long. Past. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. πᾶς ἐν ἔργῳ. Nostr. infra cap. 47 m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolata T. II, p. 523, σὺ δέ με ἐν ἀφανείῳ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. Ἐπέδωκε) Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Οἶκημα ὑπερῶν) In Aët. Apost. I, 13, habemus, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν. Ibi L. Bos demonstrat, ὑπερῶν esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & Eustath. voluere; sed ab ὑπερὸς superus tantum formatum, ut πατρῶος, μητρῶος, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. Τότε) Lege πότε. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. Ἐπέδωκεν) Παρέδωκεν correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes edd. ἐπέδωκεν habent. Si illud παρέδ — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in
Lucian. Vol. VI.

contextum recepissē. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδ-
ναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati*, vel *volu-*
ptatibus, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe
alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen
& *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic signi-
ficaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (Ζυγατέρας)
τοῦ Δεῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus
videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram
similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἀσβεστον ἐγέλων) Hom. Il. A, 599, Ἀσβεστος δ'
ἄρ' ἐνῶρτο γέλωτος μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παρακύψεως) Vide Zenob.
V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Ζεῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχαις) *Furiis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae
omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam
de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum de-
glutientibus non semel dictum supra in Piscat. Adeatque Al-
ciph. I, Ep. 22 pr. ubi καταπύσεις πλακούντων inveniet, ibi-
que Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII, Ridi-*
culus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπί-
νειν. Sic κατέπιον τεμάχη Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian.
in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μάζας ὕλας κατέπιον. Quemad-
modum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκετεύ-
ουσας καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in
Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν
οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnaliis c. 5, —
λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπιεῖν. Sed exemplorum
tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci urun-
tur pro deglutio, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII,
3 pr. εἶτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις φομίζει, δύναται καταπιεῖν.
Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile ap-
paret vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρώ-
σκειν τινα, i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere, & κα-*
ταφαγὼν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo
subito absorberi, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.

ead. l. 6. Ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότου) Doct. I. Gavel in fin.
Obf. ad Ocyp. in Miscell. Obf. T. X, haud inepte emendat
ἐπὶ τοῦ δεσπότου. REITZ.

ead. l. 9. Συμπύσιον) *Ad convivium* vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.
ead. l. 10. Παραβείναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat,
 consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII,
 c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe
 valere *καλεῖν*. Ac verbum *λέγειν* similiter *iubendi* significatu
 non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses *δεῖναι* conicere, nisi nimis prope
παραβείναι praecessisset, quod tamen non adeo curare, si
 mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ
 autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte *κατακεχυμένους*,
 nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῃ καὶ ἐλαίῳ *κειμένους*. GUYET.
 Lege *κατακεχυμένους*. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rursus infra Z. Tr. cap. 37 f. 8α
Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas
ἡτοῦν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio
 Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus,
 malum est *τοὺς ὀφθαλμούς*. REITZ.

ead. l. 7. Σκευή μοι ἢν πολυτελῆς) Licet Florentinae lectio non sit
 absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ *σκευὴ* *habitus*,
apparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit
 apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege *πορφυρᾷ*. GUYET. Πορφυρὰ scil. habebat
 S. Sed vett. recte *πορφυρᾷ*. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potior arbitror. Vide, quae notavi
 ad Amor. cap. 47, *γυναικας ἐξηρητημένας λίθους &c.* REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc *δεῦρο* sibi velit, nemo, credo, expiscetur.
 SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανῇ) Salmurienfis τὴν ὄψιν ἱκανῇ
μὴ, *facie impudenti*: quam lectionis varietatem miramur praetermissam
 a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 192. l. 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ)
Benedictus, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, ut voces palam &
 caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est.
 Basileenses, *qui parum curans mei iacturam &c.* quos verissime affecutos
 censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod
ἀναλίσκω perdo & detero, *parum curans, si quam mei partem illa*
imminueret ac corrumpere

ret, *necne*. GRON. Plane diversa Gronovianae explicationi tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius *Plut.* v. 194—6.) Ἄλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκακαίδεκα. Κὰν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. p. 395, — καὶ μὴδ' ἐν ἀνύσει, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. *Lucian. Asin.* (h. l.) κακείνος οὐδ' ἐν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσαι τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basilenses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, five aliquid, five nihil ex me faceret. *Basil.* Qui parum curans mei iacturam &c. *Existimet* ego, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *The- sauro* adduxit *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a *Parcis*. Verterim igitur verba *Luciani*: Et ille nihil curans, five etiam obtineret illa aliquid a me, five non, accipit mercedem. Sic perficere *Latinis* est obtinere. *Terent. Eun. Act. I, Sc. 2*, (v. 99.) quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus* recte iam dedit, *impetraret*; ei- que assentiens *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio*, *consumo* quoque *sumtum*, *perdere* possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρὸς μύρου; SOLAN. Ἐρωτῇ legendum omnino. *Guyet.* Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura mon- strum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένη) Mallet *προκαλουμένη*. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, κατεχρή- σατό μου δεινῶς. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim καταχρή- σθαι cum tertio casu *Noster* adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται. & in *Mortuor. Dial. XIII*, § 5, ὡς δὲ κατεχρήτό μου πῇ περὶ

παιδων (παιδείαν recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox infrequentibus, καί ποτε ἔλθων ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse id me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, εὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in Iunt. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae Iensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρήτο, sed φιλοτιμία μου cohaerent. Et in tertio loco de Lucio nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare Iensio assentior, vulgaram omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem bis alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construunt, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρήσθε μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν πάντων ὀφθ.) Inserui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inseruisssem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύρεον, illa quidem habent tenuem ab illice corticulam. REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) A ramis. GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδον) Lege ἔνθεν. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὸν πρὸς τὸν ἀρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχε δὲ τῇ δέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατῶθεν ὅτι γυνή με θεοταλή — χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσεις) Ridicule interpres, vertens, Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Theffala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατῶθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatores igni cremandum conferrent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) memoravi, feminam Theffalam, Theffalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum. IENS.

ead. l. 10. Κατῶθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονός) Frater monet emendandum γεγονός: etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός: & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, fratri autem meo Caius? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, πατὴρ μὲν ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

ἔπειτα, ἄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis indicat: sed qui potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quatenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omissa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρίως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, plenior. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GESN.

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτριαι) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρη ὑπ' ἐμοῦ) Lege ὑπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ὑπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exulare iubeat, non potest φθεῖρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἐξ Ἑρμῶν — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34, p. 142, προσφθείρεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἀβρα scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphr. Epist. prior loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθείρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *nunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, σὲ δὲ ἔῃν κλέειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed pereas*, *nec verbum musses*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koekoek*, quod tamen est apertius, quando eis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optarim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὴ. Qui totam Solonis argumentationem confideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγεμέναις εὐαγγέλια εἶναι. Diserte hic Scholiastes, μέσον, αἰτ, ὄνομα ἡ συμφορα. Etiam Lysistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gesnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ὦν, ὃ Κροῖσος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὴ cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gesnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσῶν δὲ μέμνε, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα: quod vertitur, *Fortiter vero susline conspectum viri, nec perturbabis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνθρώπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gesneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνεταί ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obs. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὴ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὲς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Attice scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus asini laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantissimus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Giesae Hassorum 1674, 4, pag. 136.* Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ.) Respicit Homeri locum Iliad. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄφευκτα.) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dici solet, & ἀνέμφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineat: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἀφυκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Hermot. cap. 79, ἐς ἀφυκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἀφευκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφυκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De lucr. c. 2 f. De Dipl. c. 2 f. &c. Aristot.

phan. Nub. 1043, ἔχον λαβὼν ἀφαικτον. Et passim. Sed ἀφαικτος affertens Stephanus; ἀφαικτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφαικτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit paryi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένη) Homer. Il. γ, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripserat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in Odyss. sed in Iliad. γ, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in Schol. l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forfan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen apppositi erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λάχεσις, Ὀμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vitiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλό τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὐσῆς τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possumus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. l. & Ven. 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. θ, 1. & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. a, quod minime spernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. θ, 18 — 27. SOLAN.

Quia ἀναρτησόμε. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Geiserus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa*. At cum mox quoque sequatur futurum καθήσκειν, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam sursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μέγα λω ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnes.) magno luens, (lucrant.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obs. Crit. pag. 19, ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλῃα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mut. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννυμένους) Etsi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γοῦν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γοῦν ὑπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δίκαιότερον ἢ ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλγεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiores causas gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fusso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Mf. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mf. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα) Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῖδν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς δυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat*. Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenit) dicit supervacanea esse sacrificia. IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖδν) Secutus sum scripturam Mf. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ἔφα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατόν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγέσσομαι; Scyth. c. 9 pr. βούλεσθε οὖν ἐπαγαγῶ ἢ δὴ. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιοῦμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda. Et video, Gesn. τὸ *sed* etiam in versione sua deleisse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Νεφ. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε κλέειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον πισυνοὶ ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὀνειδῆσαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Iov. Trag. c. 46, Οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἕνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap. 17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ οὐ φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς δυσίας, χρηστότητι δὲ τινε τῶν ἀνθρώπων τιμῶντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis, nullius utilitatis causa facta fieri: verum bonitate quadam hominum, quod praestantius est colentium. Sic recte interpretes, colentium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνη, pro χρηστότητι: hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, scribit δυσίαις γεραίροντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavidisse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Amphryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag. & alibi, una cum cert. habeat Ἀπόλλω, nullam eius rationem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etfi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciph. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῇ θέλεις ὄρν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνος eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis — ὦν invenisset, alterum in — η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφησθα) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσταῖς) Sic etiam Mf. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mf. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. Marci. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud δ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεύξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσονται, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ) Perpicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatæ historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστος) Archivorum rex, unus ex septem du-
cibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum
Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαῖου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum ex-
hibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline
redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπείρει) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius
visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. *non vi-*
deo, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi
est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀν ἀπαιτοῖτε, probe
monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam reti-
net etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius ma-
ximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappado-
ciam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc.
L. III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν καταλύ-
σει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ.
cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd.
αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρρεία κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώ-
νης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. *Hag.* vir doctus χελώνην emenda-
rat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam
χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed.
Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrum-
que substantive extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακό-
ψας ὁμοῦ ἔψες αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκίῳ. At cum in vulgata
Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης
denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov.
Conf. c. 30, ἀρρεία κρέα καὶ χελώνη ἔσται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo utendum dixeris: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse stilii rationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. L. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰστὸν) Cur ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστῖον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quae nam corpora fulmen disiicere amet. Sensisse id videtur Gesnerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τς καὶ) Non satis recte abest illud τς in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferreretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ..

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvissse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagratum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Τρ. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημοκ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Sacr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλητος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλητος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀπὸ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτω scriberent: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro luitu scripserit. REITZ.

cad. l. 14. Σίσυφου) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* COGN.

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτονον) Wessel. coniiicit ἐπίτονον. Probe. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἄμοιρον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ ἄμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam servo, sic verito. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

cad. l. 15. Ἀγαπήσωμεν) iam dictum non semel supra. Vid. *faltem* Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῶδες, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασι, νῦν παρὰ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. ὦ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. καὶ καταμόνας) τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) ὦ Ζεῦ &c. 2) ὦ χεῖρ. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametři. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαύδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς οὐκ. 4) Ἀπολλόν. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametři quidem ab Ναί πάτερ ad Ἡ τί βαρὺ in Par. iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Kol. VI,

K k

§14 ANNOTATIONES

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόντας, τοὺς ὠχρῶντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις. Add. 1110 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim προσανατίθεσθαι τινα Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, *exponere alicui arcanum suum*, & *super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. ἔμοι προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρός) Scribe, ut in Ms. habetur, ὄχρος δέ σου εἶλε παρσιὰς. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' αἶχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρσιὰς, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. Σου) Cod. Ms. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui libri σε. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' αἶχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνδρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. l. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.* φδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν alios aufer. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De κοίμισον vide *Rhes. 669.* SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡς παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par. ed.* iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Et si οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam sequimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex *Cod.* suo quoque sic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri poeta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι seclusi quidem, ut versus dimensio appareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργάν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἥτις ἐστὶ σοι) Pleonasmus horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indicante in margine Hemsterhusio, consului, excubare nolo, quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall. c. 12.* REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Nyctei erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyrann. c. 11.* Gesner. ad *Quom. Hist. cap. 51.* Hemsterh. ad *Prometh. c. 7;* addatque *Amor. c. 27.* & *Herodian. II, 3, 12.* REITZ.

516 ANNOTATIONES

ead. l. 10. Ω μακαρία) Verba Iovis ἑνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μακαίρ'

ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς

οἶσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσθηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET.

Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ afferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. REITZ.

ead. l. 14. Ξυροῦ) Mf. Ox. ξηροῦ γῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὔθις) Ex Mf. Ox. inferuimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὔθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὔθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλιν. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυτεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποι.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histrionum nomina, ut infra. COGN. τῶν τραγωδιῶν ὑποκριταὶ fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemocles Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Mισθ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διηλεγάσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Elfner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνισαθαι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *ad esse periclitanti in iudicio*, docente Biseto ad Aristophan. Thesmoph. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiuuare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphy. de Abstin. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani autem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid. c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usum notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragraphos octies σύν, quinquies tantum ξύν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι, nunquam inveni ξυλλαβ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλάβοιμι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et Alciph. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl. ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo Long. Past. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὴν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum evecta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν. Item 2, 71 Iungerm. ναὺς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, quod Iungermannus convertit, *naves in ancoris subrectas con-*

stituit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετέωρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptum expositum.* Sed de *suspensio* sive *incerto animo* aequae, si non rectius, quam *pendere ex alicuius ore*, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προεῖρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὁπνίκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλεῖα ἀποβλέποντες, μετέωρόν τε γινώμενη ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμικῷ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermot. c. 63, συνελαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciph. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιίδης ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενὸν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — νόματα) Has duas voces delet Ox. Ms. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα. valde arridet haec Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανεργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναργεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter FL. omnes ἀπιοι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebar cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantior, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum I. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπέλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verito, *quoniam obscuritas multa tegat.* Sic in Gallo χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν ταῖς ἀσαφείας

τῶν χρησμῶν. L. BOS. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσφαείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαγτικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπιμυητούσης. Quid igitur? legendum ἀσφαείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obfopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cert. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius Ellipseων, brevis forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια θεός) Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίσχρονος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια θεός, μῆτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νώνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικὸς εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεός, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδ' αὐτῶν) Homer. II. 7, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσσοι — Νώνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocatur concilium Deorum, inter alia, quae βασιλεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μέσασται, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce νώνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμος producit. Hom. II. M, v. 70: Νωνύμους ἀπολέσσαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς. Pro νώνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur νώνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Homer. II. 1, 228, & μοχ Νώνυμοι II. N, 227. SOLAN.

in Schol. col. I. l. I. 'Αλλ' ἐς Διός) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, nolimus tamen loco movere, quod Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νάννυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ε, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νανύμους, sed νανύμνους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νανύμνους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νανύμους ibi ediderit, fateretur tamen, alios νανύμνους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νανύμνους, quomodo nonnulli ediderunt, an νανύμους aequae ac νανύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νανύμους & νανύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. prior modo scribitur A, 222, — θεοὶ νάννυμον ἀπίσσω, in 3 edd. antiq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ε, 182, Νάννυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὕτω νάννυμός ἐστιν ἴσασι δέ μιν μάκω πολλοί, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod iustus est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαισι. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νάννυμοι, habeamus νάννυμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solamus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνερος) Miror, hunc inter statuarios nominati, omittique hic Polyclætum, qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a love haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iunio, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Lactantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

pag. 232. l. 1. τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλαυτίνδων. — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χερσίοντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Σύνγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλκ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῶν muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo. c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanth. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ ἐλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τοῦτο, ὃ Ἑρμῇ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῇ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiect. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἔργα ὡς μακροτάτω τῆς Χλῶης, REITZ.

ead. l. 4. Ποῦ) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέληθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Έρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὐτὼ Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scammum faceretne Priapum, maluit esse Deum* &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod FL. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Νόστρο aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολυχρύσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Έργ. 519. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ Διπτικῷ, tum πεντακοσιομεδίμων δὲ ἵππῶδες etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quē respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. Τοὺς ἐν ξηραῖς ἐμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακῶσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἑτάξῃ, καὶ πεντακοσιομεδίμους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακῶσια· (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἵππῶδα τελούντας ἐκάλεον. Ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἢ συναμφοτέρων τριακῶσιον (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχειν, ἀλλὰ τῷ συνακκλησιάζειν καὶ δικάζειν μόνον μετείχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδιμναίους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἵππῶδα, ζευγίτας s. *iugarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.

ead. l. 13. Κόλλοπαρ) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solan, ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

καλλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Heinsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῶ ἑπτακλῶ) ἑπτακλὸν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμους, ἱππάδας, ζευγίτας καὶ ἑπτακλούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In *I.* & *Fl.* non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὐκ ὑπερφύα) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γούν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελέσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatus sive machinis relictis constata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίητο ἂν) De meo non inseruissim illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Ienii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. *A) Ex Mf. Ox. ante ὅστις. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἔς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλλυται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factio opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσή, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητικῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομέδιμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἀν εἶν, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. Καὶ τὴν ἱππάδα scil. τελοῦντες, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristorelis sententiam resellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅπσων τάλαντων.) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χελώνης πεπονημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανοῦσιν — στεφάνῳ ἀπὸ τάλαντων ἐξηκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἀν εἶν) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ — leguntur, καὶ τὴν ἱππάδα:

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. *Fl.* silente collatione P. omittunt, quod & ego fecutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἰσπάδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec *Fl.* Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. *L.* 1. καθίζοντων) Quod *Fl.* exhibet, frustra est; & καθιζέσθασαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζοντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεύσας. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Sic III, 30 f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. *Past.* II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, collocans se erectum, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Sul audi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. *Plut.* 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως: nec non v. 348. Sic apud LXX, *Exod.* I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνιᾶσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipsi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. *L.* 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem exspecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen, alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respici volunt. Vide 'Αλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. ὅτε ἠπείλεις) Ita ed. *Fl.* In *Mf. Ox.* & *P.* ὅτε ἀπειλοῖνς. In reliquis ὁπότεν ἠπείλεις. SOLAN.

ibid. ἠπείλεις) ἠπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Noli tamen credere, etiam ἠπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὁπότεν habere, fallitur: nam ὁπότεν etiam exhibet cum cett. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. *l.* instituta tantum signavit δ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimonio nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, ἠπείλεις κἀκείνος &c. Forſan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὁπότεν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὁπότεν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi *L.* solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσας δαί) Hic mirari subit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσσας legiſſet, uti & in *Ox.* scriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiffimam enarrat. Quid a tali Critico exſpectandum ſit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέλυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex *O.* & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam reiiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo noli imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρόνται) Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρόνται, neque in impreſſis tantum, ſed & in *O.* & *Coll.* & *Excerpt.* SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliſque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſer-

mo fit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter prorulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatæ, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti.* Sed obitare videtur sequens πλὴν, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de παραδίᾳ. At si, quod revera significat, πλὴν reddas, quod reliquum est, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσσεσθαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo pater, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσσεσθαι quod verum esse, locus ipse Scholii satis confirmat, cum inter εὐ-προσωποτάτην & διαμέλλεις in Voss. Mf. positum sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἄρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, sit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἀνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. SOLAN. Si cum Fl. ἄρξαι legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἄρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes ἡμᾶς, ac tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσασιν τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πᾶν ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2, pag. 43, συνέρχονται τὸ ἔωθινόν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ὄρθινόν. Quare assentior diligentissimo Berglero, τὸ ἔωθινόν quoque pro τὸν ἔωθινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὃ δὲ ἐστὶ πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gesnerus in sua correxerat εὐρωτιῶντος, & *puicidi* veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὐρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ— SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellips. praeposit. σύν, ut *tus statim una cum carbone exstinguere-tur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac recipere, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφραῖσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀπρ. τῇ ῥινὶ ὀσφραῖνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. M. ὀσφραῖσθαι. Sed lege ὀσφραῖσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφραῖσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχέμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλείοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρυν οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους, in cathedris sedentes. Sed Ms. δάκων, & quidem rectius. Nam δᾶκος est poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed δᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat fellam, confessum; quamvis illud quoque inveniat apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ita etiam Ms. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν δάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homérica. SOLAN.

ead. l. 9. Πάγωνα) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide ΡΗΤ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeferat ω. Alciph. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλευμένους, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. τὸ Σαρδόνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in Asin. Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obso-

Lucian. Vol. VI.

L I

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quæ quidem singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, nihil aliud, quam nos non esse, dicens. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδενείαν Deorum, aut non-providentiam, non secus ac si prorsus nos non essemus, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σχῆμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοῦς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἀτιμα) P. ἀτιμπα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniecere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων δεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de ætate intelligendum, eo potissimum inductus cenfeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari norum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen hæc vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι δεοὶ Luciano ii sunt, quibus per ætatem sententiæ dicendæ ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam ætatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite censeretur potenter: Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysofomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶν εὐγενεῖς ἦσιν, ὅσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. 'Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituiamus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil, sub init. REITZ.

ead. l. 15. Τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conieceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π — τό — B. 2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενους. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγ' ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechtr. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι φόβον παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. 'Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciff. pag. 437. Alia de eodem Elfner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπότε) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaften Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. *Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero-
ne versum: Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum
vim. SOLAN.*

ead. l. 7. Ὁ θεὸς Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in decantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. *Ἐν οὐδενὶ λόγῳ*) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divinat Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositionem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέλωτι ποίησαςθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. illud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυοκάμπτην) Et sic, non ut est in O. editum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περὶ) Servavi scripturam, quam Gesnerus in versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus: nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδ' ἂν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀναλύπτοντες, εὐρίσκωσιν οὐδ' ἐν ὄφελος αὐτοῖς ἂν, εἰ δύνειν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμπουσιν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμπουσιν Graevius in Mf. legi ait πομπὰς πέμπουσιν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δύνειν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν, sit omnino γνήσιος. Voce δύνειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praesertim cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demosthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ ἔροιστό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δὲ οὐχ ἡμεῖς γε, εἰποιτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐνδὲ ἀνδρὲς ὃν ἂν ἐκπέμψετε ἐπὶ τὸν πῆλαμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistratos equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἡμάτιον διαχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κινεῖν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πενθεῖν πένθος· Νίκην νικᾶν· Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν· & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα. Et neque misum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera seriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λείον. Iunt. quae ἀνανήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aprum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurparum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπειν) Neque tamen im-

probare *σπονδάς*. Sed propter Codicum numerum, & virorum doctorem *πομπὰς* praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag. 571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedixit: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & iugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *iugulare adversarium* legitur, pro ad inciras redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nulum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstruendum esse.* Nam ἀποσφάττειν est os obturare adversario, ut ne hircere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes; sed Latini dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum est, ἵδῃ γὰρ σε τούτῳ ὁστράκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac testa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθράύσω. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. Melius Mf. παρασυρόμενον, ut quaevis forte trahitur, a vi fluminis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. Sed in iis, quae modo praecefferunt, non probo eiusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδάς πέμποιεν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit. Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus*; cum nunc partem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime Q. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *ingulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solani-que diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum servarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένους) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἵσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾷδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὃ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατόν non esset idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaſque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδῶν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδῶν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare*. Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, *vertas*. REITZ.

ead. l. 11. ἤτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, ἤτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, ἤτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλέλῃσαι οὐδ' ἐν) Legendum videtur, ἐπιλέλῃσαι ὅτι οὐδ' ἐν &c. GUYET. Benè coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδ' ἐν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραίστῳ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variantt. Leçtt. illic notet, etiam Γεραστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραϊστὸς pro Γεραίστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δὲ αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμεινάντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio fatise est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigessimum aetatis annum pro coniectione dicere leges Atheniensium non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὴν ἅπασιν προκεῖσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt affecti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo, quo Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

ὁ Περιάνδρῃ, τὸν λόγον ἀξιῶ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνδῃν μηδὲ Ἀριστίνδῃν, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ληξιαρχικὸν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπύγωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de *barbato*, s. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια, *nobilitas*, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σέ χ' ῥῆ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut putet, id nctare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄγχι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare videbit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος καλεῖσθαι. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι; aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἡκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πιθανός) Sic L. & Ven. 2. Bas. 2. In reliquis πιθανῶς, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, *ιδιώτας* appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elfner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectt. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνεῖναι) Συνιέναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etsi aliud agens, quoque scribit συνεῖναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, *συνιέναι* scripsisse arbitror. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat *συνιέναι* — ὁξίς ἐστὶ, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra *Ἑκκλ. cap. 3, νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπορρίπται σοι ὁ λόγος* &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & *Ἀλ. c. 18. Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide *Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.*

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in *δραπέταις* non procul ab initio. Nempe *μεταίχμιον* est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc *μεταίχμῳ*, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων) Ἀσφαλῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφὴς* pro ἀσφαλῆς. GUYET. Et si supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobetur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne capiare: notumque est vetus verbum ex Eurip. *Phoen. 597, Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ Δρακὺς στρατηλάτης.* Ubi cautius miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δίδωται Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obfopoeus omiferit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notar, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρὸς-ῶπον κάλλος in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in Gallo simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὺς ἐν Δαδῶνι αὐτόφωνος ἐμαρτεύετο. GRON.

ead. l. 16. Ἐπινοήσωμεν) Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. Κολοφῶνι) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur Ἡσιόδ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγομαι) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. Εἰ καὶ ἑμμετρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἑμμ. Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. Ἀνέξασθε) Ex edd. Ven. & Ms. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξασθε, vel ἀναδέξα-σθε, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. Ἀνέξασθε) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia Iunt. & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξασθε hic vertendo accipietis, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac δέχασθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ· alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro ἑμμετρα, ἄμμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in Obs. Crit. p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Insulse interpretes, quorum alter, quod

caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam. q. d. Si iam non pedibus suis constant carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὖν potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatam ἀναδέξασθε, recipietis, aequi bonique consulatis. Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare aulim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἐρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepi, & ex marg. Hag. Et si Iunt. ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul fervandum fuisse, vertendumque cum emphasi, aut interprete etiam, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpretes, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant iam olim, aut interpretes, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentarum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic securi sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. Ven. cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 111, & Nostrum Z. Ἑλ. c. 14, & Διη. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agnique carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (21. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἄρνεα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἄρνεα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέφεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἔφεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμην ἀνασοβουμένην) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad varicinantes. Basileenses clarius, *comarum*

semet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit τήντε κόμην διαστρίσας καὶ τοὺς κατὰ χεῖρας μιμούμενος. GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Moſis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2) Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Idem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista γείματος χάριν, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etſi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. Ἰππ. 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσομένοι πυκνοῖσι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μέθου) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μέθου. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est ἔνθα καὶ ἔνθα, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέας ἄκρα κορύμβα) Ridiculus sit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse rider. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, ταρφήs est densus, ut silva, ut fruges, κόρυμβα dici possunt summa, q. d. κορυφαία, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; ἐχέτην stivam esse aratri, constat; poni nunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis in primis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, *ταρφέος ἐχέτης ἄκρα κόρυμβα* est absurda, & similis oraculis alijs descriptio coeli, Deorumque. Nam *ἐχέτην*, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro *ἀμάξῃ* s. plauastro illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui *ἄκρα κόρυμβα* tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro *ἀκρῆς* potest alludere ad *τεττιγοφορίαν* Atheniensem, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorsum pertineant *ἔξυρβαί, κλαγμῆς, κοῦῶναι, ὄνοι, ἡμίονοι*, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrifionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὅταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπιδῆς) Mf. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & II. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγει.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *se se muris ligneis tutari* Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *Guyet.* Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus peius quid asino est *κανθήλιος*. Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphy. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιωτίον) Sic Horatius: *Boeotorum in crasso iurares aëre natum*. SOLAN.

ibid. Εὐναπολέσαι ἐπὶ πονηρῷ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit *ἐν* pro *ἐπὶ*, ut infra Sorn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse *ἐν* πονηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gesn. *ἐν* legendum pro *ἐπὶ*. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὼ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod asseram, nihil habeo, nisi quod statutam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πητ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imposeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὲν τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus s. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praefertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Νεφ. 982. GESN.

ead. l. 6. ἴσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε) Ducibus Mff. Regg. 2955. & 3011. inferuimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὅποτε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλεύς ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrum invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Eccl. 425, & passim, non μακράν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κνίσση) Homer. Odyss. Λ, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγχε) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ibid. Οἶκοθεν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones HomERICI & EURIPIDEI. BOURD. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀθέοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὢ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est. Itaque pice est refertus, cum quotidie a statuariis exprimatur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Arhenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· δώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πιασθεῖς παρήρρητο μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος· vestrunt, cum ad porticum iam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthæus. Illepide sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus; Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculifque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὢ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγοῦδων legatur in Ms. ἱαμβίζον. Μιμηλὴ τέχνη, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἐστὶν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic etiam P. & L. Propria

huc rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alciph. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάχαστο τὸν διδάσκαλον. Filius autem exactissime expressit magistrum. Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττούμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque, *eram fabricans* vel *figens aera*, & ideo *obduflus pice pectori & tergo*. Quod cum de se iactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praebebat, id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum alatus appenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impressam habens*. GRON. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον. Δώρα δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεῖς, παριώρητο μιμητὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδ' αὖ χαλλοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὅρῳ δ' ὄχλον καὶ τινὰς δὴν ὀχρούς κεράκτας, πυγμαίχους σοφισμάτων, δάμιν τε, καί. ZETΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem, cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*. Ἀἴροι. Ἀν χαλκουργῶν ἐστὶ αἰνεύς? ἂν ὑποπιττούμενος ἐστὶ *cum fabricarer*? Deinde in Salmurienfi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox *στείχοντα* post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastropheν praepositionis usitatissimam, praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. Meorum dominorum, a quibus misersum sum. Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίας ὑπο. Ubi torretur sub Aetnae radicibus. Idem fit in aliis praepositionibus, *περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ*, frequentissime. Saepo quoque Lucianus prosae orationis scriptor *περὶ* per ana-

strophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑπο πιττούμενος, cum a fabris aerariis pice linerer. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo defumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παῖον, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγοδούμενος. Legendum quoque μιμηλὴ τέχνη, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Iensius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑπο Πιτ.) Vide Iens. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iens. dicat στείχοντα in Salmur. ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequae ac in Amst. B. 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. tumultuantem, sed euntem, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. I, 418. De Cyclope: Εἰ τι νᾶ που μετ' ὅσσοι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas tumultuantem, quo exeuntem, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχον inveniri in prael. pro στείχον, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγοδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τί οὖν ἐτί) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἐτί χρὴ λοιπόν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμεῖων) Parodia est ex Homero de-
torta, quem vide ll. H. 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰς θεοί, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφυνότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat,
credo, αὐτονότερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπῆχει. GUYET.
Ἐπῆχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c.
22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπύχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep.
ad Tit. I, v. 11, οὓς δὲ ἐπιστομίζειν, non significare *os obtu-
rare*, sed *freno coercere*, recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II,
hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec
non Heliod. ac Plurarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* ta-
men Pollux p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*,
vide coniectarum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Καθάρμιον) Adscripserat Hemſterh.
Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κάρθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. Ὡν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἕνεκα, vel ἀν-
τί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Αὐτεπαγγέλτοις legendum
videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epula-
tum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτ-
επαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invi-
tant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut
apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coena-
turum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud
tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque
quatuor Codd. firman. Quare non recepiſſe ſtultitia fuiſ-
ſet. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot.
GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim,
ut haec incepta ſint, Benedictus: iam enim alias incepta ſunt, Ob-
ſopoeus, quae ſanequam non efferunt vim loquennis. Verte:
Poteſt enim eſſe, ut aliter (quam ſcilicet munere providentiae)
vel *temere & fortuito incepta* &c. Nec vero in praecedentibus
illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreteſt aut cum
Benediſto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obſopoeo
tu quidem quaestionem diſcerpis, ſed pro argumento latenter ar-
ripis & produciſ id ipſum, quod quaeritur, & ſic fraudem
faciſ. Et niſi fallor, hunc locum innuit, eumque ſic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratio-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obsopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοι
μὴ ἀκολουθοῖν, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμέ-
νη καὶ ἐπαινούντι, οἰομένῳ τὸ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοῖα διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae fiunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, αὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττε-
ται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur universum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. & L. In-
fra iterum διέταττε ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praeu-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iuebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attigi, quae
non multum abest ab restituenda lectione. REITZ.

ibid. Τὸν κομικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μῆν) Inter duas hasce voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. Ο, μέλλει. Reliqui
libri μέλειν, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Ms. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitavit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. II. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμῆξ &c.) Homer. Iliad. Γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Λητοῖ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, II. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. II. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπαρρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem exspectat. Graeci simplici vocabulo *ῥιψάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in *Fuc.* *ἄσπιδαπρόβλης* appellatur. Plato libro de *Leg.* XII declarat, *ῥιψάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse.

COGN.

cad. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τὸς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad *Men.* cap. 16, & hoc ipso opusculo cap.

3. SOLAN.

cad. l. 12. Ἐμβάδας) Sic *P.* Sed *ἐμβάτας l. B. 1. H. S.* Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nora ad Scholion sic habebat: *Ἐμβάτας*) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβας, ἄδος, & οἱ ἐμβάται.* Vid. Poll.

cad. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστάρ* sit, cui venter prominet, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

cad. l. 14. Σωμάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὄπταν ὁ Εὐριπίδης) *Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὄπταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσας αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου.* Sic lege & interpunge. Ἀκούσας pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienſi ed. typographorum vitio est omisſum, & τότε ex Mſ. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem. GRAEV. *Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὄπταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση* (hanc vocem omiserunt sequiores editores) *αὐτοῦ ποτὲ παρρησιαζομένου.* Sic locum hunc interpungendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Dammis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur,

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaserint Tragici, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augent. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verto Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, Ὅρᾳς τὸν ὑψοῦ, τὸν δ' ἀπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀρχαλαῖς, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα τόνδ' ἡγού θεόν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. i. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, cum sit ab ἀκούσσομαι. IENS.

ead. l. 2. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. Ἀκούσῃ & ἀπειρον) Cum in marg. Ald. ἀμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἀπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ακουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀμουσον re verā magis responderebat τῷ ἀπειρον, i. e. quando ab recto ἀπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; erri absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἀπειρον esse a nominativo ἀπειρον, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπειρονα. REITZ.

ead. l. 4. Ὅρᾳς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II, & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam θερμαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre fervet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit unidis; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philoparridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loënf. Epiphyll. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας Mf. Σερμαῖς ἐν ἀγκάλας. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam Ὑγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, Σερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. "Οστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non exstant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 7, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη δύνοντες) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαρβάξιδι) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θράκες. Certe a Scythiis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. Il. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phaneta. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cylleniiis sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hæsit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notæ Gefneri adscriptit Wessell.
V. Hesych. φαληρίς, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Παριστέρα) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑδατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per meto-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam hæc affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἴπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρη-
μίτη ἱπποὶ εἰσὶ, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοις οὐχ ἱπποί. REITZ.

ead. l. 8. Κροκόδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκεφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Iliatam p. 31.
Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Ἀνδῶ) Confer Έπιστκ. c. 11, Z. ἐλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμοιοι, πρὸς) Sic Fl. In rel. inter has vocēs erat
καὶ prave. Eadem Fl. ἐπιστρωφῆς: sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς ἐκείνος ὁλεθρὸς) Croesum perni-
ciem Sardianam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ὁλεθροὶ sine auctoritate mutandum in ὁλέθριοι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὁλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγό-
νες: nam etsi pluralis ibi sit, & ὁλέθριοι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ἄλεθρον τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in alijs similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ἄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιθαροδός) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττει) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. Μάσας dederant olim satis ambigue. Sed occidis, vel obtundis, vertendum credo; si probum est ἐπισφάττει. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mff. Ox. & P. & utraque Veneta rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἄπῃ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio Basf. habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum παρὰ non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones ite quidem non offenderent; non tamen eas auferem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit Guyetus, περὶ & ἐπὶ falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Τιμ. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀγαθησάμενος τῶν ὄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσαίνῃ) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστία, Hefych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omisssa ante ἢ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσίτελὲς δὲ) Ἀλυσίτελὲς δὲ, οὐδὲ ἀλογον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρῆσῳδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. "Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρῆσῳδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisio facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. "Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνου & πρότονα. explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρόραν) Nempe πόδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De *chenisco* nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declararet. GESN.

ead. l. 7. Διμορίτην ἢ τριμορίτην) *Dupliciarium* aut *tripliciarium*. Διμορίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aeliani Tacticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίας, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοιρίτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινὸν) ἄλκων, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepsisse. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplum vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. *Astronomi*. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλεισόφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοί κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκαστοτὲ δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transfulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νύχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειοι) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. *Χαρίεντας*) Pro *erudiis* ac *poliis* habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, *ἀλλὰ δὲ τινι χαρίεντι, καὶ δυνεσμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεποιηκώς*. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrium supra c. 8, ubi *χαρίεντες καὶ εὐπροσώποι* iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ.

ead. l. 9. Ἐντυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) *Ἵπ' αὐτοὺς* legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum *ὑπ' αὐτοῖς*. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. *Ἵπ' αὐτοῖς* Mf. Ox. recte. In P. *ὑπ' αὐτοὺς*. Iensius *ὑπ' αὐτοῖς* volebat. Ego etiam in *καταπτύοντες* aliquid mendi latere puto. Forſan scriptum fuerat *καταπατῶντες*, uti supra dixerat *πατούμενους*. Certe aliter solet construi *καταπτύω* vel *καταπτύομαι*. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi *ὑπὸ* pro *ὑπὲρ* ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeri coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi *ὑπ' αὐτοῖς*, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum *ὑπὲρ αὐτοὺς*, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si *ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον* diceretur; quare quod planum est & verum praefendendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiorem existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

in verbis praemissis, *χαρίεντας πολλούς* — ὑπὸ χειρῶν πα-
τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
ptum in contextum & interpretationem illud ὅφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτας ἐπιμελητῆς) Πρωτεύς hic vulgo au-
diebat. Έτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
ximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
hunc τοῖχου ἄρχων, de cuius officio discepratur. Vide Plut.
1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. Ἀναβ. V, p. 217,
25: ὅταν δὲ χειμῶν ᾖ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νούματος μένου ἔνε-
κα χαλεπαίνει μὲν πρῶτος τοῖς ἐν πρῶτα, χαλεπαίνει δὲ κυ-
βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. Τοῖχου ἄρχων) Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide
Suidam voce Τοίχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. Ροῦν) Ven. utraque νοῦν. Reliquae edd. & Ox.
ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
enim 2. νοῦν ἀγωνίῃ τῇ δίκῃ scripsit, ed. Bas. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
dicula haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
ros fat-
scio, quibus vis Comica nora est. Haecenus de Luciani men-
te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
in voculis emendandis, elegantius restituendis, obscuris illu-
strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
mentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum
Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
die faciant, homines γέλως ἀπράγιστατοι, Luciano, ut in-
genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christia-
nae veritatis luce non caecusiant modo, sed, quod nefariae
impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
brio sui similia, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
litatem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima fors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt.... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsân videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *ei non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non defunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sunt, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis ruis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicunque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patefcit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut respiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi ferio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obvianda mature: feriat is quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutunt. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui *ἐπαντλεῖν* (*ἀγους*) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) Ox. ἥδη. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχης) Deferui scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, *Οὕτω γ' ἀνείη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχης*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὧς) Ox. & Fl. ed. In reliquis ὧς καὶ, prave; nisi quod B. 2. δὲ καὶ fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat frater consultiss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Et si supra c. 43 f. *ἐπισφάττεις* non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro occidis valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monēt, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, *ne fugito, antequam verbera tuleris*; ita nimis ridiculum videtur, addere, *mane, donec te occidero, deinde fugies*. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emitter ampliff. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Rēcipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπείσιν) Etsi *abit, discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπείσιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Καμινός) Menander, teste Plut. Π. εὐθύμ. 844, 2, & 1064, 1, V. Stob. γράμ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μινδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiorē esse FL. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρπίου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστος ἀλεκτρὺν, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει) Alciphr. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρέβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρὺν καὶ μαιώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξηγείρεν. ἐδῶκου γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθύπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler, adscribere hic non dubito: *Hæc epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,*

ideo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hausserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: asserme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem δουλιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) Percant. GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς. Hoc loco uti poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & usum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gelfnerum idem agere, mea exulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, cum Kuhniiana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς est natus; γεγωνὸς, quod aures ferit. Et sic Alciphr. III, Ep. 48, τορῶ τι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος (sic enim, pro φρονήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. II. Θ, 227, Ἥρην δὲ διαπύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὸς, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. Εὐθὺς σι) Recte hic edd. εὐθὺς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθὺς περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθὺ γὰρ μου — προσεβήυσαν, statim ad me — consuebant: item c. 42, εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa inveni, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam, ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθὺς cl. Bel. de Ball. ex Mf. Reg. 3011. reponi iubet ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθὺς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ) Celeb. D'Ablancourt haec Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Porriorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Amor. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciat: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I. c. 77 m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξαις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Luc. c. 16.) BOURB.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inseruimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρητὶδα ἐργάσαιο. Mf. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρητὶδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅπως ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. GRAEV.

eud. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἦν ἔσθλης τὰ ἄλφιστα. BOURB. Malim πρὸ ἔσθης. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσδοῦ malint; neque iis adversarer: nam id *vestigial* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελής δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσδου satis notus est aliunde. Vid. Asin. c. 50 pr. πρόσδον εὔρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο.

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὸς τοῦτο προσέδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; quæstum, lucrum, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis pater, & πρὸ ὁδοῦ, licet operæ pretium veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὅς Κρίδς) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφώτς) Leg. ἐφοίτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δὲ) Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφωρότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἐχεμυθίαν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτῶν) Simile protulit Cic. in Sallust. Pator quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὅσος ἐν ὀνείρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαίρας. Possideo, quaecunque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam onium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιε) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακς) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐρμὴ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακς Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) Iunone suggerente: αὐδῆντα δ' εἶθηκε δέα λευκώλενος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρειν) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῦς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγός) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγός, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *sagum* appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρῦν. LEED.

ibid. Αὐτόφωνος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προῦφαινον, Εἶρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὄβελοις ἔμεμυκει, Ὀπταλία τε καὶ ὀμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis focii fame coacti solis boves mactavere. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχεμυθήσειν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων, *filenium* Pythagoricum subindicans. Noster Le-xiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμνημένοι) Correxerat Solan. ἐμεμνηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22, pro Imag. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi assatim; quae si non sufficiant, adde Wessell. ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iuninae* sic adscripta: ἐμεμ— L. ἐπεποίητο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμνηχάν-

το legi, certum est, quod praeterea ē ipsi etiam textui appo-
fuerit. Conicio tamen, in L. prius verbum cum augmento
fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eius-
dem adpictam, vel ipsi quoque contextui infartam, REITZ.

ibid. Ἀφθεντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ
τοῦ Ἀλεκτρυόνος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείθη sit glossema τοῦ
ἀφθεντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam
Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis prae-
cipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret,
dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol,
vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque
ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum
vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano
cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse
Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείθη) Tam manifesta haec est
explicatio praemissi participii ἀφθεντα, ut vix mihi tempera-
rim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius vi-
dear, unciſ ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρη, ex
Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένη, ad
Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non re-
cessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησάρχί-
δην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genui-
num existimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου παῖς voca-
tur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ
Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum
sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὃς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell.
L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρεῶν γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Ari-
stoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα
συγχωρεῖν ἐσθίειν ἑμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρο-
τῆρος βοῆς, καὶ κριοῦ a quibus, nisi cui absunt alia, quis non
abstinet? LEED.

ead. l. 12. Τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed.
quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτρά-
πεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transposi-
tionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & ali-
quid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis: Interpres Parisinae, intellectui consulturus, ἀπονον reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. Ἀπονον ἀποφαίνων) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἀπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiā, lector, opinatus eram ego, pro ἀπονον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eisdem hos κύαμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόρρητος τῶ θνητῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrum in Amoribus c. 42, & ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἀπονον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἀπονον transponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούν ὄψον καὶ ἀπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἀπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo futor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἀπάνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἀπάνον significare puto contrarium nominis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἀπάνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Metam. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καί τι) Corrupta haec. Lege ὅτε pro καί τι. SOLAN. Καί τοι rectius legit I. I. Werstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκείνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκείνος, οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

cad. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνον τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατὰ δέστερα. BOURD.

cad. l. 7. Μηισάρχου καὶ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

cad. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum *Tanagram galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον.) Quod Solanus ἦκα. coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

cad. l. 3. Ἄλλα) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλα legisse, cum in versione dederit, cum aliud quiddam *fit*. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠαεβηκέναι κύαμους φάγοντα, ὡς ἂν. εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδ' ἠδ' ὀκεις. Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, responderet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδ' ἐν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλὰι τοκήων ἐνθάδε. *Da modo.* Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλὰι testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μαρίοις, ut loquitur Lucianus in βίῳ πρᾶσι. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδ' ἐμὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλυνον, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τε τα-

κῆων. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti sit simile; ut vellet ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere.* GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit, SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, *qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσεβηκέναι respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσεβήκας.* Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat, cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐντεμνόμενα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλὴν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίότουν βίῳ) Blos generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam Alciphr. I, 29, p. 120, χρηστοτέρῳ γὰρ ἦναι κέχρησται τοῦ βίου, *probioribus enim moribus, quam pro isto (scil. mere'icio) vitae genere, uteris.* Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrum Amor. 20 & cap. 33, & Tym. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati factis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμνηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμνηνὰ κάρηνα, *imbecilla capita.* Adde Odyss. T, 560, — ἀμνηνῶν εἰσιν ὄνελρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργυλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶπης, γάργυλος δέ. Λουκίανος ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ ἀλεκτρυόν' τοιοῦτον γάργυλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐκ-υπνίου, εἴγε πτηνὸς ᾖν &c.) Pater voci octavae adscripsit ὄνειρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripsisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere; nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus simili-

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὄριον venisse ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat somnium. Ita apud interpretes infomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. (Εὐπνίου) Quis dixerit, studio an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiuscemodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsitan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἀστὺκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum: ἀστὺκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἰς πτηνὸς ὄν) Ὑποσβλοικόν, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἐρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παρόραμα. MARCIL. Πτανδὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Basf. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν διατρίβει ἀνεωγῆσι τοῖς ὄφθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEOTEN. REITZ.

ead. l. 6. Τριπόδης) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET. *ibid.* τὸ μεμνησθαι, καὶ διοξίεναι τι) Praeuntribus Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud τι, quod male vulgo legebatur post μεμνησθαι. Non agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 11. τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem Fl. (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abiicerem, qui adest in cett. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, οὐκ, τὸ ἑωθινόν, παρ, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τῆνικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessel. Adde Act. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύριε ἐπίδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciph. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέμις — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσθεν, non licet circa meridiem cantare. τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ πρὸ τοῦ ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλώτερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex Coll. quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen accuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiafistes) Φάυλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in Addend.

ibid. l. 6. v' πόδας) Forſan κ' scribendum. Certe non ν'. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγώρα) Atqui duas Hom. Od. F. Δοισὰ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν, εἰσὶν ὀνείρων. Virg. VI Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κακομίσθαι μοι δοκεῖς) In-

terpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla. GRAEV.

ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῖσθαι. Vide Ἰκαρ. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκοιμῖσθαι. SOLAN.

Pag. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. I, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τούμυδν) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo του iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi mediī po-
restas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Paft. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & me-
dia & passiva forma potest exponi. Sed post Kulteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transiiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθὲς ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

Pag. 301. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum, enim fuisse aiunt, qui πυγμῇ secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victoriam ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Confule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aerate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε δειπνεῖν,
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμη-
ρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reduces, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? immo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, imaginari, animo deformare. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἔστιν γενέθλια) Sic ἔστιν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videretur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus; quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὅφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiaffen notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν ἐὼ ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens noratur febris, ut inde altero die exstinguere aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφιδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: δὶδ καὶ καθάπερ ἔφιδρόν τινα τὸν Ἀρτί-

πατρον εισηγαγεν. Ad quae verba ille: *Apposite hic ἑφελος Antipater, quasi tertiarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiac. Soph. v. 618: ἑφελος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίουσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choëph. v. 861, μένος ἦν ἑφελος Δίσκος μέλλει θεὸς Ὀρέστis. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφελόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εισηγαγεν. Infra ἁλωσ. L. 1, c. 42, ὥσπερ ἐπιτείχισμα τοῖς νιοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλεν — ἑφελος καθεδεῖσθαι καὶ μὲν Αἰσχυλος κρατῇ, ἔξιν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνισέσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ὅποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἶν) Subinde respiciens, quot pedum esset solaris umbra. Recte sic Salmurienfis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτακμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἦν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶν. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum exissegte libandum erat. Legendum autem ἔδει σπεύδειν, prope-randum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλησίᾳ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero cura erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῶν) Verum Scholion fuit ἐν — τριβῶνι) Σὺν τριβῶνι. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλευρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri volumus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἡπιάλων φασιν. Cui & assentitur Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre miti accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad sextum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὀποσάπου) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Λεξ. c. 4. Salmast. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Petavius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. δεκάπου. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχείον) Litera redditum erat in Par. Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit*. Ego *literam recte quidem verti agnosco*; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae menturam, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α. cap. 30, mutatam nolimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyæn. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambli. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exemplum ab Solano adductum, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρίψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito defiluit, *se deiecit*, habuimus Asin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, qua esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλές, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλὴς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciphr. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχλον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postularet οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auct. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογώδης. Item Alciphr. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδέναι, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλης) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλοις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χείρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδόμενον τ. οἴκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιᾶσθαι. De hoc loco Heinf. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔσθ, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὼν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γράυς. vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὴ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκείνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ὄσον affirmative pronuntians, Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nā affirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον. Ad quas Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, τερχομαχεῖν. Ubi alius posuisset νῆ pro μὰ &c. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλὰ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. νῆ addat negationē, Thefm. v. 647, καὶ νῆ Δία, τίττους γ', ὅσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscripsit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas πολλὰ παρεβέβυστο. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακλῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Mf. ὑποκατακλίνουσι quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eam, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὅμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὅμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse: ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, λαύκ, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 113, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de privis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετήν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accuf. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρατα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem,

c. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειρε) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper familia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. ἄκουε) Scribendum, ἄκουε δὲ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὴ) Conf. supra Iov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄεναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae Ἄεναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in Ἄεναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa Ἄενας dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ προέθεον πολλοὶ) Alciph. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαι μοι στίφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίου βαρεῖς ὅσον ἑκατάδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciph. l. c. Ἐφίκειν δὲ καὶ τῷ χεῖρι δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianea comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianum esse, quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένους τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicit, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, efferri ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένους, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τινὰ, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάσμαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Asin. c. 48, ἐπιβάλλομαι στρώματα πορφύρα, & sexcenta similia. Quare parum absuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hefychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutaee poculo, apud Aëlianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variant. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auct. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτός ὀξυτόνος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μέγανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομα ὡς Δημοσθένης — Βρώτου καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ira donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro EX, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπώματι πιεῖν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguïs. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάκλαις cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κέρα-

ρέων ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam in. REITZ.

ead. l. 12. Εισρομιζομένου) Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit editor Salmurienfis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. supra de hoc verbo, ad Afri. cap. 40. Et conf. rursus, si lubet, Alciphronem, satis iam indicatum, qui dulce somnium galli cantu similiter interruptum ait. REITZ.

Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mf. Reg. 2955. In edd. deest artic.

ead. l. 8. Ἐξήεις πολεμήσων) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίας) Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι· & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφόνκοντο, pro ἐσφόνκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cuius sunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque Homerum secutus mutavi. Vid. Il. P, 16. Et ad verba seq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐσφόνκοντο) Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφόνκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr. & ipse Homerus, uti restituimus, habent. SOLAN.

Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omnes praeter P. ὥς (P. autem ὅποτε.) Atqui melius & ad scripturam propius ὥς ποτε. SOLAN. Scripturam ed. P. ὅποτε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi iusta suspicio esset, eam ex coniectura sic emendasse ceterarum ὥς ποτε. REITZ.

ead. l. 13. Ἡψουν) Ὅτε τὸ ἔντος Ἡψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλόν. Cum duobus extorum frustis iniectis legumen coquerem Saturnalibus. Ἐψω quidem mutatur sua tempora ab ἐψω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro Ἡψουν malebam olim Ἡψον, sed postea Mf. mihi ostendit legendum esse Ἡψισα, & pro τόμους, τεμάχῃ. Sed ἀλλᾶντες sunt botuli, sarcimina, non intestina. GRAEV. Ἐψω rarum esse Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens, ut Ἡψισα cum duobus Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf. ἐψειν ab ἐψω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97 A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpa-

tur. Ἐλεῖν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. ἐλεῖν quoque praefens est, φακὴν ἐλεῖν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, praef. ἐλῶντες legitur, quasi foret ab ἐλάω, ideoque Wessel. N°. 29 ἐλῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat ἐλεῖν esse, *coqui curo*, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* diceretur dominus, qui id servis imperat. Nam ἐλεῖν per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότῳ καθήμενος ἐλεῖ (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanctis risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σίμων) In P. & I. Σίμωνα, prave. SOLAN.

ibid. Καταμεσῶν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

ead. l. 7. Ληίζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ληίζομαι vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

ead. l. 19. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόν, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus. Ποῦ κεῖνται* in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumiectus.* In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie farcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβαφῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi*, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυσε ἐς ἦθεα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est *uitriden*. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii fedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in futoris praeferrim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis qua domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam. Mff. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa.) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicuit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφιεσμένος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere lens. alique ad Mort. Dial. X. § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ὑβιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. Ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) Curru vestis in publicum prodit &c. Male interpretes. GUYET. Vidit igitur tam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro proficisci, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναξεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, solvens (navim) properabas in Ioniam. Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν τις Πέρσας ἐλαυνῇ βασιλεὺς, cum rex in Persidem equitat. Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύροντι τὴν Περσίδα, Artaxerxes per Persidem equitanti. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐτελαύνειν pro adventare in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, ὕσγην esse plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ ὕσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ ποζέται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὕσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem ὕσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmas. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προϊόντα) An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello, ὥστε ὁπότε προϊοίμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνηρτήσιν αὐτάς, *minantur se ipsas suspensas*. Hae sunt & minae & facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσὲ) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph. 70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legitur ἀξίωμα pro δ—. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ—. SOLAN. Dedimus interpretationem prioris versiculi Euripidei apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Belleroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui insolentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Helychium κτήμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6, ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo*. GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET. Recipitur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum res iucundissima mortalibus*. REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano haec fuisse lectio, quod asterisco appposito significavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet, q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ sive ἵνα σοι λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbari, non satis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινὶ activa potestate dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit? Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, satis videre potuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30 f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, manifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπόλλωνος) Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἀν ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Basf. 1556, p. 478, l. 40. *Alatam esse*, Phaedone p. 204, l. 33. LEED. Vide N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyg. f. 28. GESN.

ead. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III, Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντις, ὥς διὰ τινὰς τιμωρίας ἂν ψυχὰ τοῦ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τεθαπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

ead. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικός) De qua Prop. III, 13: *Inda ca-vis aurum mittit formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum abfimile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad 'Ev. δ. ultimum. SOLAN.

ead. l. 14. Εἴτα ὠκνοῦν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν χρημάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος) Salmurienfis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo esset alitus*. Sed ἥκειν χρημάτων ἐς βίον significatne frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων τῶν χρημάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives*. Εὐ ἥκω φρενῶν apud eundem, *sum prudens*. Sed tum semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Ms. Flor. *Ald.* ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρων est *fero*. Isaeus, οὐ γενομένας διαθήκας ἥκει φέρων, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poetas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν χρημάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo esset alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeatu mecum sumtis?* IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba,

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέρωντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. supr. Alex. c. 6, ἐπισιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα. Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσατο. Unde videbis, non esse *alo*, *comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, f. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. ἤκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρων. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόνδε) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίου) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίῳ) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίῳ rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῳ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπί. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρὸν ὕστερον) Diog. Laërtius Hermorimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔται τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημι ὑπερφνὲς μὴδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpretes Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδέ. GRAEV. Μὴδ' ἐν P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδέ, aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίδνας) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεύς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφιδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. Il. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὠρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versis. Isidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumilatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σσεωσμένα χρέον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἰδεῖν με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χωρία: ut Aristoph. Nub. Π, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας) L. Bos de Ellipsi. p. 93 super hoc loco ait, perperam interpretem haec Luciani vertisse, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. Ὡστε θεὸν ἰδὼν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβιβιωκέναι) Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἄδου, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. No. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνω-

ζέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσαῖν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic *Fl.* ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπὲρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delebat: nam etsi norim, qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectorē multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Diis & iustitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἴσωκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὕγιες) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fateatur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης, quo magis mors appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat, i. e. quanto serius inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις· ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foefio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciph. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στρωμυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαῖων. Plura Gesner. ad Ion. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλώνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpres Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis vel potius* omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Ienſ. Lectt. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lectt. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elſner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi ἐν ᾧ *ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Ἐν τῷ μέρει) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἰσῷ μέρει. & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἐτέρῳ μέρει, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. Ἀποδυσάμενος) Ὡς & η toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καίνεὺς) Vid. Ant. Liberalem Mer. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. Ὡπυεν) Forſan ὥπυιεν. GUYET. Ὡπυιεν) Vox non inhonestae significationis. Hefychius exponit ἐγάμισι. LEED. Sic Fl. sola. In reliquis ὥπυεν. SOLAN. Ὡπυιεν & scribi curavi supra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo i medium omiserant. In l. hic est ὥπυεν, iota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὀπύω sine i est ap. Aristoph. Ach. v. 254, — ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio an poeticum sit, ad corripiendam sylvabam. REITZ.

ead. l. 5. Ὀρᾶς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus est Medae v. 250: Ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μάλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius versionem Ennii, *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, στῆναι τοι, ἢ ἄπαξ &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad versum deesse; at cum in Eurip. legatur, Στῆναι θέλοισ' ἂν μᾶλλον ἢ ἄπαξ τεκεῖν, patet, non ipsum versum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praemoneo te, paulo post puerperum fore. Sensus enim est: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies*: id satis liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. ὠδίνουσαν) ὠδινούσαν legendum, ut fit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνισοσμένοις. Sed praesens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adolefcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elsner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasia nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo εἰς γέννηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ita multo ante Aspasia vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstisti Aspasia tyranno?* unde minime consequitur, verbum γένεσθαι τινὶ hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accadat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud σε modo praepositum & omnino cum γενέσθαι cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τοῦ γενέσθαι hic esse significationem. Interim alia Elsnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δ' ἔδῃ) Scripturam hanc suppeditarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τίς* δέ, aliae *τίς* δὲ habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. *Διοσκούρω*, uti & *Ετ. Δ. XIV* scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ *Διοσκόρω*. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, *Διοσκούρους*, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga Illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. faterur, etiam *Δίοσκοροι* scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed *Δίοσκουροι* tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. Ἦσδην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, *Ἦσδην γὰρ τοῦτῳ τῷ βίῳ*. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mss. Regg. 2955. & 3011. *Ἦσδην γὰρ τοιοῦτῳ τῷ βίῳ*, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Duce *Fl.* expunxerat Solanus hoc *αὐτῶν*, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ablectione ceterarum edd. veterum, quae *αὐτῶν*, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, *πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς δὲ — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν*, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut *αὐτῶν* hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, *ἃς ἔχουσιν* abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: *Ὅρᾳς, Ὀδυσσεῦ, τῶν Θεῶν ἰσχύον, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων, ὧς οὐ τις ἡμῖν ἐστίν &c. Polyae. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τὸν Πορσιναν οὐκ εἶδ᾽ ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥ τις ἐστὶ σοι &c. quae apud Davif. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrum de Merc. Cond. cap. 19 pr. *τοῦτο μὲν ἡδιστον**

ἐκεῖνο δὲ πνον. Alii pleonasmī notabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπτῆς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸ νῦν) Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἄγρον τέμωσιν) Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς το γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebeantes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, *προσπεσεῖν*. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἢ τε φαλαγγὶς πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. Idem V, 16 ε. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴν ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὼν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi, quibus infestor*. Sed de fino congerere, quae inveniuntur ὅσα κύνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλοςμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσύνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *stetuntque salignas Umbonum crates*. Hās deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, *scuta Germanorum dicuntur fuisse viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγου μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαταιῶν, ἢ τοῖς κατάρτοις εἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: *neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus consiliarius,*

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογίζομενος esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος, ἐν talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μεριζεσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. c. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὁψίαν, λουσαμένος ἢν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, & si libuerit, lavaris. Praestat sera vespera. Duplex enim erat vespera, prior, & ferrior. Vespera prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δειλὴν, πρωία, καὶ ὁψία. Suidas: Δειλὴν ὁψία ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δειλὴν πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespera circa solis occasum. Vespera prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δειλὴν πρωία, ἢ μετ' ἀρίστον ὥρα. δειλὴν ὁψία, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespera prior est tempus a prandio. Vespera serior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehas. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπίρδην τινα, ἢ μαινίδα, ἢ κρομύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet, unam maenida ad coenam fatis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἵππομανία — ἐπείληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corripi morbo, recte contra Gronov. asserit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero αἰτίῃ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμῶν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθειρε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσης, die ingruente; item Diod. Sic. aliosque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμῶζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic popularat. Vid. supra Iov. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. REITZ.

ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς περιόδους) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἰατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκκρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον.) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὃταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienſis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Ms. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas conſectere cogens. Γραμματιστὰι enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poëtas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινος ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινος ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.*

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemſterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγαμένη. Vertunt: *reliquaeque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant*

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγη) De testis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discas. SOLAN.

ead. l. 12. Τους προπέμποντας) Alios conscensis testis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τους προπέμποντας, τους ἐπὶ φάτους, anteambulones, & a tergo sequentes. Optime Mf. τους προπομπέοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est praemittentes. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Οὐ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi:

Οὐ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. ἢ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἀλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philop. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος &c saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρον τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Asino c. 53 pr. κληπὴ ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν &c ἐκπληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

tissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi. p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pendet χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me versum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεύς ἐστὶ σpondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: *Spestantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens.* SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πίτταν ὑπόπηλον) Sequitur pervenuita comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam.* Sed Ms. καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum.* ὑπόπηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset *πῆλινος*. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέπω ἐφροῦσα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γομφίους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἰεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῖων πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia.* Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. *Μυῶν*) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Iov. Trag. c. 8, ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῖων dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum focii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελαύνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) *Lege ὄντως.* GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δήματα) *P. δήματα.* Veneta utraque *δείγματα*, unde coniicio scriptum fuisse *δείματα*. SOLAN. Cum in *l.* esset *δείγματα*, Solanus deletο γ. *δείματα* inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A. i. W.* sed & marg. *Hag.* ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *morfus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si *δείματα* legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & fomus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.) *Ποιμένα λαῶν*, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. Il. K, 3. SOLAN. Ubi cum *ποιμένα λαῶν* addatur, potest Luciano inferere, quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδῶν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum *Ἦ. εικ. c. 20.* SOLAN.

ibid. Τὸς κωφὸς ὢν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν *εἰκόνων*, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσῃ) Xerxem. Vid. Xenoph. *Ἀναβ. SOLAN.*

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Παρμενίων) Alexandrum ipsum. Consule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit *θάρος* τῷ φόβῳ, non *ἐλπίδα*. LEED. De mali expectatione *ἐλπίδα* vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. *Ἐλπίζω* vero Long. Past. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδοῦσαν πᾶν ἀνθρωπίνως τὴν θήλην εἰς ἄφρονον. REITZ.

ibid. ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Bas.) θανάτῳ περιέπεσεν αὐν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipforum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus nullies ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνος μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισθοῖ) Εἰ παρολισθοῖ forsan. GUYET. Immo si necessario ἀβλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ἀβλισθῆω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammar. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἱμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμῖλλον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδῦ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret smillon, defleatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἱμάσσειν non constituitur cum secundo casu. Sed legendum ex Ms. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, defleatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequè ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἱμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velix extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμόν αἱμάξω, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐλεύσθαι σοι ἀνάγκη — καὶ ἡσθῆκέναι φαγόντα quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶ ait, γὰρ ᾤετο πικροτέρων, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ἐπταῶσαι, ἢ ἀλεῖν μύλην παραδιδόντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis posuit vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Εἶφον ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus ξίφην ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, eburneis capulis gladios, & comam ventilantem, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίσειστος est coma promissa, quae flagellat cervices, coma vaga & volucris, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῶ δὲ ἐπίσειστον στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ἐπίσεισονται αἱ τρίχες. Mihi vero, quae a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ἡρῆν, καὶ ἀμφιλαφῆ πύτους δίκην, ἰαλλάντες ῥέσος crines & multos instar quercus. Talis ἐπίσειστος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρείχε) De histrionibus regis personam gerentibus, ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μίση τῇ σκηνῇ καταπίση, γέλωτα δηλαδὴ παρείχε τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Ms. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κενεμβατήσιν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatiis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ἔταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ μεγάλη

φέρηται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερίδαι τοῖς πετομέ-
τοις, ἀλλ' ὁλοσθῆμα ποιεῖ, καθάπερ καταμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum καταβατοῦντων lapsu vulne-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπίσιν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάρῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciphr. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.,
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, Λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐταῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ἐκτὸς
μὲν καὺς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πνὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Πάντα δύστηνα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικαὶ
ἐσθῆτες ἐκ βακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμένας. Hinc centu-
culum mimi, apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Confutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοθῆρων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τὸ γε κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-
P p 4

λαίφ *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γυγνομένων. Afin. cap. 29 pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμετρημένος) Dicit Alestryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἔμμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρώ, aut ubi legitur ἔμμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit *ἑμμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐν τελευτῇσαι *ἑμμετρήθη*, *quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex μετρημένος quod Fl. habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterli. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλακώς. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciphr. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. ἐταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτοὺς legimus, ubi I. Elfner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuvabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; *Num tu me compelles parietes perfodere?* Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Eὐ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συνακ— quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιμεπέεις ἐστὶ) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπᾶσαι vel ἀποτίλλαι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλαι. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπᾶσαι &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. l. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praefidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpretes locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Deinde ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινέω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινέω est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπούται. πῖνος γὰρ ὁ βυπός. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πῖνος enim est sordis. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purget. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset futor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumrodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπίνων scriptum esse in viri cl. Animadversionibus. Nam ἀποπίνων requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de sutore, quem Simonis huius Lucianeus archerypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum. Praenestina tenes &c.* Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ καττύματα, quod inter distantem & scribentem, iotacistaе ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπλύνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπλύνων legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprime appositum est. Graevii ἀποπλύνων certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiōsius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσάω, in Grammatica Verweizna χρυσούω male legitur in partic. pro χρυσάων, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπλύνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρᾶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπύτιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειθρον) Cum nihil varient edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsitan suspicatus est κλειστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαυράν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τε. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἑκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidit, opinor, Sossylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: *σιώπησον, ὃ Μικυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς*. Vertunt: *Tace, Miculle, ne nos praesentes prodas in furto*. Quis furabatur? Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

ead. l. 7. Ὀλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλως haberet, non spernerem: causam vid. ex not. nostra sequ. Satis tamen tolerabile est ὅλως. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.) Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum enim *περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν &c.* GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὄν) Delendum τ' & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem securus prior interpret est. SOLAN. Quia nimis brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praeficiens, nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*. Graeca enim sic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἵππωνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὄν. Gesnerus sic: *Etenim circa equile non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit*. Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & *τε* eiectio, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunt thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem capter subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae quo pristina lectio sponte iam corruiet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspitione cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus est, negligit stabulum*. At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*: quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίσιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e. huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰμὰ — τοῦ κακοδαίμονος) Sic nostros vidisti stupens ocellos. LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὁμοίως ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) Elegantius & ἀττικωτέρως Mf. τὰ τρυβλία ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui. GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὡς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ὤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αἰθῆς) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφον. Alciphro. III, Ep. 34 f. Φαίδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Aucl. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρᾱς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὅρᾱς ἐπ' αὐγρυπνουῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem. Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκον ἄλος ἐκτετηκὸς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: Vides hunc etiam vigilare praecuris, supputare usuras, & eius digitos contabuisse, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, digitos eius occalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo. Mox nescio, cur σίλφῃ Latine vertatur silpha, ut paulo ante σμίλιον, smilium, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum blatta, & scalpellum. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego mallem ὑπὸ. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte divitiū incommodum, si digiti foli occalescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Gniphō, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicitur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἃν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίληφιν) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passively, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paft. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίου. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi παραμώμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex I. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρῃ conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἔμοι δὲ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequè exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent, REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἑτεραλλεῖ, leg. Ἑτεραλλεῖ

